MEG CABOTOVÁ

Místo pro PRINCEZNU!

KNIŽNÍ KLUB

MEG CABOTOVÁ

Místo pro PRINCEZNU!

KNIŽNÍ KLUB

Princess in the Spotlight
Copyright © 2001 by Meggin Cabot
Copyright of the Czech edition © Euromedia Group, k. s., 2002
Translation © Eva Lapáčková, 2002

ISBN 80-242-0807-5

Mým prarodičům,
Bruceovi a Patsy Mounseyovým,
Kteří nejsou ani trochu jako prarodiče v této knize.

Poděkování

Mé srdečné díky patří Barbaře Cabotové, Debře Martin Chaseové, Billu Contardimu, Sarah Daviesové, Lauře Langlieové, Abby McAdenové, Alison Donaltyové a jako obvykle Beth Aderové, Jennifer Brownové, Daveu Waltonovi a především Benjaminu Egnatzovi.

Když je mi hrozně – opravdu hrozně –
myslím ze všech sil na to, že jsem princezna.
Říkám si: „Jsem princezna.“
Ani nevíte, jak mi to pomáhá zapomenout.

MALÁ PRINCEZNA
Frances Hodgson Burnettová

Pondělí, 20. října, 8 hodin ráno

Fajn. Tak jsem snídala v kuchyni ovesné vločky jako každé pondělí ráno, však to znáte, když vyšla máma z koupelny s takovým divným výrazem v obličeji. Totiž, byla celá bílá a vlasy jí trčely na všechny strany a na sobě neměla své kimono, ale froté župan, což obvykle znamená, že čeká měsíčky.

Takže jí povídám: „Mami, nechceš midol? Neuraz se, ale vypadáš, že bys ho potřebovala.“

Což není zrovna ta nejbezpečnější věc, jakou můžete říct ženě, která má před menstruací, ale koneckonců je to moje máma a vůbec. Nevrhne se mi po krku tak, jak by to udělala, kdyby jí tohle řekl kdokoliv jiný.

Ale ona na to akorát: „Ne. Ne, dík,“ takovým nepřítomným hlasem.

Takže jsem si domyslela, že se stalo něco fakt hrozného. Však víte, že třeba Louie zase snědl ponožku nebo že nám zase odpojí elektřinu, protože jsem zapomněla vyhrabat složenku ze salátové mísy, do které máma hází všechny účty.

Tak jsem ji chytla za loket a zeptala jsem se: „Mami? Mami, co je? Co se stalo?“

A ona tak napůl zavrtěla hlavou, jako to dělává, když chce ohřát pizzu v mikrovlnce a nerozumí návodu na krabici. „Mio,“ povídá, napůl v šoku a napůl šťastně. „Mio, jsem těhotná.“

No potěš pánbůh. NO POTĚŠ PÁNBŮH.

Moje máma čeká dítě s mým učitelem matiky.

Pondělí, 20. října, třídnická hodina

Vážně se to snažím brát s klidem, víte? Protože přece nemá cenu se nad něčím takovým rozčilovat.

Ale jak se můžu NEROZČILOVAT? Moje máma bude svobodná matka. UŽ ZASE.

Člověk by čekal, že se po té zkušenosti se mnou poučí nebo něco, ale zdá se, že ne.

Jako bych už tak neměla dost problémů. Jako kdyby můj život už tak nestál za nic. Vážně nevím, kolik se ode mě čeká, že toho vydržím. Chci říct, nejspíš nestačí, že

1. Jsem nejvyšší holka v celém prváku.
2. Mám taky ze všech holek nejplacatější hrudník.
3. Před městcem jsem zjistila, že moje máma chodí s mým učitelem matiky.
4. Před měsícem jsem taky zjistila, že jsem jediná dědička trůnu jedné malé evropské země.
5. Musím docházet na hodiny princeznování, které vede moje babička z tátovy strany. *Každý den*.
6. V prosinci mám být představena svým novým spoluobčanům a spoluobčankám ve státní televizi (Genovie má 50 tisíc obyvatel, ale i tak).
7. S nikým nechodím.

To ne. Jak je vidět, tohle všechno ještě není dost. K tomu všemu teď musí moje máma čekat nemanželské dítě. UŽ ZASE.

Dík, mami. Fakt dík.

Pondělí, 20. října, ještě pořád třídnická hodina

No a co tohle. Proč máma a pan Gianini nepoužívali antikoncepci? Může mi tohle někdo prosím vysvětlit? Co se stalo s jejím pesarem? Vím, že ho má. Jako malá jsem ho jednou našla ve sprše. Sebrala jsem ho a několik týdnů jsem ho používala jako mísu v domečku pro panenky, než ho máma našla a sebrala mi ho.

A co prezervativy??? To si lidé ve věku mé matky myslí, že jsou imunní vůči pohlavním chorobám? Jak je vidět, proti těhotenství imunní nejsou, takže jak to přijde?

Tohle je celá moje máma. Nedokáže si ani pamatovat, že má koupit toaletní papír. Jak by si mohla pamatovat, že má používat antikoncepci????????

Pondělí, 20. října, matika

Nemůžu tomu uvěřit. Prostě tomu nemůžu uvěřit.

Ona mu to neřekla. Moje máma čeká dítě s mým učitelem matiky a ani mu to neřekla.

Je jasné, že mu to neřekla, protože když jsem dneska ráno přišla do třídy, pan Gianini povídá akorát: „Ahoj Mio, jak se máš?“

Ahoj Mio, jak se máš??????

To není zrovna věc, jakou řeknete holce, s jejíž mámou čekáte dítě. Spíš řeknete něco jako: „Promiň, Mio, mohli bychom si chvilku promluvit?“

Potom odvedete dceru ženy, s níž jste se této obludné indiskrétnosti dopustili, na chodbu, kde padnete na kolena a poníženě prosíte za odpuštění a požehnání. Tohle se od vás očekává.

Nemůžu si pomoct. Musím pořád zírat na pana G. a uvažovat, jak asi bude můj nový bratříček nebo sestřička vypadat. Moje máma je absolutně sexy, jako Carmen Sandiego, akorát bez pršiplášťě – další důkaz toho, že jsem hříčka přírody, protože jsem nezdědila ani její husté, kudrnaté černé vlasy, ani její céčka. Z téhle strany tedy není čeho se obávat.

Ale pokud jde o pana G., já prostě nevím. Ne že by nevypadal dobře, teda asi. Chci říct, je vysoký a má vlasy (což se počítá, protože táta má hlavu jako kulečníkovou kouli). Ale co to má s nosními dírkami? Nemůžu na to zaboha přijít. Jsou prostě děsně… velké.

Upřímně doufám, že to dítě zdědí nosní dírky po mámě a schopnost dělit zlomky po panu G.

A nejsmutnější na tom je, že pan Gianini nemá ani ponětí, co se na něj řítí. Bylo by mi ho až líto, kdyby to nebyla všechno jeho vina. Vím, že jsou k tomu zapotřebí dva, ale prosím vás, moje máma je malířka. On je učitel matiky.

Tak mi povězte, kdo by měl mít víc zodpovědnosti.

Pondělí, 20. října, angličtina

Bezva. Tohle prostě nemá chybu.

Jako by toho už tak nebylo dost, naše angličtinářka si vymyslela, že si budeme tohle pololetí vést deník. Bez legrace. *Deník*. Jako kdybych si už jeden nevedla.

A podržte se: na konci každého týdne budeme muset ten deník *odevzdat*. Aby si ho paní Spearsová mohla *přečíst*. Že prý nás chce lépe poznat. Máme začít tím, že se představíme a uvedeme o sobě nějaké základní údaje. Později bychom měli začít zaznamenávat své nejniternější myšlenky a pocity.

To si snad dělá legraci. Jako kdybych hodlala sdílet své nejniternější myšlenky a pocity s paní Spearsovou. Se svými nejniternějšími myšlenkami a pocity se nesvěřuji ani své *mámě*. Proč bych se s nimi tedy měla svěřovat naší *angličtinářce?*

A v žádném případě nemůžu odevzdat *tenhle* deník. Je tu spousta různých věcí, o kterých nechci, aby někdo věděl. Jako třeba že máma čeká dítě s mým matikářem.

Budu zkrátka muset začít psát nový deník. Falešný deník. Místo zaznamenávání svých nejniternějších pocitů a myšlenek prostě sepíšu snůšku lží a odevzdám to.

Jsem tak zkušená lhářka, že na to nejspíš paní Spearsová nikdy nepřijde.

ANGLICKÝ DENÍK
Mia Thermopolisová
Nečíst!!!
Nečtěte,
pokud nejste paní Spearsová!!!!!!
Základní údaje

Jméno:
Amelia Mignonette Grimaldi Thermopolis Renaldo nebo krátce Mia.
Její knížecí Výsost princezna genovská, v některých kruzích jen princezna Mia.‘

Věk:
Čtrnáct

Ročník:
První

Pohlaví:
Ne že by na tom záleželo, ha ha ha – dělám si jenom legraci, paní Spearsová! Zjevně ženské, i když nedostatečně vyvinuté poprsí působí nepříjemně bezpohlavním dojmem.

Popis:
175 cm
krátké špinavě hnědé vlasy (s novým blond melírem)
šedé oči
nohy velikosti 42
zbytek nestojí za řeč

Rodiče:
Matka: Helena Thermopolisová

Povolání:
malířka

Otec:

Artur Christoff Phillipe Gerard Grimaldi Renaldo

Povolání:

Kníže genovský

Rodinné poměry:

Protože jsem následkem úletu, který měla má matka s mým otcem na vysoké škole, moji rodiče se nikdy nevzali a v současné době jsou oba svobodní. Je to tak asi lepší, protože se stejně akorát hádají. Spolu, myslím.

Zvířata:

Kocour, Tlusťoch Louie. Má rezavobílou srst a váží dvanáct kilo. Je mu osm let a asi šest let z toho drží dietu. Když se na nás naštve, protože mu třeba zapomeneme dát nažrat, sní všechny ponožky, které najde válet se na zemi. Má také slabost pro malé lesklé věci a vlastní pěknou sbírku pivních zátek a pinzet. Myslí si, že o jeho sbírce nevím, protože ji má schovanou za záchodovou mísou.

Nejlepší přítelkyně:

Má nejlepší přítelkyně je Lilly Moscovitzová. Lilly a já jsme nejlepší kamarádky už od mateřské školky. Je s ní legrace, protože je hrozně chytrá a má svůj vlastní televizní pořad *Bez příkras*. Vždycky dokáže vymyslet nějakou skvělou zábavu, jako třeba unést polystyrénový model Parthenonu, který vytvořili členové kroužků řečtiny a latiny pro Den otevřených dveří, a požadovat za něj jako výkupné pět kilo citrónových pastilek.

Ne že bychom to byly my, kdo to udělal, paní Spearsová. Jenom to tu uvádím jako příklad toho, co by Lilly *dokázala* vymyslet.

Nejlepší přítel:

Ha ha. Kéž by.

Bydliště:

Od narození žiji s mámou v New Yorku, jenom v létě jezdím vždycky na celé prázdniny s tátou na babiččin zámek ve Francii. Táta bydlí v Genovii, což je malá země v Evropě na pobřeží Středozemního moře mezi Itálií a Francií. Dlouho jsem si myslela, že je táta v Genovii nějakým významným politikem, jako třeba starostou. Nikdo mi neřekl, že je ve skutečnosti členem genovské knížecí rodiny – že je dokonce vládnoucím knížetem Genovie, která je knížectví. Nejspíš by mi to nikdo neřekl doteď, kdyby táta nedostal rakovinu varlat, která měla za následek neplodnost, což znamená, že jsem se já, jeho nemanželská dcera, stala jedinou dědičkou, jakou kdy pro svůj trůn bude mít. Od doby, kdy mi toto mírně důležité tajemství prozradil, žije zde v New Yorku v hotelu Plaza a jeho matka, moje Grandmère, kněžna vdova, mě učí všechno, co musím umět, abych mohla být jeho nástupkyní.

K čemuž můžu říct akorát: Dík. Fakt dík. A víte, co je na tom úplně nejsmutnější? Nic z toho jsem si nevymyslela.

Pondělí, 20. října, oběd

Fajn. Lilly to ví.

Teda, možná to NEVÍ, ale rozhodně ví, že je něco v nepořádku. Totiž, jsme přece nejlepší kamarádky od mateřské školky. Naprosto spolehlivě pozná, když mi něco dělá starosti. Jsme úplně nerozlučné od té chvíle, co si Orville Lockhead ve frontě před učebnou hudebky před námi spustil kalhoty. Byla jsem úplně šokovaná, protože jsem nikdy mužské genitálie neviděla. Na Lilly to ale nezapůsobilo. Má totiž bratra, takže pro ni to žádné velké překvapení nebylo. Akorát se Orvillovi podívala přímo do očí a povídá: „Už jsem viděla větší."

A víte co? Orville už to nikdy neudělal.

Takže jak vidíte, s Lilly nás pojí víc než jen obyčejné přátelství.

Což je také důvod, proč jí stačil jediný pohled na můj obličej, když jsme si dneska sedly v jídelně ke stolu, aby na mě vyjela: „Co je s tebou? Něco se děje. Stalo se něco s Louiem? Snědl zase ponožku?"

Kéž by. Tohle je o tolik vážnější. Ne že by to nebyla úplná hrůza, když Louie sní ponožku. Totiž, musíme s ním okamžitě k veterináři, opravdu okamžitě, protože by mohl umřít. A pak dostaneme za pouhých tisíc dolarů jako suvenýr natrávenou ponožku.

Ale kocour je pak aspoň v pořádku.

Jenže tohle? *Tohle* tisíc dolarů nespraví. A nikdy už nic nebude v pořádku.

Je to tak neuvěřitelně trapné. Chci říct, že máma a pan Gianini – však víte, že to DĚLALI.

A co je horší, nejenom že to DĚLALI, ale nic při tom nepoužívali. Ale no tak. To přece už dneska NIKDO nedělá.

Řekla jsem Lilly, že je všechno v pohodě, že jenom čekám měsíčky. Bylo naprosto trapné říct něco takového před Larsem, mým bodyguardem, který seděl vedle nás a cpal se gyrosem, co mu Wahim, bodyguard Tiny Hakim Baby – Tina má bodyguarda, protože její táta je šejk a bojí se, že by ji mohla unést konkurenční ropná společnost, a já mám bodyguarda, protože… zkrátka protože jsem princezna – koupil u stánku před Hoovým lahůdkářstvím, které je přes ulici od školy.

Chci říct, kdo probírá detaily svého menstruačního cyklu před svým osobním strážcem?

Ale co jsem měla říct jiného?

Všimla jsem si, že Lars ten gyros ani nedojedl. Nejspíš jsem mu ho úplně znechutila.

Může být dnešek ještě horší?

Jenže ani potom toho Lilly nenechala. Občas mi vážně připomíná buldoka nebo jednoho z těch mopslíků, co je staré paní venčí v parku. Totiž, nejenom že má malý a tak trochu rozpláclý obličej (takovým roztomilým způsobem), ale občas, když se do něčeho zakousne, prostě to ne a ne pustit.

Jako třeba dneska při obědě. Pořád do mě hučela: „Jestli je to jenom premenstruační syndrom, tak proč si v jednom kuse píšeš něco do deníku? Myslela jsem, žes byla na mámu naštvaná, že ti ten deník dala. Myslela jsem, že ho vůbec nehodláš používat."

Což mi připomíná, že jsem na mámu *byla* naštvaná, když mi tenhle deník dala. Dala mi ho proto, že tvrdí, že mám v sobě spoustu potlačeného vzteku a nepřátelství a že to ze sebe musím nějak dostat, protože jsem ztratila kontakt s dítětem v sobě a nejsem schopná vyjádřit své pocity slovně.

Nejspíš předtím zrovna mluvila s Lillyinými rodiči, kteří jsou oba psychoanalytici.

Jenže pak jsem se dozvěděla, že jsem princezna Genovie a začala jsem ten deník používat, abych zaznamenala své pocity ohledně téhle nové skutečnosti, a když se tak dívám zpátky na to, co jsem si zapisovala, ty pocity byly dost vzteklé a nepřátelské.

Ale to není nic proti tomu, jak se cítím teď.

Ne že bych měla vůči panu Gianinimu a mámě zrovna nepřátelské pocity. Totiž, jsou přece dospělí a vůbec. Mají právo rozhodovat sami za sebe. Ale copak nevidí, že právě tohle rozhodnutí neovlivní jenom je, ale i všechny okolo? Chci říct, Grandmère z toho nebude na větvi, až zjistí, že máma čeká DALŠÍ nemanželské dítě.

A co táta? Už letos prodělal rakovinu varlat. Až se dozví, že matka jeho jediné dcery čeká dítě s jiným mužem, mohlo by ho to zabít. Ne že by byl do mámy ještě pořád zamilovaný, to ani náhodou. Aspoň myslím, že ne.

A co Tlusťoch Louie? Jak tomu se bude líbit, až máma přinese domů mimino? Už takhle si připadá zanedbávaný vzhledem k tomu, že já jsem jediná, kdo si občas vzpomene, že by měl dostat nažrat. Mohl by se pokusit utéct nebo možná přejde od pojídání ponožek k něčemu většímu, třeba k dálkovému ovládači televizoru nebo tak.

Myslím, že mně by ale nevadilo mít malého bratříčka nebo sestřičku. Mohlo by to dokonce být docela fajn. Jestli to bude holka, bude bydlet se mnou v pokoji. Mohla bych jí dávat bublinkové koupele a oblékat ji, jako jsme s Tinou Hakim Babou oblékaly její malé sestřičky – a vlastně i jejího nejmladšího bratra.

Myslím, že brášku bych nechtěla. Tina Hakim Baba říkala, že kluci jako mimina vám načůrají do obličeje, když se je snažíte přebalit. To je tak nechutné, že se mi na to ani nechce myslet.

Člověk by řekl, že máma mohla tohle všechno uvážit, než se rozhodla vyspat s panem Gianinim.

Pondělí, 20. října, speciálka

A jak to vůbec přijde? Kolikrát byla vůbec máma s panem G. na rande? Mockrát ne. Nanejvýš osmkrát. Byla s ním osmkrát na rande a už s ním, jak je vidět, spala? A nejspíš ne jenom jednou, protože v osmatřiceti ženy zřídka otěhotní napoprvé. Vím to, protože kdykoliv otevřu noviny, je tam miliarda inzerátů od žen postižených ranou menopauzou, které hledají mladší dárkyně vajíček.

Ale moje máma ne. Ani náhodou. Moje máma je jako zralé mango.

Mohlo mě. to pochopitelně napadnout. Chci říct, co třeba to ráno, kdy jsem přišla do kuchyně a našla tam pana Gianiniho v trenkách?

Pokoušela jsem se tu vzpomínku potlačit, ale nejspíš to nezafungovalo.

A zamyslela se máma nad svým příjmem kyseliny listové? Vím jistě, že ji to ani nenapadlo. A smím podotknout, že naklíčená vojtěška může být pro nový zárodek smrtelná? Máme naklíčenou vojtěšku v lednici. Naše lednička je pro embryo ve vývinu smrtonosnou pastí. V zásuvce na zeleninu máme PIVO.

Máma si možná myslí, že je naprosto připravená mít dítě, ale musí se ještě hodně učit. Až přijdu domů, jsem rozhodnutá jí ukázat všechny informace, co jsem si vytiskla z internetu. Jestli se domnívá, že může ohrožovat zdraví mé budoucí sestřičky tím, že si do sendvičů bude cpát naklíčenou vojtěšku a zapíjet to kafem, má se na co těšit.

Ještě pondělí, 20. října, speciálka

Lilly mě přistihla, jak si na internetu hledám informace o těhotenství.

Vyjekla: „Páni! Ty mi něco tajíš o svém rande s Joshem Richterem?“

Z čehož jsem opravdu neměla radost, protože to řekla přímo před jejím bratrem Michaelem – o Larsovi, Borisi Pelkowském a zbytku třídy ani nemluvě. A taky to řekla pořádně nahlas.

Víte, něco takového by se nemohlo stát, kdyby učitelé u nás ve škole skutečně dělali svou práci a občas také učili. Chci říct, kromě pana Gianiniho si všichni učitelé na naší škole myslí, že je úplně v pořádku zadat cvičení a jít do sborovny kouřit.

Což je nejspíš proti zdravotním předpisům.

A paní Hillová je ze všech nejhorší. Totiž, já vím, že speciálka vlastně není normální hodina a tak. Je to spíš něco jako studovna pro sociálně nedostatečné studenty. Ale kdyby se tam paní Hillová čas od času ukázala, aby na nás dohlédla, lidé jako já, co tam jsou ne proto, že by v něčem zvlášť vynikali, ale prostě proto, že náhodou propadají z matiky a potřebují víc času na učení, by se nestávali věčně obětí místních géniů.

Protože ve skutečnosti Lilly moc dobře ví, že jediné, k čemu na mém rande s Joshem Richterem došlo, bylo, že jsem přišla na to, že mě Josh akorát využil, protože jsem princezna a on chtěl mít fotku na obálce Bravíčka. Chci říct, vždyť jsme s Joshem vlastně ani chvilku nebyli sami, když nepočítám cestu autem, a vlastně ani tam ne, protože tam byl s námi Lars a dával pozor, aby se mě nepokusili unést nějací teroristé.

No nic. Vypadla jsem ze stránek Vy a vaše těhotenství, jak to šlo nejrychleji, ale Lilly byla rychlejší. Pořád do mě ryla: „No páni, Mio, proč jsi mi to neřekla?“

Začínalo to být poněkud trapné, i když jsem jí vysvětlila, že dělám náhradní domácí práci z biologie, což není tak docela nepravda, protože já a můj partner na laborky Kenny Showalter z etických důvodů nesouhlasíme s pitváním žab – což má být náplní

příští hodiny – a paní Singová řekla, že můžeme namísto toho napsat domácí práci.

Až na to, že ta práce má být o životním cyklu moučných červů. Ale to Lilly neví.

Pokusila jsem se změnit téma a zeptala jsem se Lilly, jestli ví, jak je to ve skutečnosti s naklíčenou vojtěškou, ale ona pořád mlela dál a dál o mně a Joshi Richterovi. Vážně by mi to zas tak moc nevadilo, kdyby vedle nás neseděl Lillyin bratr Michael a neposlouchal, místo aby pracoval na svém internetovém časopise *Crackhead*, jak měl. Totiž, Michael se mi vždycky líbil a vůbec.

Ne že by si toho kdy všiml, pochopitelně. Pro něj jsem jenom nejlepší kamarádka jeho mladší sestry, nic víc. Musí se ke mně chovat slušně, protože jinak by Lilly všem ve škole pověděla, jak ho přistihla brečet nad reprízou *Sedmého nebe*.

A navíc, jsem jenom v prváku. Michael Moscovitz je v posledním ročníku a má nejlepší průměr známek na celé škole (hned po Lilly) a je nejlepší student u nich ve třídě. A nezdědil ten rozpláclý obličej jako jeho sestra. Michael by na škole Alberta Einsteina mohl chodit, s kteroukoliv dívkou by chtěl.

Tedy kromě roztleskávaček. Ty chodí jenom s kluky ze sportovního oddílu.

Ne že by Michael neměl sportovní postavu. Totiž, nevěří sice na organizované sporty, ale má skvělé svaly na nohou. Vůbec má pěkné svaly. Všimla jsem si toho, když tuhle přišel k Lilly do pokoje, aby nám vynadal, že moc řveme u videa, a neměl na sobě košili.

Takže jsem fakt neměla radost, když tam Lilly tak stála a pořád dokola mlela o tom, jak bych mohla být těhotná, přímo Michaelovi před nosem.

PĚT DŮVODŮ, PROČ JE TĚŽKÉ MÍT
ZA NEJLEPŠÍ KAMARÁDKU GÉNIA

1. Používá spoustu slov, kterým nerozumím.
2. Často nedokáže přiznat, že bych i já mohla nějakým rozumným způsobem přispět k jakékoliv konverzaci či aktivitě.
3. Ve větší skupině lidí se pořád snaží všechno řídit.

4. Na rozdíl od normálních lidí přechází při řešení problémů nikoliv od A k B, ale od A rovnou k D, což nám nižším formám života značně ztěžuje chápání.
5. Nemůžete jí nic říct, aniž by to okamžitě rozebrala úplně na cimprcampr.

DOMÁCÍ ÚKOLY

Matika: cvičení na str. 133
Angličtina: napsat stručnou historii rodiny
Občanka: najít příklad stereotypně negativního pohledu na Araby (ve filmu, televizi nebo literatuře) a napsat vysvětlující úvahu
Speciálka: –
Francouzština: ecrivez une vignette parisiene
Biologie: rozmnožovací systém (vytáhnout odpovědi z Kennyho)

ANGLICKÝ DENÍK

Historie mé rodiny

Historii mé rodiny z otcovy strany lze vystopovat do roku 568 n. l. V tom roce jistý vizigótský náčelník jménem Albion, který podle všeho trpěl tím, čemu by se dnes řeklo autoritářský narušená osobnost, zabil italského krále a spoustu dalších lidí a prohlásil se králem. A když byl králem, rozhodl se vzít si za manželku Rosagundu, dceru jednoho z vojevůdců starého krále.

Jenže Rosagundě se Albion moc nezamlouval, zvlášť když ji donutil pít víno z lebky jejího otce, a tak mu to vrátila a o svatební noci ho ve spánku uškrtila copy.

Po Albionově smrti nastoupil na trůn syn starého krále. Byl Rosagundě tak zavázán, že z ní udělal princeznu malého území, které se později stalo Genovským knížectvím. Podle jediných dochovaných záznamů z té doby vládla Rosagunde moudře a spravedlivě. Byla to moje pra-pra- (asi 60 pra-) babička. Je jedním z důvodů, proč je dnes Genovia mezi nejlepšími zeměmi v Evropě, pokud jde o procento vzdělanosti, dětské úmrtnosti a zaměstnanosti – Rosagunde zavedla (na svou dobu) velmi promyšlený systém vládní kontroly a naprosto zrušila trest smrti.

Pokud jde o matčinu stranu rodiny, Thermopolisové byli honáky koz na Krétě až do roku 1904, kdy už to Dionysius Thermopolis, pradědeček mé matky, nevydržel a utekl do Ameriky. Usadil se nakonec ve Versailles v Indianě, kde si otevřel obchod s domácími spotřebiči. Jeho potomci vlastní tento obchod na náměstí ve Versailles dodnes. Máma říká, že by její dětství bylo bývalo mnohem příjemnější a liberálnější, kdyby zůstali na Krétě.

- dvě až čtyři porce proteinů denně – maso, ryby, drůbež, sýr, tofu, vejce nebo kombinace ořechů, obilnin, luštěnin a mléčných výrobků
- litr mléka (plnotučného, odtučněného, podmáslí) nebo odpovídající množství mléčných výrobků (sýr, jogurt, tvaroh)
- jedno nebo dvě jídla bohatá na vitamin C: brambory, grapefruit, pomeranč, meloun, zelená paprika, zelí, jahody, ovoce, pomerančový džus
- jeden kousek žlutého nebo oranžového ovoce či zeleniny
- čtyři až pět krajíčků celozrnného chleba, palačinky, tortilly, kukuřičný chléb nebo porce celozrnných lupínků nebo těstovin; k posílení ostatních jídel používat pšeničné klíčky nebo pivovarnické kvasnice
- máslo, margarín, rostlinný olej
- šest až osm sklenic tekutin: ovocné a zeleninové šťávy, vody a bylinných čajů, v žádném případě uměle doslazované džusy a limonády, alkohol, kofein
- místo sladkostí: sušené ovoce, ořechy, dýňová a slunečnicová semínka

UDĚLAT, NEŽ MÁMA PŘIJDE DOMU

Vyhodit:	Koupit:
Pivo	multivitaminy
sherry na vaření	čerstvé ovoce
naklíčenou vojtěšku	pšeničné klíčky
hovězí po kolumbijsku	jogurt
čokoládové sušenky	
salám	

Nezapomenout na láhev vodky v mrazáku!

Pondělí, 20. října, po škole

Zrovna když jsem si myslela, že už dnešek nemůže být horší, ukázalo se, že ano. Volala Grandmère.

To vůbec není fér. Myslela jsem, že měla odjet do Baden-Badenu, aby si trochu odpočala. Naprosto jsem se těšila, že si taky odpočinu od jejího každodenního mučení – také zvaného hodiny princeznování, které musím navštěvovat z příkazu mého otce, despoty. Vážně by mi chvilka oddechu neuškodila. To si ti dva opravdu myslí, že někomu v Genovii sejde na tom, jestli umím jíst rybím příborem? Nebo jestli si dokážu sednout tak, abych si nepomačkala sukni? Nebo jestli vím, jak se řekne svahilsky děkuji? Nemělo by mé budoucí spoluobčany a spoluobčanky zajímat spíš to, jaké mám názory na ochranu životního prostředí? Právo nosit zbraň? Populační explozi?

Ale podle Grandmère nic z toho obyvatele Genovie nezajímá. Chtějí mít akorát jistotu, že jim neudělám ostudu na státních večeřích.

To tak. Grandmère by jim měla dělat starosti. Chci říct, já nemám vytetované oční linky. *Já* svého domácího mazlíčka nenavlékám do kožešinových vesiček. *Já* jsem se nikdy nekamarádíčkovala s Richardem Nixonem.

Jenže to ne, každému podle všeho dělám starosti jenom já. Jako kdybych já mohla spáchat nějakou společenskou ostudu, až mě budou v prosinci představovat obyvatelům Genovie.

Jasně.

Ale na tom nesejde. Zdá se, že nakonec nejela, protože v Baden-Badenu stávkují nosiči zavazadel.

Kéž bych znala předsedu odborů nosičů zavazadel v Baden-Badenu. S radostí bych mu nabídla těch sto dolarů denně, co za mě přispívá táta Greenpeace s podmínkou, že budu vykonávat své princeznovské povinnosti. Jen aby se on i ostatní nosiči vrátili do práce a umožnili mi tak se Grandmère na chvíli zbavit.

No nic. Grandmère nechala na záznamníku vzkaz, který mi nahání hrůzu. Ze prý má pro mě „překvapení“ a že jí mám okamžitě zavolat.

To by mě zajímalo, co je to za překvapení. Jak znám Grandmère, bude tó nejspíš něco naprosto děsivého, jako třeba kabát ušitý ze štěněčích kožíšků. Byla by toho schopná.

Budu předstírat, že jsem ten vzkaz nedostala.

Později v pondělí

Právě jsem dotelefonovala s Grandmère. Chtěla vědět, proč jsem jí nezavolala zpátky. Řekla jsem jí, že jsem ten vzkaz nedostala.

Proč tolik lžu? Chci říct, nedokážu mluvit pravdu, ani když jde o úplně základní věci. A to mám být princezna. Co je to za princeznu, která pořád všem lže?

Tedy, Grandmère říkala, že pro mě posílá limuzínu. Mám večeřet s ní a s tátou v jejím apartmá v hotelu Plaza. Že prý mi o tom překvapení poví při večeři.

Poví mi o něm. Ne *ukáže*. Což doufám znamená, že to nakonec nebude ten kabát ze štěněčích kožíšků.

Počítám, že je nakonec asi dobře, že budu dneska večeřet s Grandmère? Máma k nám pozvala na dnešek večer pana Gianiniho, aby si mohli „promluvit“. Neměla moc radost, že jsem vyhodila kafe a pivo (ve skutečnosti jsem ho nevyhodila, dala jsem ho naší sousedce Ronnie, co bývala mužský). Teď tady máma dupe po bytě a stěžuje si, že nemá panu G. co nabídnout.

Upozornila jsem ji, že je to pro její vlastní dobro a že jestli je pan Gianini aspoň trochu džentlmen, stejně přestane pít pivo a kafe, aby ji podpořil, když to potřebuje. Já bych tedy od otce svého budoucího dítěte tolik zdvořilosti očekávala.

Totiž, za naprosto nepravděpodobného předpokladu, že se někdy s někým vyspím.

Pondělí, 20. října, 11 hodin večer

No to teda bylo překvápko.

Někdo by měl Grandmère vysvětlit, že překvapením se většinou rozumí něco příjemného. Na skutečnosti, že se jí podařilo mi dohodnout televizní interview s Beverly Bellerievovou v hlavním vysílacím čase, nic příjemného není.

Je mi fuk, že *Twenty-Four/Seven* patří k nejsledovanějším zpravodajským pořadům v Americe. Říkala jsem Grandmère aspoň miliónkrát, že nechci, aby mě fotili, a že v žádném případě nechci do televize. Úplně stačí, že lidi, co znám, vědí, že vypadám jako pochodující tyčinka do uší, protože nemám žádná prsa a vlasy mi odstávají na všechny strany. Nepotřebuji, aby to věděla celá Amerika.

Jenže teď Grandmère tvrdí, že je to má povinnost coby člena genovské knížecí rodiny. A tentokrát se jí podařilo získat na svou stranu i tátu. Neříkal nic jiného než: „Babička má pravdu, Mio."

Takže příští sobotu odpoledne strávím s Beverly Bellerievovou, která se mnou bude dělat rozhovor.

Řekla jsem Grandmère, že si myslím, že je to s tím interview fakt špatný nápad. Řekla jsem jí, že na něco tak velkého ještě nejsem pořádně připravená. Ze bychom možná mohli začít něčím menším, třeba rozhovorem s Carsonem Dalym nebo někým podobným.

Ale Grandmère na to neskočila. V životě jsem neviděla nikoho, kdo by potřeboval trochu si odpočinout v Baden-Badenu jako Grandmère. Grandmère vypadá asi tak odpočatě jako Louie, když mu veterinář strčí teploměr někam, aby mu změřil teplotu.

Pochopitelně to může mít něco společného s tím, že si Grandmère holí obočí a každé ráno si namaluje nová. Neptejte se mě proč. Chci říct, má úplně normální obočí. Viděla jsem zbytky, než si ho zase oholila. Ale poslední dobou jsem si všimla, že si to obočí kreslí čím dál výš a výš na čele, díky čemuž vypadá pořád překvapeně. Myslím, že to má co dělat se všemi těmi plastickými operacemi. Jestli si nedá pozor, jednoho dne jí oční víčka vylezou až na čelo.

A táta mě ani trochu nepodpořil. Pořád se jenom ptal na něco ohledně Beverly Bellerievové, jako jestli je pravda, že byla v roce 1991 Miss Ameriky, a nevěděla by Grandmère, jestli ještě chodí (tedy Beverly) s Tedem Turnerem nebo jestli už se rozešli?

Musím říct, že na chlapa s jedním varletem můj táta rozhodně tráví až moc času myšlenkami na sex.

Hádali jsme se o tom až do konce večeře. Má se třeba ten rozhovor točit v hotelu Plaza nebo u nás doma? Když se bude točit v hotelu, získají lidé falešnou představu o mém životním stylu. Ale kdyby se točilo u nás doma, trvala na svém Grandmère, lidé by se zděsili nad tím, v jakém svinčíku mě moje máma vychovala.

Což je naprostá rána pod pás. Nemáme tam svinčík. Je tam jenom tak hezky zabydleno.

„Pořádně neuklizeno, chceš říct," opravila mě Grandmère. Ale to není pravda, protože jsem sama nedávno celý byt vytřela.

„S tím děsným zvířetem tam ani nikdy opravdu uklizeno mít nemůžete," pokračovala Grandmère.

Jenže Louie za ten nepořádek nemůže. Prach, jak každý ví, je z pětadevadesáti procent tvořen mrtvými částečkami lidské kůže.

Jediná dobrá věc na tom všem je, že mě aspoň nebude filmový štáb sledovat ve škole a tak. Za to jsem vážně vděčná. Chci říct, dovedete si představit, že by mě natáčeli, když mě Lana Weinbergerová mučí při matice? Vím naprosto jistě, že by mi začala strkat svoje roztleskávačské bambule do obličeje nebo něco na ten způsob, jenom aby těm filmařům ukázala, co jsem za bačkoru. Lidé po celé Americe by si říkali: Co s tou holkou je? To se nedokáže bránit?

A co teprve speciálka? Kromě toho, že tam jakživ není nikdo, kdo by na nás dohlížel, zamykáme vždycky Borise Pelkowského do kumbálu, abychom nemuseli poslouchat, jak cvičí na housle. Vsadím se, že je to proti požárním předpisům.

A k tomu všemu, celou tu dobu, co jsme se tam hádali, nějaká část mého mozku pořád dokola opakovala*: Právě teď, co se tu hádáme o nějakém interview, sedmapadesát bloků odtud sděluje máma svému milenci – mému učiteli matiky – že čeká jeho dítě.*

Co na to pan G. řekne? To by mě fakt zajímalo. Jestli nebude mít radost, budu na něj muset poslat Larse. Vážně bych to udělala. Kdybych mu řekla, Lars by pana G. zmlátil a nejspíš by mě to ani moc nestálo. Platí alimenty třem bývalým manželkám, takže deset dolarů navíc se mu vždycky hodí a víc si za nájemnou mlátičku nemůžu dovolit zaplatit.

Vážně budu muset zařídit, aby mi zvýšili kapesné. Chci říct, kdo to kdy slyšel, aby princezna dostávala deset babek kapesného týdně? Za to se nedá jít ani do kina.

Teda, dá, ale popcorn už si nekoupíte.

Teď už jsem sice zpátky doma, ale ještě pořád nevím, jestli budu potřebovat, aby Lars zmlátil mého učitele matiky, nebo ne. Máma a pan G. si něco potichu povídají u ní v pokoji.

Vůbec neslyším, co říkají, ani když přitisknu ucho na dveře.

Doufám, že to pan G. přijme dobře. Je to nejpříjemnější chlápek, co s ním kdy moje máma chodila, i když mě málem nechal propadnout. Nemyslím, že by udělal nějakou hloupost, jako že by se na ni vykašlal nebo se chtěl o to dítě soudit.

Na druhou stranu, je to mužský, takže kdo ví?

To je legrační, zrovna když jsem psala tohle, přišla mi na počítači zpráva. Od Michaela! Píše:

CracKing: CO S TEBOU DNESKA VE SKOLE BYLO? BYLA JSI UPLNE DUCHEM NEPŘÍTOMNA.

Odpověděla jsem:

TLouie: VUBEC NETUSIM, O CEM TO MLUVIS. NIC SE MNOU NENI. JSEM UPLNE V POHODE.

Jsem taková hrozná lhářka.

CracKing: NO, PRIPADALO MI, ZE JSI VŮBEC NEPOSLOUCHALA, CO JSEM TI VYKLÁDAL O OSOVÉ SOUMERNOSTI.

Od chvíle, co jsem zjistila, že budu jednou vládnout malému evropskému knížectví, snažím se ze všech sil zlepšit v matice,

protože vím, že ji jednou budu potřebovat k počítání státního rozpočtu a tak. Takže chodím každý den po škole na doučování a při speciálce mi taky trochu pomáhá Michael.

Je ale těžké se soustředit, když mi Michael něco vykládá. Protože vážně, ale vážně moc hezky voní.

Jak můžu přemýšlet o osové souměrnosti, když vedle mě sedí tenhle kluk, co se mi líbí od – ani nevím od kdy, nejspíš odjakživa, voní mýdlem a občas zavadí svým kolenem o moje? Odpověděla jsem:

TLouie: SAMOZREJME ZE JSEM POSLOUCHALA, COS MI POVÍDAL O OSOVE SOUMĚRNOSTI. OBRAZEM BODU A JE BOD A‘. POKUD BOD A LEZI NA OSE SOUMERNOSTI, SPLYVA SE SVYM OBRAZEM A JE SAMODRUZNY.

CracKing: COZE???

TLouie: NENI TO TAK SPRAVNE?

CracKing: TO JSI OPSALA Z UCEBNICE?

Samozřejmě.

No potěš pánbu, jde sem máma.

Ještě později v pondělí

Máma přišla ke mně do pokoje. Myslela jsem, že pan G. odešel, tak jsem se zeptala: „Jak to šlo?“

Pak jsem si všimla, že máma brečí, tak jsem šla k ní a objala ji.

„To bude v pohodě, mami,“ utěšovala jsem ji. „Ještě pořád máš mě. Se vším ti pomůžu, s nočním krmením, s přebalováním, se vším. I když to bude kluk.“

Máma mi objetí vrátila, ale ukázalo se, že nebrečí proto, že by byla nešťastná. Ve skutečnosti brečela štěstím.

„Mio, miláčku,“ povídá. „Chceme, abys to věděla jako první.“

Pak mě odtáhla do obývacího pokoje. Pan Gianini tam stál s takovým připitomělým výrazem v obličeji. Šťastně připitomělým.

Věděla jsem to, ještě než to řekla, ale stejně jsem dělala, jako že jsem překvapená. „Budeme se brát!“

Pak mě máma přitáhla k sobě a k panu G. a všichni jsme se objali.

Můžu k tomu akorát říct: je trochu divné objímat se se svým učitelem matiky.

Úterý, 21. října, 1 hodina ráno

Hmm, myslela jsem si, že je máma feministka a že nevěří na mužskou hierarchii a že je proti zotročování žen a potlačování jejich identity, které s sebou manželství nevyhnutelně přináší.

Aspoň to vždycky tvrdila, když jsem se jí ptala, proč si nikdy nevzala tátu.

Já si naopak vždycky myslela, že jí to táta nikdy nenabídl. Možná právě proto zatím nechce, abych to někomu říkala. Tvrdí, že to chce tátovi oznámit sama, po svém. Ze všeho toho rozruchu mě rozbolela hlava.

Úterý, 21. října, 2 hodiny ráno

Proboha. Právě mi došlo, že jestli si máma vezme pana Gianiniho, znamená to, že tady bude bydlet s námi. Totiž, máma by se v životě nepřestěhovala do Brooklynu, kde žije pan G. Vždycky tvrdila, že cestování metrem posiluje její antipatii vůči davům lidí.

Nemůžu tomu uvěřit. Budu muset každé ráno snídat se svým *učitelem matiky*.

A co když ho náhodou uvidím nahého nebo něco? Mohlo by mě to trvale poškodit.

Než se k nám nastěhuje, musím rozhodně nechat opravit zámek na dveřích do koupelny.

Teď mě kromě hlavy ještě bolí v krku.

Úterý, 21. října, 9 hodin ráno

Když jsem se dneska ráno probudila, tak mě bolelo v krku, že jsem ani nemohla mluvit. Vzmohla jsem se akorát na skřehotání.

Chvíli jsem se pokoušela skřehotáním přivolat mámu, ale neslyšela mě. Tak jsem zkoušela tlouct do zdi, jenže jediným výsledkem bylo, že se mi podařilo shodit plakát Greenpeace.

Nakonec mi nezbylo, než vstát. Zabalila jsem se do deky, abych ještě víc nenastydla, a vydala jsem se do mámina pokoje.

K mému naprostému zděšení nebyla v mámině posteli jedna boule, ale DVĚ!!!! Pan Gianini zůstal přes noc!!!!

No co. Koneckonců už slíbil, že z mámy udělá počestnou ženu.

Ale i tak je trochu trapné, když v šest ráno přijdete k mámě do ložnice a najdete tam s ní svého *učitele matiky*. Chci říct, slabší povahy by to mohlo dočista rozložit.

Ale ať. Stála jsem tam ve dveřích a něco skřehotala, protože jsem se bála vejít dovnitř, až se nakonec máma převalila a otevřela oči. Pošeptala jsem jí, že jsem nemocná, a řekla jsem jí, že bude muset zavolat do školy, že dneska nepřijdu.

Také jsem ji poprosila, aby zavolala Larsovi, že pro mě nemá dneska jezdit limuzínou, a aby dala vědět Lilly, že se pro ni nestavíme.

A ještě jsem jí řekla, že jestli se chystá dneska do ateliéru, bude muset poprosit tátu nebo Larse (ne Grandmère, prosím), aby přišli k nám a dohlédli na to, že mě v mém oslabeném stavu nikdo neunese nebo nezavraždí, když tam ona nebude.

Myslím, že mi rozuměla, ale těžko říct.

Povím vám, být princezna není žádná legrace.

Později v úterý

Máma do ateliéru nešla a zůstala namísto toho dneska doma.

Pokoušela jsem se ji přesvědčit, ať jde. Za měsíc má mít výstavu v Mary Boone Gallery a já moc dobře vím, že má zatím hotovou sotva půlku obrazů. Jestli ji začne chytat ranní nevolnost, má po kariéře.

Ale ona stejně zůstala doma. Nejspíš má špatné svědomí. Nejspíš si myslí, že je to její vina, že jsem onemocněla. Jako že všechen ten stres ohledně jejího těhotenství oslabil můj imunitní systém nebo co.

Což není ani trochu pravda. Jsem si jistá, že ať je to cokoliv, chytla jsem to ve škole. Střední škola Alberta Einsteina je jedna ohromná Petriho miska s bakteriemi, to vám povídám, protože skoro každý tam dýchá pusou.

Takže zhruba každých deset minut přijde máma ke mně do pokoje a ptá se, jestli něco nepotřebuji. Zapomněla jsem, že trpí pečovatelským komplexem. V jednom kuse mi vaří čaj a dělá mi skořicové tousty bez kůrky. Což, musím uznat, je bezva.

Akorát potom se pokusila nechat mi na jazyku rozpustit zinek, což je podle nějaké její kamarádky skvělý způsob, jak léčit nachlazení.

To moc bezva nebylo.

Pak měla zase výčitky svědomí, protože jsem po tom zinku zvracela jak alík. Seběhla dokonce dolů do krámu a přinesla mi takovou tu ohromnou tabulku čokolády, aby mi to vynahradila.

Potom ji napadlo, že abych nabrala trochu síly, udělá mi vajíčka na slanině, ale tomu už jsem se vzepřela: jenom proto, že ležím na smrtelné posteli, přece neustoupím od svého přesvědčení vegetariána.

Máma mi právě změřila teplotu. Třicet sedm pět. Kdybych žila ve středověku, byla bych už nejspíš mrtvá.

TABULKA TEPLOT
11.45 – 37,4
12.14 – 37,3

13.27 – 37

K čertu s tím teploměrem, ta pitomá věc musí být rozbitá!

14.05 – 37,2
15.35 – 37,3

Jestli tohle vydrží, nebudu moct v sobotu na ten rozhovor s Beverly Bellerievovou.

HURÁ!!!

Ještě později v úterý

Právě se tu stavila Lilly. Přinesla mi domácí úkoly. Říkala, že vypadám děsně, a když mluvím, zní to jako Linda Blairová ve *Vymítači ďábla*. Nikdy jsem *Vymítače ďábla* neviděla, takže nemůžu říct, co je na tom pravdy. Nemám ráda filmy, ve kterých se lidem točí hlavy kolem dokola nebo jim zničehonic vyleze z břicha nějaká ohavnost. Mám ráda filmy, ve kterých se tancuje a kde se při zamilovaných scénách používá takový ten rozostřovací filtr.

Nicméně, Lilly mi oznámila, že největší novinkou ve škole je, že se náš slavný párek, Josh Richter a Lana Weinbergerová, dal zase dohromady poté, co se před celým týdnem rozešli (to je pro ně pro oba osobní rekord: když se rozešli předtím, vydrželo jim to maximálně tři dny). Lilly říká, že když mi šla do mojí skříňky pro učebnice, Lana tam stála ve své roztleskávačské uniformě a čekala na Joshe, který má skříňku hned vedle mojí.

Když se pak Josh objevil, dal Laně tak ohromnou a uslintanou pusu, že Lilly přísahá, že by se na Fujimotově stupnici pro měření síly tornád rovnala aspoň stupni F5. Tím ovšem znemožnili Lilly zamknout mou skříňku (ten problém znám až moc dobře). Lilly ale situaci vyřešila poměrně snadno tím, že Joshe jakoby omylem rýpla do zad špičkou rýsovací tužky.

Uvažovala jsem, jestli mám Lilly říct svoji největší novinku, však víte, to o mé mámě a panu G. Totiž, stejně se to jednou musí dozvědět.

Možná to byly ty bacily, co mi pobíhají po celém těle, ale nemohla jsem se k tomu přimět. Prostě jsem neunesla pomyšlení na to, co by případně mohla Lilly říct o možné velikosti nosních dírek mého budoucího bratříčka nebo sestřičky.

Každopádně mám asi tunu domácích úkolů. Dokonce i otec mého budoucího sourozence, u kterého by člověk předpokládal trochu slitování, mi jich naložil víc než dost. Povím vám, když je vaše máma zasnoubená s vaším matikářem, nemá to žádné výhody. Vůbec žádné výhody.

Tedy, kromě toho, že když přijde na večeři, pomáhá mi s úkoly. Ale nikdy mi neřekne správnou odpověď, takže většinou skončím na šestaosmdesáti bodech. A to je ještě pořád čtyřka.

A teď jsem navíc opravdu nemocná! Teplota mi stoupla na 37,6! Co nevidět to bude 37,8!

Kdyby tohle byla epizoda *Pohotovosti*, byla bych už dávno na respirátoru.

V žádném případě nebudu v sobotu schopná nechat se vyslýchat Beverly Bellerievovou. ANI NÁHODOU. Ha ha ha!

Máma mi do pokoje šoupla zvlhčovač vzduchu a zapnula ho na plný výkon. Lilly tvrdí, že si u mě v pokoji připadá jak ve Vietnamu a proč prý si proboha aspoň trochu nepootevřu okno.

Nikdy dřív mě to netrklo, ale Lilly má někdy hodně společného s Grandmère. Tak například, Grandmère před chvílí volala. Když jsem jí vysvětlila, jak jsem hrozně nemocná a že nejspíš nebudu schopná poskytnout v sobotu ten rozhovor, měla tu drzost mi vynadat.

Přesně tak. Vynadala mi, jako kdyby to byla moje vina, že jsem nemocná. Pak začala vykládat něco o tom, jak když se vdávala, měla horečku skoro devětatřicet, ale to jí nezabránilo zúčastnit se dvouhodinového svatebního obřadu, při kterém musela stát, a pak ještě projela v otevřeném kočáře celou Genovii a mávala lidem na ulicích, hostila recepci s večeří, při které se podávala parmská šunka s melounem, a tančila do čtyř do rána.

Ne, já vím, že vás to nejspíš nepřekvapuje. Mě to rozhodně nepřekvapilo.

To všechno proto, pokračovala Grandmère, že princezna se nemůže vymlouvat na zdravotní problémy, aby se vyhnula povinnostem vůči lidu své země.

Jako kdyby obyvatelům Genovie za mák záleželo na tom, jestli poskytnu nějaký pitomý rozhovor pro *Twenty-Four/Seven*. U nich ten pořad stejně ani neuvidí. Tedy, kromě těch lidí, co mají satelit.

Lilly má se mnou asi tak málo soucitu jako Grandmère. Když to tak vezmu, Lilly vůbec není ta nejlepší návštěva, jakou si můžete přát, když jste nemocní. Opravdu člověka moc neutěší. Přišla s nápadem, že mám možná souchotiny jako Elizabeth Barrett

Browningová. Řekla jsem jí, že je to spíš jenom chřipka, a Lilly na to, že to si pravděpodobně Elizabeth Barrett Browningová myslela taky, než umřela.

DOMÁCÍ ÚKOLY

Matika: cvičení na konci kapitoly 10
Anglina: v deníku popsat nejoblíbenější televizní pořad, film, knihu, jídlo atd.
Zemák: napsat úvahu o konfliktu mezi Iránem a Afghánistánem (1000 slov)
Speciálka: to tak
Franština: ecrivez une vignette amusant (no jasně)
Biologie: endokrinní systém (vytáhnout odpovědi z Kennyho)

Panebože! O co se to všichni snaží? To mě chtějí zabít?

Středa, 22. října

Dneska ráno máma zavolala tátovi do hotelu Plaza a řekla mu, ať kouká přijet limuzínou, abych mohla jít k doktorovi. To proto, že když jsem se probudila a ona mi změřila teplotu, měla jsem skoro devětatřicet, zrovna jako Grandmère, když se vdávala.

Akorát že já můžu říct, že mi dvakrát do tance nebylo. Skoro jsem se ani nedokázala oblíct. Měla jsem takovou horečku, že jsem si na sebe dokonce navlékla jeden z kostýmů, co mi koupila Grandmère. Takže jsem tam tak stála, od hlavy k patě v chanelu, oči se mi leskly od horečky a celá jsem se potila. Když mě táta uviděl, vyletěl málem do stropu, nejspíš proto, že si v první chvíli myslel, že *jsem* Grandmère.

Akorát že jsem samozřejmě o hodně vyšší než Grandmère. Zase ale nemám tolik vyčesané vlasy.

Zdá se, že doktor Fung je jedním z mála lidí v Americe, kteří ještě nevědí, že jsem princezna. Museli jsme sedět v čekárně snad deset minut, než mě přijal. Táta se celých těch deset minut vybavoval se sestřičkou, nejspíš proto, že měla k uniformě tričko, které jí ukazovalo pupík, i když je už skoro zima.

A i když je táta úplně plešatý a věčně chodí v obleku, místo aby jako normální táta nosil něco sportovnějšího, bylo jasné, že ta sestřička je z něj celá pryč. To proto, že i když má v sobě něco děsně evropského, je můj táta pořád celkem sexy.

Lars, který je taky celkem sexy, i když úplně jiným způsobem (je totiž pořádná vazba a je hrozně zarostlý), seděl vedle mě a listoval si časopisem *Dobrý rodič*. Bylo na první pohled jasné, že by dal přednost poslednímu vydání *Vojenského zpravodaje*, ale ten u doktora Funga v ordinaci nejspíš neodebírají.

Nakonec mě doktor Fung přijal. Změřil mi teplotu (38,7) a zkontroloval mi uzliny, jestli jsou zvětšené (byly). Pak se mi pokusil udělat výtěr krku, aby mohl provést testy na streptokoky.

Jenže když mi vrazil do krku tu špejli, obrátil se mi žaludek a nekontrolovatelně jsem se rozkašlala. Vůbec to nešlo zastavit, tak jsem mu mezi záchvaty kašle řekla, že se dojdu napít vody. Jenže jsem asi z té horečky byla úplně mimo, protože místo abych se šla

napít, vypochodovala jsem rovnou pryč z ordinace, vrátila se do auta a nařídila šoférovi, ať mě odveze do Emerald Planet na ovocný koktejl.

Řidič měl naštěstí dost rozumu, než aby mě někam odvezl bez doprovodu. Zapnul vysílačku a chvíli do ní mluvil a pak přišli k autu Lars s tátou a chtěli vědět, co si sakra myslím, že dělám.

Chtěla jsem se táty zeptat přesně na totéž, pokud jde o tu sestřičku s náušnicí v pupíku. Ale bolelo mě v krku tak, že jsem ze sebe nedostala slovo.

Doktor Fung to nakonec vzal celkem dobře. Ten výtěr vzdal a předepsal mi namísto toho nějaká antibiotika a sirup proti kašli s obsahem kodeinu – ale to až poté, co donutil jednu ze sestřiček, aby nás spolu vyfotila, jak si potřásáme rukou v limuzíně, aby si pak tu fotku mohl pověsit na zeď k ostatním obrázkům celebrit. Má tam fotky, jak si potřásá rukou s dalšími svými slavnými pacienty, třeba Robertem Gouletem nebo Lou Reedem.

Teď, když mi horečka trochu klesla, je mi jasné, že jsem se chovala naprosto iracionálně. Musím přiznat, že tahle cesta k doktorovi bude patřit k nejtrapnějším zážitkům v mém životě. Těch bylo samozřejmě tolik, že je těžké určit, jak vysoko na žebříčku se zrovna tenhle zážitek umístí. Nejspíš někam hned vedle toho, jak jsem na oslavě Lillyina *bar micváh* upustila talíř ve frontě u stolu s občerstvením a celý večer pak všichni šlapali v rybím filé.

PĚT NEJTRAPNĚJŠÍCH OKAMŽIKŮ
V ŽIVOTĚ MIl THERMOPOLISOVÉ

1. Když mě Josh Richter políbil před celou školou a všichni na mě koukali.
2. Když mi bylo šest a Grandmère mi přikázala, ať obejmu její sestru, Tante Jean Marie, a já se rozbrečela, protože mi naháněl hrůzu její knír, a Jean Marie se urazila.
3. Když mi bylo sedm a Grandmère mě donutila zúčastnit se nudného koktejlového večírku, kde byli všichni její přátelé, a já se tak nudila, že jsem sebrala ze stolu držák na tácky, který vypadal jako rikša, a jezdila jsem s ním po ubruse a vydávala u

toho zvuky, jako bych mluvila čínsky, až se nakonec všechny ty tácky vysypaly a s hrozným rachotem se rozkutálely po parketách a všichni na mě koukali. (Když se na to teď tak podívám, je to dokonce ještě trapnější, protože imitovat Číňany je velice neslušné a dokonce politicky nevhodné.)

4. Když mi bylo deset a Grandmère vzala mě a několik mých bratranců a sestřenic na pláž a já si zapomněla vršek od plavek a Grandmère mi nedovolila vrátit se pro něj zpátky na zámek, protože řekla, že tohle je prokristapána Francie a mám se prostě koupat nahoře bez jako všichni ostatní, a i když jsem tenkrát neměla o nic větší prsa než mám dnes, hrozně jsem se styděla a odmítla jsem si sundat tričko, takže na mě všichni koukali, protože si mysleli, že mám vyrážku nebo nějaké ohavné mateřské znamínko, nebo že mi z hrudníku visí scvrklý zárodek siamského dvojčete.
5. Když mi bylo dvanáct a poprvé jsem dostala měsíčky a byla jsem u Grandmère a musela jsem jí to říct, protože jsem neměla žádné vložky, a když jsem ten den přišla na večeři, slyšela jsem, jak o tom vykládá všem svým známým, a oni pak celý večer žertovali o ženských záležitostech.

Když se to tak vezme, skoro všechny nejtrapnější momenty v mém životě mají co do činění s Grandmère.

Zajímalo by mě, co by k tomu řekli Lillyini rodiče, kteří jsou oba psychoanalytici.

TABULKA TEPLOT
17.20 – 37,4
18.45 – 37,3
19.52 – 37,2

Je možné, že už se začínám *uzdravovat?* To je hrůza. Jestli se mi udělá líp, budu muset na to stupidní interview…

Tohle si žádá drastické opatření: rozhodla jsem se večer osprchovat a vystrčit mokrou hlavu z okna.

To jim ukáže.

Čtvrtek, 23. října

Páni! Právě se stalo něco tak vzrušujícího, že skoro nemůžu psát!

Dneska ráno, když jsem ležela nemocná v posteli, mi máma přinesla dopis, který – jak řekla – přišel už včera, ale zapomněla mi ho dát.

Tohle nebylo jako složenky za elektriku nebo za kabelovou televizi, co na ně máma většinou zapomene, hned jak přijdou. Tohle byl soukromý dopis pro mě.

Ale stejně, vzhledem k tomu, že adresa byla napsaná na stroji, jsem neočekávala nic zvláštního. Myslela jsem, že mi píšou ze školy nebo tak něco. Jako že jsem se třeba dostala na čestnou listinu (HA HA HA). Až na to, že tam nebyla žádná zpáteční adresa a dopisy ze školy Alberta Einsteina mají většinou v levém horním rohu portrét zamyšleného Alberta a pod ním adresu školy.

Takže si dovedete představit, jak jsem byla překvapená, když jsem ten dopis otevřela a nevypadl z něj leták vybízející mě, abych pomohla posílit školní soudržnost a přišla péct rýžové sušenky pro sportovní oddíl nebo tak něco. Namísto toho bylo v obálce něco… něco, co pro nedostatek lepšího výrazu musím nazvat milostným dopisem:

Drahá Mio! (stálo tam)

Vím, že si budeš myslet, že je divné dostat takovýhle dopis. Mně připadá divné ho psát. Ale stejně nemám dost odvahy Ti říct do očí to, co se chystám říct teď:

Podle mě jsi ta nejbezvadnější holka, kterou jsem kdy potkal, úplně jako Josie.

Jenom jsem chtěl, abys věděla, že je tady někdo, kdo tě měl rád už dlouho před tím, než jsi zjistila, že jsi princezna…

A bude tě mít rád dál, ať se děje cokoliv.

S pozdravem
Přítel

Páni!

Nemůžu tomu uvěřit! Nikdy předtím jsem takový dopis nedostala. Od koho může jenom být? Naprosto jsem na to nemohla přijít. Dopis byl napsaný na stroji, stejně jako adresa na obálce. Vlastně ani ne na psacím stroji, ale podle všeho na počítači.

Takže i kdybych chtěla porovnat písmena s psacím strojem podezřelého (jako to dělají v detektivkách), nešlo by to. Nemůžete při nejlepší vůli porovnávat písmo z několika laserových tiskáren. Je vždycky stejné.

Ale kdo by mi mohl něco takového poslat?

Pochopitelně vím, kdo bych si přála, aby to byl.

Ale šance, že by mě kluk jako Michael Moscovitz kdy považoval za víc než jenom za kamarádku, je prostě nulová. Chci říct, kdybych se mu vážně líbila, měl spoustu příležitostí mi to říct ten večer na Plese kulturní rozmanitosti, kdy byl tak hodný, že mě po tom debaklu s Joshem Richterem poprosil o tanec. A netancovali jsme spolu jenom jednou. Tancovali jsme několikrát. Dokonce ploužáky. A po plese jsme ještě všichni jeli k Moscovitzům domů a povídali si u něj v pokoji. Tenkrát měl spoustu příležitostí něco říct, kdyby chtěl.

Ale neřekl. Rozhodně neřekl, že bych se mu líbila.

A proč by měl? Chci říct, nemám přece vůbec žádná prsa, jsem přerostlá a nedokážu si ani upravit vlasy tak, aby vypadaly trochu normálně.

Vlastně jsme nedávno probírali lidi, jako jsem já, v biologii. Říká se tomu hříčka přírody. Hříčkou přírody nazýváme organizmy, které vykazují podstatné odchylky od normálu nebo od rodičovského organizmu, většinou jako následek mutace.

To jsem já. To jsem naprosto a neomylně já. Totiž, kdybyste se podívali na mě a pak se podívali na mé rodiče, kteří jsou oba velice přitažliví, nezmohli byste se na víc, než: Co se *stalo*?

No vážně. Měla bych se dát k X-menům, jaký jsem mutant.

A navíc, patří opravdu Michael Moscovitz mezi lidi, kteří by někoho přirovnali zrovna k Josie? Totiž, předpokládám, že pisatel toho dopisu má na mysli Josie, hlavní hrdinku *Josie and the Pussycats*, co ji ve filmu hraje Rachael Leigh Cooková. Tedy až na

to, že já nevypadám ani trochu jako Rachael Leigh Cooková. To by se mi líbilo. *Josie and the Pussycats* byl původně kreslený seriál o skupině holek, které řeší různé zločiny a záhady, něco jako *Scooby Doo*, a Michael se, pokud vím, na Cartoon Network ani nekouká.

Michael se v televizi většinou dívá jenom na sci-fi kanál a na PBS a na *Buffy, přemožitelku upírů*. Kdyby v tom dopise stálo *úplně jako Buffy*…

Jenže jestli to není od Michaela, od koho to potom je?

Tohle je tak hrozně vzrušující. Nejradši bych někomu hned zavolala a podělila se o tu novinu. Jenže komu? Všichni moji kamarádi jsou ve škole.

PROČ JENOM MUSÍM BÝT NEMOCNÁ??????

Žádné vystrkování mokré hlavy z okna. Musím se co nejrychleji uzdravit, abych mohla jít zase do školy a zjistit, kdo je můj záhadný obdivovatel!

TABULKA TEPLOT
10.45 – 37,3
11.15 – 37,2
12.27 – 37,0

Sláva! SLÁVA! Dělá se mi líp! Díky, Selmane Waksmane, za vynález antibiotik!

14.05– 37,1

Ne. To ne.

15.35 – 37,2

Proč se tohle musí stát zrovna mně?

Později ve čtvrtek

Dneska odpoledne, když jsem ležela v posteli s balíky ledu pod peřinou, abych si srazila teplotu a mohla jít zítra do školy zjistit, kdo je můj záhadný obdivovatel, šel v televizi nejlepší díl *Pobřežní hlídky*, jaký jsem kdy viděla.

Vážně.

Totiž, Mitch potká na jachtařských závodech tuhle dívku s naprosto falešným francouzským přízvukem a dočista se do sebe zamilují a běhají v příboji s úplně úžasnou muzikou v pozadí a pak se ukáže, že je ta dívka zasnoubená s Mitchovým hlavním soupeřem v tom závodě – a nejenom to – ukáže se taky, že je ve skutečností *princezna jedné malé evropské země, o které Mitch v životě neslyšel*. A její snoubenec je princ a zasnoubil mu ji její otec, když se narodila!

Zrovna když jsem se na tohle dívala, přišla Lilly s další dávkou domácích úkolů a začala se koukat se mnou, jenže jí úplně unikla filozofická hloubka toho příběhu. Poznamenala akorát: „Páni, tahle princeska by vážně potřebovala protrhat obočí.“

Byla jsem zděšená.

„Lilly,“ zaskřehotala jsem. „Copak nevidíš, že ten příběh má hlubší význam? Je naprosto dobře možné, že jsem od narození zasnoubená s nějakým princem, kterého jsem v životě nepotkala, a táta mi to prostě pozapomněl říct? A docela dobře bych mohla někde na pláži potkat nějakého plavčíka a k smrti se do něj zamilovat, ale to by vůbec nic neznamenalo, protože bych musela vykonat svou povinnost a vdát se za muže, kterého mi vybral můj lid?“

Lilly na to jenom: „Hele, kolik jsi měla dneska toho sirupu proti kašli? Podle návodu máš brát jednu *lžičku* za čtyři hodiny, ne jednu *lžíci*, ty pošuku.“

Byla jsem naštvaná, že Lilly nedokáže pochopit celý ten problém. Samozřejmě že jsem jí nemohla říct o tom dopise, co jsem dostala. Protože co kdyby ho nakonec přece jenom napsal Michael? Nechtěla bych, aby si myslel, že o tom vykládám každému na potkání. Milostný dopis je moc soukromá záležitost.

Ale i tak, člověk by čekal, že bude schopná se na to podívat z mého pohledu.

„Copak ty to nechápeš?“ chraptěla jsem. „Nechápeš, že nemá smysl, abych se do někoho kdy zamilovala, když je naprosto dobře možné, že se mám vdát za nějakého prince, kterého jsem nikdy neviděla? Který žije třeba někde v Dubaji a každý den zasněně kouká na moji fotku a čeká na den, kdy mě konečně bude moci udělat svou?“

Lilly akorát podotkla, že si myslí, že jsem přečetla trochu moc zamilovaných románků ze zásob Tiny Hakim Baby. Uznávám, že podle těch knížek jsem si tak trochu udělala představu, jak by to vypadalo. Ale o to tady nejde.

„No vážně, Lilly,“ řekla jsem. „Musím se bedlivě střežit, abych se nezamilovala do někoho jako je David Hasselhoff nebo tvůj brácha, když by se nakonec mohlo ukázat, že si musím vzít prince Williama.“ Ne že to by byla zase tak velká oběť.

Lilly se zvedla z mojí postele a rázným krokem se vydala do obýváku. Doma byl se mnou jenom táta, protože ve chvíli, kdy se přišel zeptat, jak mi je, si máma vzpomněla, že si potřebuje nutně něco zařídit, a vypadla.

Akorát že si pochopitelně nic zařídit nepotřebovala. Máma ještě pořád tátovi neřekla o panu G. a o tom dítěti a že se budou brát a vůbec. Asi se bojí, že by se do ní mohl pustit a ječet na ni, jak je nezodpovědná (úplně ho vidím).

Takže před tátou zbaběle utíká, kdykoliv ho potká. Bylo by to skoro k smíchu, kdyby to nebylo tak trochu pod úroveň šestatřicetileté ženy chovat se jako malá holka. Až mně bude šestatřicet, mám plně v úmyslu chovat se sebevědomě a asertivně, takže mě nikdy při něčem takovém, co vyvádí mima, nepřistihnete.

„Pane Renaldo,“ slyšela jsem Lilly, když vcházela do obýváku. Říká tátovi „pane Renaldo“, i když moc dobře ví, že je genovským knížetem. Jenže jí je to šumafuk, protože tvrdí, že tady jsme v Americe a ona nebude nikoho oslovovat „Vaše Výsosti“. Je ze zásady proti monarchiím a knížectví, jako je Genovia, do této skupiny spadají. Lilly věří, že rozhodující moc ve státě má mít lid.

Kdyby žila v době války za nezávislost, stála by v první linii s praporem.

„Pane Renaldo," oslovila tedy tátu. „Je Mia tajně zasnoubená s nějakým princem bůhvíodkud?"

Táta odložil noviny. Až ke mně do pokoje bylo slyšet, jak šustí. „Propána, ne," odpověděl.

„Blbečku," obořila se na mě Lilly, když přidusala zpátky do mého pokoje. „A taky, sice chápu, proč by ses měla bedlivě střežit, aby ses nezamilovala do Davida Hasselhoffa, který je mimochodem dost starý, aby mohl být tvým otcem, a není ani trochu sexy, ale co s tím vším má společného *můj brácha*?"

Až moc pozdě jsem si uvědomila, co jsem to vlastně řekla. Lilly netuší, co k Michaelovi cítím. Tedy vlastně, ani *já* tak úplně nevím, co k němu cítím. Kromě toho, že bez trička vypadá docela jako Casper Van Dien.

Tak moc bych si přála, aby to byl on, kdo mi napsal ten dopis. Fakticky, fakticky moc.

Ale o tom jeho sestře vykládat nebudu.

Namísto toho jsem jí pověděla, že je nefér chtít po mně vysvětlení něčeho, co jsem řekla pod vlivem kodeinového sirupu proti kašli.

Lilly jenom nasadila takový ten výraz, co mívá, když se učitel na něco zeptá a ona zná odpověď, ale chce dát pro změnu ostatním ve třídě šanci odpovědět.

Někdy je opravdu vyčerpávající, když má vaše nejlepší kamarádka IQ 170.

DOMÁCÍ ÚKOLY

Matika: cvičení 1-20 na str. 115 Angličtina: kapitola 4 – základy slohu
Zeměpis: napsat 200 slov o konfliktu mezi Indií a Pákistánem
Speciálka: to tak
Francouzština: Chaptre huit
Biologie: hypofýza (zeptat se Kennyho!)

SEZNAM CELEBRIT A JEJICH PRSOU PODLE LILLY MOSCOVITZOVÉ A MII THERMOPOLISOVÉ

CELEBRITA	LILLY	MIA
Britney Spearsová	falešná	pravá
Jennifer Love Hewittová	falešná	pravá
Winona Ryderová	falešná	pravá
Courtney Loveová	falešná	falešná
Jennie Garthová	falešná	pravá
Tori Spellingová	falešná	falešná
Brandy	falešná	pravá
Neve Campbellová	falešná	pravá
Sarah Michelle Gellarová	pravá	pravá
Christina Aguilera	falešná	pravá
Lucy Lawlessová	pravá	pravá
Melissa Joan Harfová	falešná	pravá
Mariah Careyová	falešná	falešná
Rachael Leigh Cooková	falešná	pravá

Ještě později ve čtvrtek

Po večeři mi bylo tak dobře, že jsem mohla vstát z postele, a tak jsem vstala.

Zkontrolovala jsem si e-mail. Doufala jsem, že by tam mohlo být něco od mého záhadného „přítele“. Předpokládám, že když zná mou normální adresu, bude znát i můj mail. Obojí je ve školním seznamu.

Jedna ze zpráv byla od Tiny Hakim Baby. Psala, že mi přeje, ať se brzy uzdravím. Shameeka taky. Shameeka navíc napsala, že se snaží přemluvit svého tátu, aby jí dovolil uspořádat party na Halloween a jestli prý přijdu, když se jí to povede. Odepsala jsem že samozřejmě, pokud nebudu moc vysílená ze všeho toho kašlání.

Také tam byla zpráva od Michaela. I on mi psal, ať se brzy uzdravím, ale přiložil k tomu animovaný obrázek kocoura, který vypadal úplně jako Louie, tancoval dokolečka a přál mi hodně zdraví. Bylo to moc roztomilé. Michael se podepsal „S láskou Michael.“

Ne „S pozdravem“.

Ani „Tvůj“.

S láskou.

Přehrála jsem si to čtyřikrát, ale pořád jsem si nebyla jistá, jestli byl ten dopis od něj. Jak jsem si všimla, v tom dopise se slovo *láska* nevyskytovalo ani jednou. Psalo se tam, že mě pisatel má rád. A podepsal se „S pozdravem“.

Ale žádná láska. Ani náznak.

A pak jsem si všimla zprávy od někoho, jehož adresu jsem neznala. Panebože! Mohl by to být můj neznámý obdivovatel? Ruka na myši se mi třásla…

A pak jsem tu zprávu otevřela a uviděla následující dopis od někoho jménem JoCrox:

JoCrox: Jenom jsem ti chtěl napsat, že doufám, že už je ti iíp. Dneska jsi mi ve škole chyběla! Dostala jsi můj dopis? Doufám, že ti udělalo aspoň trochu radost, když teď víš, že si o tobě někdo myslí, že jsi bezva. Brzy se uzdrav. Přítel

Ach páni! Je to *on*! Můj neznámý obdivovatel!

Ale kdo je JoCrox? Nikoho, kdo by se jmenoval Jo Crox, neznám. Píše, že jsem mu ve škole chyběla, což znamená, že máme některou hodinu společnou. Ale já na žádný předmět s žádným Joem nechodím.

Možná se ve skutečnosti nejmenuje Jo Crox. Vlastně, Jo Crox ani jako opravdické jméno nevypadá. Co by to mohlo znamenat?

Počkat, už to mám!

Jo-C-rox.

Josie rocks. Josie je bezva! Josie z *Josie and the Pussycats*!

To je tak *úžasně* milé.

Ale kdo? *Kdo je to*?

Rozhodla jsem se, že existuje jediný způsob, jak to zjistit. Hned jsem mu odepsala:

TLOUIE: Milý příteli! Dostala jsem tvůj dopis, moc za něj děkuji. Děkuji i za přání, abych se brzy uzdravila.
KDO JSI? (Slibuji, že to nikomu neřeknu.)
Mia

Čekala jsem u počítače asi půl hodiny a doufala, že odepíše, ale žádná zpráva nepřišla.

KDO JE TO??? KDO TO JENOM JE???

Do zítřka se prostě *musím* uzdravit, abych mohla jít do školy a zjistit, kdo je Jo-C-rox. Jinak se z toho zblázním, úplně jako přítelkyně Mela Gibsona v *Hamletovi*, a budu plavat v noční košili v Hudsonu mezi ostatními odpadky.

Pátek, 24. října, matika

JSEM ZDRAVÁ!!!!!

Teda, upřímně řečeno, není mi ještě nejlíp, ale to je fuk. Nemám už teplotu, takže mámě nezbylo, než mě pustit do školy. Ani náhodou bych nezůstala ještě další den v posteli. Ani náhodou, když je tu někde ve škole Jo-C-rox a možná mě miluje.

Ale zatím nikde nic. Chci říct, vyzvedli jsme ráno limuzínou Lilly jako obvykle a Michael byl s ní, ale podle toho, jak lhostejně mě pozdravil, byste ani neřekli, že mi poslal e-mail podepsaný „S láskou Michael“, natož aby mě kdy srovnával s Josie. Je tak naprosto jasné, že Michael není Jo-C-rox.

A to „S láskou“ na konci jeho dopisu byl jenom takový slovní obrat. Totiž, chci říct, že když Michael napsal „S láskou“, naprosto tím nemyslel, že mě miluje.

Ne že bych si kdy myslela, že mě miluje. Nebo že by mě mohl milovat.

Ale doprovodil mě k mojí skříňce. To od něj bylo moc pěkné. Byli jsme sice zabraní do rozhovoru o úterním dílu *Buffy, přemožitelky upírů*, ale i tak, nikdy předtím mě žádný kluk ke skříňce nedoprovodil. Boris Pelkowski čeká na Lilly před školou *každé každičké ráno*, aby ji mohl doprovodit k její skříňce, a dělá to tak ode dne, kdy souhlasila, že s ním bude chodit.

Dobrá, uznávám, že Boris Pelkowski dýchá ústy a ještě pořád nosí svetr zastrčený do kalhot, přestože jsem mu už hodněkrát naznačila, že se to v Americe považuje za módní *faux pas*. Ale stejně, je to kluk. A je vždycky fajn, když vás nějaký kluk – i když nosí rovnátka – doprovodí ke skříňce. Já vím, že se mnou chodí Lars, ale je rozdíl v tom, když vás ke skříňce doprovází bodyguard a když vás doprovází opravdický *kluk*.

Právě jsem si všimla, že si Lana Weinbergerová pořídila nové obaly na všechny učebnice. Ty staré nejspíš vyhodila. Měla na nich napsáno „*Paní Richterová*“, jenže když se s Joshem rozešli, všechny ty nápisy přeškrtala. Už jsou zase spolu a podle všeho je ochotná znovu potlačit svou identitu tím, že přijme jméno svého „manžela“,

protože už má jenom na učebnici matiky třikrát „*Miluju Joshe*“ a sedmkrát „*Paní Richterová*“.

Před začátkem hodiny vykládala Lana všem, kdo byli ochotni ji poslouchat, o nějaké party, na kterou se chystá dneska večer. Nikdo z nás pozvaný pochopitelně není. Je to mejdan nějakého Joshova kamaráda.

Mě na takový mejdan v životě nikdo nepozval. Však víte, takový ten mejdan jako ve filmech o střední škole, kde něčí rodiče odjedou na víkend a celá škola se k nim domů večer naveze s bednami piva a obrátí dům vzhůru nohama.

Vlastně ani neznám nikoho, kdo by bydlel ve vlastním domě. Všichni lidi, co znám, bydlí v bytech. A můžete se vsadit, že kdybyste se pokusili obrátit vzhůru nohama byt, sousedi by si stěžovali a zavolali by na vás vrátného. Což by vám mohlo pěkně zavařit u družstva.

Nepředpokládám ale, že by Lana o tomhle někdy uvažovala.

třetí mocnina x se nazývá x na třetí
druhá mocnina x se nazývá x na druhou

Óda na pohled z okna při hodině matiky

Sluncem zahřáté betonové lavičky
u stolů s šachovnicovou deskou
a graffiti, co tu zanechaly stovky
našich předchůdců
fosforeskujícím sprejem:

Joanna miluje Richieho
Punks Not Dead
Smrt buzíkům a lezbyčkám
a
Amber je děfka

Uschlé listí a igelitové pytlíky
poletují parkem ve větru

a muži v kravatách se snaží,
aby jim vítr neodfoukl zbytek vlasů
z růžových pleší.
Krabičky od cigaret a vyhozené žvýkačky
lemují šedivý chodník
jako krajka.

A já musím přemýšlet nad tím,
jestli na tom záleží,
že je-li kterákoli proměnná umocněna,
přestává být úměrnost přímou.
Když všichni stejně nakonec umřeme.

Pátek, 24. října, zemák

VYJMENUJ PĚT ZÁKLADNÍCH
TYPŮ VLÁDNÍHO ZŘÍZENÍ

anarchie
monarchie
aristokracie
tyranie
oligarchie
demokracie

VYJMENUJ PĚT LIDÍ, KTEŘÍ BY MOHLI BÝT JO-C-ROX
Michael Moscovitz (kéž by)
Boris Pelkowski (prosím, ne)
pan Gianini (s pomýleným záměrem rozveselit mě)
táta (totéž)
ten divný kluk, co ho občas vidím v jídelně a co se vždycky skoro rozbrečí, když máme k obědu chili a je v něm kukuřice (na kolenou prosím, ne)

AAAAAAARRRRRRRGGGGGGHHHHHHHH!!!!!!!!!!!!!!!

Pátek, 24. října, speciálka

Jak se zdá, zatímco jsem chyběla, Boris začal cvičit na housle něco jiného. Právě teď cvičí koncert od někoho jménem Bartók.

A můžu vám říct, že přesně podle toho to taky zní. I když jsme ho i s houslemi zavřeli do komory, ani trochu to nepomohlo. Není tu slyšet vlastní *myšlenky*. Michael si musel dojít na ošetřovnu pro ibuprofen.

Ale ještě než odešel, pokusila jsem se zavést rozhovor na téma dopisů. Nenápadně, pochopitelně.

Pro všechny případy.

Takže Lilly začala mluvit o svém televizním pořadu *Bez příkras* a já jsem se jí zeptala, jestli ještě pořád dostává tolik dopisů od fanoušků – jeden z jejích největších obdivovatelů, Norman, jí pořád posílá nějaké dárky a škemrá, aby ukázala na kameru bosé nohy: Norman je totiž fetišista přes nohy.

A pak jsem se jen tak mimochodem zmínila, že jsem nedávno dostala opravdu *zajímavý* dopis…

A honem jsem se podívala na Michaela, abych viděla, jak zareaguje.

Jenže on ani nezvedl oči od notebooku.

Už se vrátil z ošetřovny. Sestra mu odmítla dát ibuprofen, protože je to droga, a tudíž proti školnímu řádu. Takže jsem mu dala trochu svého kodeinového sirupu proti kašli. Tvrdí, že mu to zabralo proti té bolesti hlavy okamžitě.

Ale to může být taky proto, že Boris v komoře převrhl plechovku s ředidlem a museli jsme ho odtamtud pustit.

CO MUSÍM UDĚLAT

1. Přestat tolik myslet na Jo-C-roxe.
2. Totéž, ale na Michaela Moscovitze.
3. Totéž, ale na mámu a její těhotenství.
4. Totéž, ale na můj zítřejší rozhovor s Beverly Bellerievovou.
5. Totéž, na Grandmère.
6. Být sebevědomější.
7. Přestat si kousat falešné nehty.
8. Být asertivnější.
9. Dávat víc pozor při matice.
10. Vyprat si trenky na tělák.

Později v pátek

Tak tohle je vážně ostuda! Paní Guptové, naší ředitelce, se nějak doneslo, že jsem dala Michaelovi trochu svého kodeinového sirupu proti kašli, a nechala si mě vyvolat z hodiny biologie do ředitelny, aby se mnou probrala šíření omamných látek na půdě školy!

Panebože! Fakt, ale opravdu, jsem si myslela, že mě vyrazí ze školy na místě.

Vysvětlila jsem jí celou situaci s ibuprofenem a Bartókem, ale paní Guptová to vůbec nepochopila. Dokonce ani když jsem poukázala na všechny ty studenty, co kouří před školou. Copak je někdo popotahuje za to, když jeden druhému dají pár cigaret?

A co naše roztleskávačky a jejich pilulky na hubnutí?

Jenže paní Guptová trvala na tom, že cigarety a prášky na hubnutí nejsou drogy. Sebrala mi zbytek kodeinového sirupu a řekla mi, že si ho můžu u ní vyzvednout po vyučování. A dodala, ať ho v pondělí s sebou nenosím.

Nemusí si dělat starosti. Celá ta záležitost mi byla tak trapná, že vážně uvažuji o tom, že už do školy v životě nepůjdu. Tedy ani v pondělí.

Nechápu, proč bych nemohla přejít na domácí vyučování.

DOMÁCÍ ÚKOLY

Matika: cvičení na str. 129
Angličtina: popište zážitek, který vás hluboce dojal
Zemák: 200 slov na vzestup Talibánu v Afghánistánu
Speciálka: *radši zapomenout*
Francouzština: devoirs – les notes grammaticals: 141-143
Biologie: centrální nervová soustava

ANGLICKÝ DENÍK

Mé nejoblíbenější věci

JÍDLO

Vegetariánské lasagne

FILM

Můj nejoblíbenější film jsem poprvé viděla na HBO, když mi bylo dvanáct. Od té doby také zůstal mým nejoblíbenějším, i přes opakované pokusy přátel a rodiny seznámit mě s ukázkami takzvané kvalitní filmografie. Upřímně řečeno, myslím si, že *Hříšný tanec* v hlavních rolích s Patrikem Swayzem a Jennifer Greyovou, než si nechala udělat plastiku nosu, má všechno, co filmům renomovaných režisérů, jako třeba *Září* od Woodyho Allena nebo *U konce s dechem*, chybí. Například, *Hříšný tanec* se odehrává v prázdninovém letovisku. Filmy odehrávající se v prázdninových letoviskách (jako další příklad bych mohla uvést *Koktejl*) jsou prostě mnohem lepší než ostatní filmy. A navíc, v *Hříšném tanci* se tancuje. Filmy, ve kterých se tancuje, jsou vždycky lepší. Jen pomyslete, o kolik by některé Oskarové filmy, třeba Anglický pacient, byly lepší, kdyby se v nich tancovalo. Nikdy se v kině tolik nenudím, když se na plátně tancuje. Takže těm mnoha lidem, co se mnou nesouhlasí, pokud jde o *Hříšný tanec*, můžu akorát vzkázat: „Baby nikdo do kouta odstrkovat nebude."

TELEVIZNÍ POŘAD

Mým nejoblíbenějším televizním pořadem je *Pobřežní hlídka*. Vím, že si spousta lidí myslí, že je to naprosto hloupý a sexistický seriál, ale to není vůbec pravda. Muži jsou tam stejně málo oblečení jako ženy a alespoň v pozdějších epizodách je v čele celého záchranářského týmu žena. A co je nejdůležitější, vždycky když se na ten seriál dívám, jsem šťastná. To proto, že vím, že ať se Hobie dostane do jakékoliv šlamastyky, ať už to jsou obří rejnoci nebo pašeráci diamantů,

Mitch ho z toho dostane a ke všemu tomu bude hrát úžasná hudba a budou tam krásné záběry moře. Přála bych si mít taky takového Mitche, který by mi vyřešil všechny moje problémy. A taky bych si přála mít prsa jako Carmen Electra.

KNIHA

Moje nejoblíbenější kniha je *IQ 83* od Arthura Herzoga. *IQ 83* je o skupině doktorů, kteří podnikají experimenty s DNA a nechtěně způsobí nehodu, díky které všichni lidé na světě ztratí spoustu IQ a začnou se chovat naprosto hloupě. Vážně! I prezident Spojených států. Začne slintat jako idiot! A jenom doktor James Healey může zabránit tomu, aby se celé obyvatelstvo Spojených států změnilo v bandu tlustých pitomců, kteří nedělají nic jiného než koukají na televizi a cpou se přitom sladkostmi. Této knize se nikdy nedostalo tolik pozornosti, kolik by si zasloužila. Dokonce ani nebyla zfilmována! Tomu se říká ironie.

Ještě později v pátek

Co mám proboha dělat s tím pitomým úkolem z angličtiny? *Popište zážitek, který vás hluboce dojal*. To by mě tedy zajímalo. O čem mám psát? O tom, jak jsem přišla do kuchyně a našla tam svého učitele matiky ve spodním prádle? Ne že by mě to nějak hluboce dojalo, ale zážitek to rozhodně byl.

Nebo snad o tom, jak na mě táta vybalil, že jsem dědičkou trůnu Genovského knížectví? To byl taky zážitek, ale i když jsem brečela, myslím, že dojatá jsem nebyla. Byla jsem akorát naštvaná, že mi to nikdo neřekl dřív. Chci říct, na jednu stranu chápu, že se mu nechtělo před občany Genovie přiznat, že má nemanželské dítě, ale tajit něco takového čtrnáct let??? Tomu říkám sebezapření.

Kenny, který je se mnou ve dvojici na biologii a má na angličtinu také paní Spearsovou, říká, že bude psát o tom, jak byl vloni v létě s rodiči v Indii. Dostal tam choleru a málem umřel. A když tam tak ležel v nemocnici, daleko od domova, uvědomil si prý, že jsme na této planetě jen krátkou dobu a že bychom měli využít každou chvíli svého života, jako by to byla ta poslední. Proto se rozhodl zasvětit svůj život hledání léku proti rakovině a propagaci japonských kreslených seriálů.

Kenny má takovou kliku. Kdybych jenom mohla dostat nějakou smrtelnou nemoc.

Začínám mít pocit, že jediná skutečně dojemná věc na mém životě je totální nedostatek hlubokých zážitků.

Jeffersonova tržnice
Zaručeně nejčerstvější potraviny
Dodáme rychle a zdarma

Objednávka č. 2764

1 balení sójového tvarohu
1 láhev pšeničných klíčků
1 celozrnný chléb
5 grapefruitů
12 pomerančů
1 trs banánů
1 balení pivovarnických kvasnic
1 litr odtučněného mléka
1 litr pomerančového džusu
1 máslo
12 vajec
1 balíček nesolených slunečnicových semínek
1 celozrnné vločky
toaletní papír
tyčinky do uší

Doručit na adresu:
Mia Thermopolisová, Thompsonova ulice 1005, č. 4A

Sobota, 25. října, u Grandmère v apartmá

Tak tady sedím a čekám na to interview. Kromě toho, že mě bolí v krku, je mi ještě navíc na zvracení. Možná mám přece jenom chřipku. Nebo možná byl ten falafel, co jsem si objednala včera k večeři, z nahnilé cizrny nebo tak něco.

Nebo jsem možná jenom strašně nervózní, protože tenhle rozhovor se bude v pondělí večer vysílat asi tak zhruba ve dvaadvaceti milionech domácností.

I když mi připadá těžké uvěřit tomu, že by dvaadvacet milionů domácností mohlo zajímat cokoliv z toho, co *já* můžu říct.

Četla jsem, že když má dávat interview princ William, dostane otázky týden předem, aby si mohl vymyslet opravdu chytré a pronikavé odpovědi. Zdá se, že na členy genovské knížecí rodiny se toto privilegium nevztahuje. Ne že by mi ten týden navíc pomohl. Stejně bych nic chytrého a pronikavého nevymyslela. Dobrá, chytrého možná ano, ale rozhodně ne nic pronikavého.

Tedy, možná ani chytrého, to by záleželo na tom, na co by se mě ptali.

Takže teď tady sedím a mám pocit, že se co nevidět pozvracím, a modlím se, aby už to bylo za mnou. Měli jsme začít přede dvěma hodinami.

Ale Grandmère se pořád nelíbí, jak mi maskérka nalíčila oči. Tvrdí, že vypadám jako *poulet*. To ve francouzštině znamená „štětka“. Nebo kuře. Ale když to řekne Grandmère, znamená to vždycky štětka.

Proč nemůžu mít normální hodnou babičku, která vám upeče štrůdl a myslí si, že vypadáte skvěle, i kdybyste na sobě měli pytel od brambor? Lillyina babička určitě v životě nevypustila z úst slovo štětka, ani v jidiš. Tím jsem si jistá.

Takže maskérka musela jít dolů do hotelového obchodu se suvenýry, aby se zeptala, jestli nemají nějaké modré oční stíny. Grandmère trvá na modrých stínech, protože podle ní mi jdou k očím. Až na to, že já mám oči šedivé. Tak nevím, jestli je Grandmère barvoslepá.

To by dost věcí vysvětlovalo.

Potkala jsem se s Beverly Bellerievovou. Jedna z mála dobrých věcí na tom všem je, že nevypadá tak úplně nelidsky. Řekla mi, že kdyby mi některá otázka připadala moc osobní nebo trapná, můžu prostě říct, že nechci odpovídat. Není to od ní hezké?

Navíc je moc krásná. Přála bych vám vidět tátu. Je mi naprosto jasné, ze Beverly bude jeho přítelkyní pro tento týden. No co, je pořád lepší než většina těch ženských, co se kolem něj v jednom kuse motají. Aspoň nevypadá, že by nosila miniaturní kalhotky. A zdá se, že mozek jí taky funguje.

Takze vzhledem k tomu, že se z Beverly Bellerievové vyklubala taková poměrně příjemná osoba, neměla bych být nervózní.

A po pravdě řečeno, nejsem si jistá, že je mi takhle špatně jenom z toho interview. Má to taky co dělat s tím, co mi táta řekl, když jsem přišla. Viděla jsem ho poprvé od doby, co byl u nás doma, když jsem byla nemocná. Takže se mě zeptal, jak mi je, a já jsem zalhala a odpověděla jsem, že jsem v pohodě, a on pak zničehonic: „Mio, tvůj učitel matematiky –“

A já jsem hned spustila „Co je s mým učitelem matiky?“ protože jsem si myslela, že se chce zeptat, jestli jsme s panem Gianinim probírali přímou úměrnost.

Jenže to vůbec NEBYLO to, na co se mě chtěl zeptat. Namísto toho se zeptal: „Bydlí tvůj učitel matematiky s vámi?“

Páni, byla jsem docela v šoku. Nevěděla jsem, co říct, Protože u nas pochopitelně pan Gianini nebydlí. Aspoň ne úplně.

Ale bude. A nejspíš už docela brzo.

Takže jsem jenom zamumlala: „Um, nebydlí.“

A táta vvpadal, jako že mu spadl kámen ze srdce! Vypadal, že se mu ulevilo!

Takže jak se bude tvářit, až se dozví *pravdu*?

Je vážně těžké soustředit se na skutečnost, že mám mít za chvíli rozhovor se světoznámou televizní zpravodajkou, když nemůžu myslet na nic jiného než na to, jak si bude chudák táta připadat, až zjistí, že se máma má vdávat za mého učitele matiky, a že je s ním navíc těhotná. Ne že bych si myslela, že je táta do mámy ještě pořád zamilovaný, to ne. Akorát že, jak jednou poznamenala Lilly, tátovo

sukničkářství je jasným důkazem toho, že má problémy s navazováním intimních vztahů.

A vzhledem k tomu, že má za matku Grandmère, se ani není tak moc čemu divit.

Podle mě by se mu líbilo být v takové situaci, jako jsou máma a pan Gianini. Kdo ví, jak přijme zprávu, že se hodlají brát, až se máma konečně rozhoupe mu to říct? Mohl by provést něco úplně iracionálního. Mohl by po mně dokonce chtít, abych se s ním odstěhovala do Genovie a utěšovala ho tam v jeho neštěstí!

A mně by pochopitelně nezbylo než souhlasit, protože je to můj táta a mám ho ráda a tak vůbec.

Akorát, že se mi vůbec nechce se stěhovat do Genovie. Chci říct, stýskalo by se mi po Lilly a po Tině Hakim Babě a po všech mých ostatních kamarádkách a kamarádech. A co Jo-C-rox? Jak bych potom kdy zjistila, kdo to je? A co Tlusťoch Louie? Mohla bych si ho vzít s sebou? Umí se chovat docela dobře (tedy, když vynecháme pojídání ponožek a celou tu posedlost lesklými předměty) a kdyby byl na hradě problém s myšmi, naprosto spolehlivě by ho vyřešil. Ale co když do knížecího paláce kočky nesmějí? Totiž, nikdy jsme mu nenechali odstranit drápy a jestli mají v paláci nějaký drahý nábytek nebo závěsy nebo tak, mohli by jim dát rovnou sbohem…

Máma a pan G. už začali přemýšlet, kam dají jeho věci, až se k nám přestěhuje A zdá se, že pan G. má pár docela bezva věcí. Třeba stůl na stolní kopanou, sadu bicích (kdo by do pana Gianiniho řekl, že je na *muziku*?), pinball a K TOMU VŠEMU ještě třicetišestipalcovou televizi s plochou obrazovkou.

Fakt si nedělám legraci. Je o hodně víc fajn, než by mě kdy napadlo.

Ale jestli se budu muset přestěhovat do Genovie, propásnu jedinečnou příležitost hrát doma stolní kopanou.

Ale jestli se do Genovie nepřestěhuju, kdo utěší mého nemocného tátu?

Ó jé, už je tu zpátky maskérka s modrými stíny.

Přísahám že se pozvracím. Ještě že jsem od rána tak nervózní, že jsem nemohla ani jíst.

Sobota, 25. října, 7 hodin večer, cestou k Lilly domů

Ach proboha, proboha, ach proboha proboha proboha, ACH PROBOHA.

Úplně jsem to zvorala. ÚPLNĚ DOČISTA jsem to zvorala.

Nemám tušení, jak se to stalo. Vážně ne. Vypadalo to, že to všechno půjde hladce, totiž, Beverly Bellerievová je tak… *hodná*. Byla jsem fakt hrozně nervózní a ona se snažila, jak mohla, aby mě trochu uklidnila.

Ale i tak si myslím, že jsem povídala blbosti.

Myslím??? VÍM, že jsem povídala blbosti.

Neměla jsem to v úmyslu. Opravdu ne. Ani nevím, jak mi to vyklouzlo z pusy. Byla jsem prostě tak nervózní a roztřesená a odevšad na mě svítily reflektory a ten mikrofon přede mnou a vůbec. Připadala jsem si… ani vlastně nevím, jak jsem si připadala. Jako kdybych byla zase před paní Guptovou v ředitelně a prožívala znova celou tu záležitost s kodeinovým sirupem.

Takže když se mě Beverly Bellerievová zeptala „Mio, nestala se v tvém životě poslední dobou nějaká vzrušující změna?“ naprosto jsem se vyděsila. Jedna půlka mého mozku si říkala: Jak se to proboha dozvěděla? A druhá půlka: Budou se na to dívat miliony lidí. Snaž se vypadat šťastně.

A tak jsem odpověděla: „Ano. Ano, stala. Je to opravdu moc vzrušující. Vždycky jsem chtěla mít mladšího sourozence. Ale nechtějí kolem toho dělat velký rozruch, však víte. Jenom malý obřad na městské radnici a já jim půjdu za svědka –“

V tu chvíli táta upustil sklenici s vodou, ze které pil. A Grandmère se zatočila hlava a musela dýchat do papírového pytlíku.

A já jsem tam seděla a pořád dokola si v duchu opakovala: Proboha, ach proboha, co jsem to provedla?

Samozřejmě, že se ukázalo, že Beverly Bellerievová vůbec neměla na mysli mámino těhotenství. Pochopitelně že ne. Jak by to taky mohla vědět?

Ve skutečnosti chtěla slyšet, že se mi podařilo vytáhnout matiku z pětky na čtyřku.

Pokusila jsem se vstát, abych trochu uklidnila tátu, který se sesunul do křesla s hlavou v dlaních. Jenže jsem byla celá zamotaná do drátů od mikrofonu. Zvukařům trvalo půl hodiny, než všechny ty dráty rozvedli, a já jsem jim v nich nechtěla udělat zmatek, ale viděla jsem, jak se tátovi třesou ramena a byla jsem si jistá, že brečí jako vždycky na konci *Zachraňte Willyho*, i když pokaždé předstírá, že je to jenom alergie.

Když to viděla Beverly, naznačila kameramanům, aby přestali natáčet, a pomohla mi vymotat se z drátů. Což od ní bylo moc hezké.

Ale když jsem se konečně dostala k tátovi, viděla jsem, že nebrečí, i když moc dobře taky nevypadal. A ani hlas mu nezněl moc dobře, když zachraptěl, ať mu někdo donese whisky.

Asi po třech locích se mu ale trochu vrátila barva do obličeje. Což se o Grandmère říct nedá. Myslím, že ta se z toho nikdy nevzpamatuje. Naposledy jsem ji viděla, jak do sebe kope sidecar, do kterého jí někdo hodil pár tablet šumivého aspirinu.

Ani nechci vědět, co řekne máma, až se dozví, co jsem provedla. Chci říct, i když mě táta utěšoval, ať si nedělám starosti, že to mámě vysvětlí, tak nevím. Měl v obličeji takový divný výraz. Doufám, že se nechystá upravit panu Gianinimu fasádu.

Já a moje velká pusa. Moje OHROMNÁ, GROTESKNÍ, NEPROPORČNĚ VELIKÁ pusa.

Nemám tušení, co jsem povídala, když jsme se vrátili zpátky k natáčení. Byla jsem z toho všeho tak naprosto mimo, že si ani nevzpomínám, na co všechno se mě vlastně Beverly Bellerievová potom ptala.

Táta mě ujistil, že na pana Gianiniho ani trochu nežárlí a že to mojí mámě upřímně a z celého srdce přeje a že máma a pan Gianini se k sobě perfektně hodí. Nejspíš to i myslel vážně. Když se vzpamatoval z prvního šoku, vypadal už docela klidně. Když to interview skončilo, všimla jsem si, že si s Beverly Bellerievovou něco v koutě špitají.

Musím říct, že jsem fakt vděčná, že jedu z hotelu přímo k Lilly. Budeme u ní natáčet příští díl jejího televizního pořadu. Myslím, že ji poprosím, jestli bych u nich nemohla přespat. Aspoň pak, než se s

mámou zítra uvidím, bude mít dost času celou tu věc strávit a možná mi odpustí.

Doufám.

Neděle, 26. října, 2 hodiny ráno,

u Lilly v pokoji

Fajn, jedno by mě opravdu zajímalo: Proč musí být můj život pořád horší a horší?

Chci říct, jako by nestačilo, že

1. moje prsní žlázy postrádají jakoukoliv schopnost růstu
2. mám chodidlo delší, nežli je stehenní kost průměrného člověka
3. jsem jedinou následnicí trůnu v malém evropském knížectví
4. můj průměr ve škole se navzdory všem snahám stále zhoršuje
5. mám tajného obdivovatele, ale nevím, kdo to je
6. moje máma čeká dítě s mým učitelem matiky a
7. v pondělí to bude vědět celá Amerika, díky mému exkluzivnímu rozhovoru na *Twenty-Four/Seven*

Ne, navíc k tomu všemu jsem mezi mými kamarádkami jediná, která se ještě nelíbala.

No vážně. Na příští týden se Lilly rozhodla natočit cosi, čemu říká „realistická zpověď à la Scorsese“ a co má ilustrovat hloubku morální zvrhlosti dnešní mládeže. Takže po nás všech chtěla, abychom na kameru přiznaly svoje nejhorší poklesky, a ukázalo se, že Shameeka, Tina Hakim Baba, Ling Su i Lilly už VŠECHNY dovolily svým klukům, aby jim strkali jazyk do pusy. *Všechny*.

Kromě mě.

Dobrá, u Shameeky mě to nepřekvapuje. Od té doby, co jí přes prázdniny vyrostla prsa, se na ni kluci lepí, jako kdyby byla poslední verzí Tomb Raidera nebo co. A Ling Su a její kluk, Clifford, jsou do sebe blázni.

Ale Tina? Totiž, Tina má přece bodyguarda jako já. Kde ta byla s nějakým klukem dost dlouho o samotě na to, aby se mohli líbat?

A Lilly? No promiňte, ale Lilly, MOJE NEJLEPŠÍ KAMARÁDKA? O které jsem si myslela, že přede mnou nemá žádné tajemství (i když uznávám, že já jí občas něco zatajím)? Lilly

ví, jaké to je líbat se s klukem, a nikdy ji nenapadlo, aby mi o tom řekla, až teprve TEĎ?

Jak se zdá, Boris Pelkowski je o dost protřelejší, než by člověk čekal podle toho, jak nosí svetr zastrčený do kalhot.

Je mi líto, ale tohle je prostě hnus. Hnus, hnus, hnus, hnus, hnus. Radši umřu jako seschlá nepolíbená stará panna, než abych se líbala s Borisem Pelkowským. Chci říct, má vždycky na rovnátkách zbytky JÍDLA. A většinou ne nějakého normálního jídla, ale ohavných barevných věcí, jako jsou medvídci nebo želé bonbony.

Lilly ale tvrdí, že si na líbání rovnátka vyndává.

Páni, jsem já to ale propadák. Jediný kluk, který mě kdy políbil, to udělal jenom proto, aby se jeho fotka dostala do novin.

Jo, pokoušel se sice o něco jazykem, ale to vám povídám, držela jsem zuby pevně zatnuté.

A protože jsem se v životě s nikým opravdu nelíbala a neměla jsem tedy co před kamerou přiznat, Lilly se rozhodla mě potrestat a uzavřít se mnou sázku. Zapomněla se zmínit, o co se budeme sázet.

Vsadila se se mnou, že se neodvážím vyhodit z okna jejího pokoje v šestnáctém patře na chodník lilek.

Odpověděla jsem, že bych se samozřejmě odvážila, ale že opravdu nevidím důvod, proč bych něco takového dělala. Chci říct, vždyť je to úplná pitomost. Někomu by se mohlo něco stát. Nemám nic proti dokumentování morální zkaženosti americké mládeže, ale nerada bych někomu rozbila hlavu.

Ale co jsem mohla dělat? Byla to sázka. Musela jsem bránit svoji čest. Totiž, jako by nebylo dost na tom, že jsem se nikdy nelíbala. Nechci, aby mě všichni měli za úplnou bačkoru.

A moc by nepomohlo, kdybych tam stála a blekotala něco o tom, že jsem se sice nikdy s žádným klukem nelíbala, ale že jsem od jednoho dostala milostný dopis.

Protože, co když Jo-C-rox je Michael? Totiž, já vím, že nejspíš není, ale… ale co když ano? Nechci, aby se to Lilly dozvěděla, stejně jako nechci, aby se dozvěděla o mém interview s Beverly Bellerievovou nebo o tom, že se máma a pan G. budou brát. Ze všech sil se snažím být normální holka a musíte uznat, že nic z toho, o čem jsem tu psala, ani zdaleka normální není.

Počítám, že vědomí, že někde na světě je nějaký kluk, který mě má rád, mi dodalo sebedůvěry – což jsem nejspíš mohla využít při svém interview s Beverly Bellerievovou, jenže co nadělám. Možná ze sebe nedokážu vypravit před televizními kamerami souvislou větu, ale rozhodla jsem se, že aspoň dokážu vyhodit z okna lilek.

Lilly to šokovalo. Nikdy dřív jsem podobnou sázku nepřijala.

Opravdu nedokážu vysvětlit, proč jsem to udělala. Možná jsem se snažila dostát své nové pověsti coby druhé Josie.

Nebo jsem se možná bála, co by na mě Lilly vymyslela, kdybych odmítla. Jednou mě donutila běhat po chodbě úplně nahá. Nikoliv po chodbě u nich v bytě. Po *domovní* chodbě.

Ať už mě k tomu ale vedlo cokoliv, za chvíli už jsem se plížila do kuchyně kolem Moscovitzových, kteří se v teplákách usadili v obýváku mezi hromadami renomovaných lékařských časopisů – i když Lillyin táta si četl *Sport* a Lillyina máma listovala v *Cosmopolitanu*.

„Nazdar Mio," zavolal na mě Lillyin táta zpoza svého časopisu. „Jak se vede?"

„No," vypravila jsem ze sebe nervózně. „Fajn."

„A jak se má máma?" zeptala se Lillyina maminka. „Taky fajn," řekla jsem.

„Ještě pořád se stýká s vaším učitelem matematiky?"

„Ehm, ano, paní Moscovitzová," odpověděla jsem. Víc než můžete tušit.

„A ty ještě pořád proti tomu vztahu nic nenamítáš?" chtěl vědět Lillyin táta.

„Ehm," povídám. „Ne, pane Moscovitzi." Nepřišlo mi vhodné zmiňovat se o celé té záležitosti s máminým těhotenstvím a úlohou, kterou v tom hraje pan Gianini. Totiž, byla tu ta sázka a vůbec. Když se s někým vsadíte, že něco uděláte, neočekává se od vás, že se cestou zastavíte na psychoanalytickou seanci.

„No, tak ji ode mě pozdravuj," řekla Lillyina máma. „Nemůžeme se už dočkat té příští výstavy. Má to být v Mary Boone Gallery, že ano?"

„Ano, paní Moscovitzová," odpověděla jsem. Moscovitzovi patří k velkým obdivovatelům máminých obrazů. Mají v jídelně

pověšené jedno z jejích nejlepších pláten, *Ženu vychutnávající rychlý oběd u McDonalda.*

„Určitě přijdeme," ujistil mě Lillyin táta.

Pak se oba vrátili zpátky ke svým časopisům a já jsem konečně mohla proklouznout do kuchyně.

Našla jsem v lednici lilek a schovala si ho pod tričko, aby mě Moscovitzovi nepřistihli, jak se plížím do pokoje jejich dcery s obří zeleninou, což by mohlo vyústit v příval nevítaných otázek. Když jsem si ten lilek strčila pod tričko, nemohla jsem se ubránit myšlence: *Takhle bude za pár měsíců vypadat máma*. Nebylo to moc příjemné pomyšlení. Nepředpokládám, že by se moje máma jenom proto, že je těhotná, začala oblékat konzervativněji.

Což, musím podotknout, se nikdy neoblékala.

Pak, zatímco Lilly smrtelně vážným hlasem do mikrofonu líčila, jak se Mia Thermopolisová právě chystá zasadit smrtelnou ránu dobré pověsti dívek na celém světě, a Shameeka to celé natáčela, jsem otevřela okno, ujistila se, že pod ním nestojí žádní nevinní chodci, a pak…

„Bomba vypuštěna!" povídám, jako se to říká ve filmu.

Musím uznat, že to *bylo* celkem bezva, koukat jak ten ohromný lilek – byl asi tak velký jako ragbyový míč – padá a ve vzduchu se otáčí. Na Páté Avenue, kde Moscovitzovi bydlí, je dost pouličních lamp, takže jsme ho mohly sledovat, i když už byla tma. Padal a padal, kolem všech těch oken, co za nimi bydlí psychoanalytici a burzovní makléři (což jsou jediní lidé, kteří si mohou dovolit bydlet u Lilly v domě) až najednou –

PLÁC!

Lilek dopadl na chodník.

Akorát že jenom tak nedopadl. Namísto toho na chodníku *vybuchl* a kousky dužiny se rozlétly všude kolem – převážně na městský autobus, který tam zrovna projížděl, ale dost jich zasáhlo i jaguár, který stál poblíž.

Zatímco jsem se vykláněla z okna a obdivovala zbytky té exploze rozstříknuté všude po chodníku a po ulici, otevřela se u jaguára dvířka u řidiče a vystoupil z něj nějaký pán a v tutéž chvíli vyšel na ulici vrátný z Lillyina domu a podíval se vzhůru –

Zničehonic mě někdo chytil kolem pasu a strhnul mě dozadu, až jsem ztratila rovnováhu.

„K zemi," zasyčel Michael a stáhl mě dolů na parkety.

Všichni jsme se skrčili. Tedy Lilly, Michael, Shameeka, Ling Su a Tina se skrčili. Já už jsem ležela na podlaze.

Kde se tam Michael vzal? Ani jsem nevěděla, že je doma – a to jsem se ptala, jen pro případ, že by po mě Lilly zase chtěla, abych běhala nahá po chodbě. Však víte.

Ale Lilly říkala, že je na Kolumbijské univerzitě na přednášce o kvasarech a nebude doma ještě několik hodin.

„Zbláznily jste se nebo co?" chtěl vědět Michael. „To nevíte, že kromě toho, že je to dobrý způsob, jak někoho přizabít, je vyhazování věcí z oken v New Yorku taky proti zákonu?"

„No tak, Michaeli," pronesla otráveně Lilly. „Vzpamatuj se. Vždyť to byl jenom lilek."

„Myslím to vážně." Michael se tvářil naštvaně. „Kdyby někdo Miu uviděl při tom, co právě provedla, mohli by ji zavřít."

„To by teda nemohli," odporovala Lilly. „Je nezletilá."

„Tak by ji mohli postavit před komisi. Ani neuvažuj o tom, že bys ten záznam odvysílala," trval na svém Michael.

Páni! Michael se snažil bránit mou čest! Nebo se přinejmenším pokoušel zabránit tomu, aby mě postavili před přestupkovou komisi. Je to od něj tak úžasné. Úplně jako by to udělal Jo-C-rox.

Lilly si postavila hlavu. „To si piš, že to odvysílám."

„V tom případě bys to měla vystříhat tak, aby tam Mie nebylo vidět do obličeje."

Lilly bojovně vystrčila bradu. „Ani mě nehne."

„Lilly. Miu každý zná. Jestli to odvysíláš, bude ve všech novinách, že princezna Genovského knížectví byla natočena v bytě své kamarádky při tom, jak vyhazuje zeleninu z okna mrakodrapu. Prober se, O. K.?"

Michael mě přestal držet kolem pasu, jak jsem si s politováním všimla.

„Lilly, Michael má pravdu," přidala se Tina Hakim Baba. „Radši bychom tu část měly vystřihnout. Mia nepotřebuje víc publicity, než kolik už se jí bez toho dostává."

A to Tina ani neví o tom rozhovoru pro *Twenty-Four/Seven*.

Lilly vstala a přešla zpátky k oknu. Začala se vyklánět – nejspíš aby se přesvědčila, jestli tam vrátný a řidič jaguáru ještě pořád stojí – ale Michael ji odtáhnul zpátky.

„Pravidlo číslo jedna," povídá. „Když už musíš vyhazovat něco z okna, nikdy se nechoď podívat, jestli tam někdo stojí a kouká nahoru. Jinak tě uvidí a zjistí si, v kterém to bylo bytě. A pak to na tebe s naprostou jistotou hodí, protože kdo jiný než viník by se za takových okolností vykláněl z okna."

„Páni, Michaeli," poznamenala s obdivem Shameeka. „To zní, jako kdyby už jsi to někdy dělal."

A nejenom to. Zněl jako Drsný Harry.

Což bylo přesně, jak já jsem si připadala, když jsem vyhazovala ten lilek z okna. Jako Drsný Harry.

A byl to bezva pocit – i když ne tak bezva, jako když Michael přispěchal na moji obranu.

Michael odpověděl: „No, řekněme jenom, že jsem se kdysi dost zajímal o pokusy se zemskou přitažlivostí."

Páni. Ještě tolik toho o Lillyině bratru nevím. Třeba že býval mladistvým delikventem!

Mohl by se počítačový génius a mladistvý delikvent v jedné osobě zajímat o princeznu s plochým hrudníkem? Zachránil mi koneckonců dneska život (no dobře, zachránil mě před veřejně prospěšnými pracemi).

Není to úplně jako líbat se nebo tančit ploužák a není to ani, jako kdyby se přiznal, že mi napsal ten anonymní dopis.

Ale je to začátek.

Vím, na co myslíš:
Vypálil šest ran, nebo jenom pět?
Po pravdě řečeno, ve všem tom zmatku
jsem to nějak sám přestal počítat.
Ale můžeš se sám sebe zeptat:

(úder bubnů)

Mám dneska kliku?

(dlouhá pauza)

No tak?

(dlouhá pauza)

Máš, brácho?

CO MUSÍM UDĚLAT

1. deník na angličtinu
2. přestat pořád myslet na ten pitomý dopis
3. totéž na Michaela Moscovitze
4. totéž na rozhovor s B. B.
5. totéž na mámu
6. vyměnit písek pro kočku
7. odnést prádlo do prádelny
8. nechat namontovat zámek na dveře do koupelny
9. koupit: prostředek na mytí nádobí
   vatičky do uší
   blindrámy (pro mámu)
   tu věc na nehty, po které hnusně chutnají
   nějaký dárek pro pana Gianiniho jako přivítání do rodiny
   nějaký dárek pro tátu na utěšenou, jako že také jednou nalezne pravou lásku

Neděle, 26. října, 7 hodin večer

Vážně jsem se bála, že až dorazím domů, bude ze mě máma zklamaná.

Nebála jsem se, že na mě bude křičet. Máma nepatří k lidem, co křičí.

Ale někdy je ze mě zklamaná, když provedu nějakou hloupost, jako že třeba nezavolám, kde jsem, když nepřijdu večer domů (což při mém společenském životě, respektive jeho nedostatku, nebývá často).

Ale tentokrát jsem udělala průšvih, a opravdu velký. Bylo fakt těžké vypravit se dneska ráno od Moscovitzů domů, když jsem věděla, jak moc jsem asi tentokrát mámu zklamala.

Vypravit se od Lilly domů je samozřejmě těžké vždycky. Pokaždé, když jsem u ní, je to jako prázdniny od mého běžného života. Lilly má takovou příjemnou, normální rodinu. Tedy, tak normální, jak to jde, když jsou oba rodiče psychoanalytici, syn má vlastní internetový časopis a dcera vlastní pořad v místní televizi. Ten nejhorší problém, s jakým se u Moscovitzů můžete potkat, je, kdo má vyvenčit Pavlova (jejich šeltii) nebo jestli si mají k večeři objednat čínské či thajské jídlo.

U nás doma jsou ty problémy vždycky nějak složitější.

Ale pochopitelně, když jsem sebrala dost odvahy vydat se domů, ukázalo se, že máma má hroznou radost, že mě vidí. Hned ve dveřích mě objala a řekla, že s tím, co se stalo na natáčení, si nemám ani trochu dělat hlavu. Ze prý jí to táta řekl a že to úplně chápe. Dokonce se mě snažila přesvědčit, že je to *její* vina, že mu to neřekla dřív.

Moc dobře vím, že to není ani trochu pravda – i tak je to moje vina – ale stejně se to dobře poslouchalo.

Takže pak jsme si všichni tři sedli ke stolu a bavili jsme se plánováním svatby. Máma přišla s nápadem, že by se mohli brát na Halloween, prý proto, že jí pomyšlení na svatbu připadá strašidelné. Protože to má být na radnici, nebudu asi ten den moct do školy, ale to mi ani trochu nevadí!

A když už to má být o Halloweenu, rozhodla se máma, že místo ve svatebních šatech půjde převlečená za King Konga. Chce, abych

se já převlékla za Empire State Building (bůh ví, že vysoká jsem na to dost). Právě se pokoušela přesvědčit pana G., aby šel v převleku za Fay, když zazvonil telefon a máma řekla, že je to pro mě, že volá Lilly.

Byla jsem překvapená, protože jsem přece právě od Lilly přijela, ale napadlo mě, že jsem si tam možná zapomněla kartáček na zuby nebo tak něco.

Ale kvůli tomu nevolala. Ani náhodou nevolala kvůli ničemu podobnému, jak jsem zjistila, když se do mě zostra pustila: „Co to má znamenat? Co to slyším, že máš mít tenhle týden rozhovor na *Twenty-Four/Seven?*“

Krve by se ve mně nedořezal. V první chvíli mě napadlo, že je snad Lilly telepat a celá ta léta to přede mnou tajila. Vypravila jsem ze sebe: „Jak ses to dozvěděla?“

„Protože v televizi na to jdou upoutávky každých pět minut, blbečku.“

Zapnula jsem televizi. Lilly měla pravdu! Ať jste přepnuli na kterýkoliv program, všude běžely upoutávky vybízející diváky, aby „nezapomněli přepnout zítra večer“ na exkluzivní rozhovor Beverly Bellerievové s „pravou americkou princeznou Miou“.

Ach proboha. Je dočista po mně.

„Tak proč jsi mi neřekla, že budeš v televizi?“ naléhala Lilly.

„Já nevím,“ začalo mi být zase na zvracení. „Stalo se to teprve včera. Nestojí to za řeč.“

Lilly začala ječet tak nahlas, že jsem musela dát sluchátko od ucha.

„NESTOJÍ TO ZA ŘEČ??? Dělala s tebou rozhovor Beverly Bellerievová a ono to NESTOJÍ ZA ŘEČ??? To nevíš, že BEVERLY BELLERIEVOVÁ JE JEDNOU Z NEJZNÁMĚJŠÍCH A NEJNEKOMPROMISNĚJŠÍCH NOVINÁŘŮ V AMERICE a že ji odjakživa OBDIVUJU a chci být jako ONA???“

Když se konečně natolik uklidnila, že mě pustila ke slovu, pokusila jsem se Lilly vysvětlit, že jsem neměla ponětí o žurnalistických schopnostech Beverly Bellerievové a už vůbec jsem netušila, že ji Lilly odjakživa obdivuje a chce být jako ona. Prostě mi přišla, řekla jsem, jako celkem milá paní.

To už toho Lilly měla opravdu po krk. Sdělila mi: „Jediný důvod, proč na tebe nejsem smrtelně naštvaná, je, že mi o tom budeš zítra všechno do posledního detailu vyprávět.“

„Jseš si tím tak jistá?“

Pak jsem jí položila ještě jednu důležitější otázku: „A proč bys na mě měla být naštvaná?“ To mě opravdu zajímalo.

„Protože jsi mi dala exkluzivní práva na první rozhovor,“ upozornila mě Lilly. „Pro *Bez příkras*.“

Nějak si na to nevzpomínám, ale nejspíš to bude pravda.

Jak jsem si všimla z upoutávek, Grandmère měla s těmi modrými stíny pravdu. Což je zvláštní, protože jinak nemá pravdu skoro v ničem.

PĚT NEJDŮLEŽITĚJŠÍCH VĚCÍ, VE KTERÝCH NEMĚLA GRANDMÈRE PRAVDU

1. Že se táta usadí, až najde tu pravou ženu.
2. Že mi Louie jednou ve spánku zalehne hlavu a já umřu na udušení.
3. Že když budu chodit do koedukované školy, uženu si pohlavní chorobu.
4. Že když si nechám propíchnout uši, dostanu infekci a umřu na otravu krve.
5. Že se mi zaoblí postava, až začnu dospívat.

Neděle, 26. října, 8 hodin večer

Nevěřili byste, co k nám domů doručili, zatímco jsem byla pryč. Byla jsem si naprosto jistá, že je to nějaký omyl, dokud jsem nenarazila na tuhle objednávku. Asi mámu zabiju.

Jeffersonova tržnice
Zaručeně nejčerstvější potraviny
Dodáme rychle a zdarma

Objednávka č. 2764
1 balení popcornu do mikrovlnné trouby
1 krabice studeného kakaa
1 celozrnný chléb
1 sklenice oliv
1 balíček oplatek
1 vanička čokoládové zmrzliny
1 balení hovězích párků
1 balení hamburgerových housek
1 balení sýrových copánků
1 tabulka mléčné čokolády
1 sáček smažených brambůrků s paprikovou příchutí
1 balíček solených buráků
1 sáček čokoládových sušenek
1 sklenice nakládaných okurek
toaletní papír
3 kg šunka s kostí

Doručit na adresu:
Helen Thermopolisová, Thompsonova ulice 1005, č. 4A

To neví, jaký zhoubný vliv budou mít všechny ty nasycené tuky a sodík na její nenarozené dítě? Jak je vidět, budeme muset být s panem Gianinim příštích sedm měsíců neustále ve střehu. Dala jsem to všechno kromě toaletního papíru Ronnie od vedle. Ronnie řekla, že si většinu toho schová na Halloween pro děti. Musí si teď po té

operaci na změnu pohlaví hlídat figuru. Co začala brát všechny ty estrogenové injekce, jde jí to rovnou na boky.

Neděle 26. října, 9 hodin večer

Další e-mail od Jo-C-roxe!
V tomhle se psalo:

JoCrox: Ahoj Mio! Právě jsem viděl upoutávku na tvůj rozhovor. Vypadáš tam skvěle.
Promiň, ale nemůžu ti říct, kdo jsem. Překvapuje mě, žes to ještě neuhodla. Teď si přestaň číst poštu a vrhni se na úkoly z matiky. Vím, jak na tom jseš. To je jedna z věcí, co se mi na tobě líbí nejvíc. Přítel

Fajn, tohle mě přivede k šílenství. Kdo to může být? Kdo??? Okamžitě jsem odepsala:

TLouie: KDO JSI??
??
??

Doufala jsem, že už ho to trkne, ale vůbec neodepsal. Snažila jsem se vzpomenout, kdo z lidí, co znám, ví, že si vždycky nechávám úkoly z matiky na poslední chvíli. Bohužel si ale myslím, že to ví úplně všichni.

Ale nejlíp ze všech to ví Michael. Chci říct, copak mi každý den při speciálce s těmi úkoly nepomáhá? A vždycky mě napomíná, když nepíšu při dělení zbytky přesně pod sebe a podobně.

Kdyby tak jenom Jo-C-rox byl Michael Moscovitz. Kéž by, kéž by, kéž by.

Ale vím jistě, že není. To by bylo moc hezké na to, aby to mohla být pravda. A tak neuvěřitelně skvělé věci se dějí jenom holkám, jako je Lana Weinbergerová, zásadně ne někomu jako já. Při mém štěstí to určitě bude ten přišerný kluk z jídelny. Nebo někdo, kdo dýchá pusou jako Boris.

PROČ ZROVNA JÁ?

Pondělí, 27. října, speciálka

Bohužel, jak se zdá, Lilly není jediná, kdo si všiml těch upoutávek v televizi.

Mluví o tom všichni. Chci říct, ÚPLNĚ VŠICHNI.

A všichni tvrdí, že se budou rozhodně dívat.

Což znamená, že zítra budou všichni vědět o mámě a panu Gianinim.

Ne že by mi to vadilo. Není na tom nic špatného. Ani trochu. Těhotenství je krásná a přirozená věc.

I tak bych si ale přála, abych si pamatovala víc z toho, o čem jsme s Beverly Bellerievovou mluvily. Protože jsem si celkem jistá, že jsme toho probraly víc, než jenom máminu blížící se svatbu. A fakt se bojím, že jsem napovídala spoustu dalších věcí, které budou znít naprosto hloupě.

Rozhodla jsem se, že si zjistím něco víc o domácím vyučování. Pro všechny případy…

Tina Hakim Baba mi řekla, že její máma, která byla anglickou supermodelkou, než si vzala pana Hakim Babu, poskytovala interview v jednom kuse. Paní Hakim Babová Tině pověděla, že bylo pravidlem, že jí novináři před zveřejněním poslali kopii videokazety, aby mohla případně vznést námitky proti jakékoliv části rozhovoru.

To mi přišlo jako dobrý nápad, takže jsem během oběda zavolala tátovi a zeptala se ho, jestli by mohl s Beverly něco podobného domluvit i pro mě.

Odpověděl „Počkej“ a zeptal se jí. Beverly tam byla s ním! U něj v hotelovém pokoji! V pondělí odpoledne!

Pak, k mému naprostému zděšení, převzala Beverly Bellerievová od táty telefon a povídá: „Co se děje, Mio?“

Řekla jsem jí, že jsem ještě pořád trochu nervózní z toho rozhovoru a jestli by mi náhodou nemohla poslat kopii, než se to bude vysílat.

Beverly začala povídat, jak jsem byla úžasná a že to vůbec nebude zapotřebí. Když na to teď tak myslím, nemůžu si přesně vzpomenout, co vlastně říkala, ale nakonec jsem dostala takový hřejivý pocit, že všechno bude v pořádku.

Beverly prostě patří k těm lidem, co vás dokáží přesvědčit, že jste naprosto skvělí. Nemám tušení, jak to dělá.

Není divu, že ji táta nepustil od soboty ze svého pokoje.

Dva automobily, jeden jedoucí rychlostí 60 km/h, druhý rychlostí 75 km/h, vyjedou z města ve stejnou dobu. Za kolik hodin budou navzájem vzdáleny 540 kilometrů?

Koho to zajímá? No vážně?

Pondělí, 27. října, biologie

Paní Singová, co nás má na biologii, tvrdí, že je z fyziologického hlediska nemožné zemřít nudou nebo studem, ale já vím, že to není pravda, protože mě co nevidět odnesou.

To proto, že když jsme po speciálce šli s Lilly a Michaelem spolu po chodbě, protože Lilly šla na fyziku a já na biologii a Michael na matiku, což je všechno na stejném konci chodby, najednou k nám přistoupila Lana Weinbergerová – PŘÍMO KE MNĚ A K MICHAELOVI – a zvedla dva prsty a zavrtěla jimi směrem k nám a povídá: „Vy dva spolu chodíte?“

Myslela jsem, že umřu na místě. Totiž, měli byste vidět Michaelův obličej. Úplně zrudl a vypadalo to, že vybuchne.

A jsem si celkem jistá, že já jsem se taky červenala.

Lilly tomu moc nepomohla, když se začala řehtat jako blázen a zajíkala se: „To tak!“

Načež se Lana a celá její suita taky začaly řehtat na celé kolo.

Nechápu, co je na tom tak k smíchu. Ty holky podle všeho neviděly Michaela Moscovitze bez košile. Já ano, to mi věřte.

Nejspíš proto, že celá ta záležitost byla trochu absurdní, Michael se ji snažil ignorovat. Ale musím říct, že je pro mě čím dál těžší nezeptat se ho rovnou, jestli je Jo-C-rox. V jednom kuse se snažím zavést řeč na *Josie and the Pussycats*. Vím, že bych neměla, ale nemůžu si prostě pomoct!

Nevím, jak dlouho ještě vydržím být jediná holka v prváku, která s nikým nechodí.

DOMÁCÍ ÚKOLY

Matika: cvičení na str. 135
Angličtina: „Udělejte ze sebe co nejvíce, protože jen tak poznáte svou pravou velikost.“ – Ralph Waldo Emerson
Zeměpis: otázky na konci kapitoly 9
Speciálka: nic
Francouzština: představte si, že máte jet do Paříže; vymyslete program cesty

Biologie: Kenny to udělá

Připomenout mámě, aby si sjednala vyšetření u lékaře přes genetiku. Mohla by být ona nebo pan G. nositeli genetické mutace Tay-Sachs? Vyskytuje se běžně mezi židy východoevropského původu a mezi frankofonními Kanaďany. Máme v rodině nějaké frankofonní Kanaďany? ZJISTIT!

Pondělí, 27. října, po škole

Nikdy by mě nenapadlo, že něco takového řeknu, ale mám strach o Grandmère.

Vážně. Myslím, že už jí dočista přeskočilo.

Když jsem dneska přišla do jejího hotelového apartmá na hodinu princeznování – protože mám být představena lidu Genovie už v prosinci a Grandmère si chce být stoprocentně jistá, že při tom neurazím žádné hodnostáře nebo tak – hádejte, co Grandmère zrovna dělala?

Domlouvala s genovským knížecím ceremoniářem máminu svatbu!

Myslím to naprosto vážně. Grandmère ho povolala do New Yorku. Musel přiletět až z Genovie! Seděli u stolu a měli před sebou ohromný list papíru, na kterém byla nakreslená spousta kruhů a Grandmère do nich přišpendlovala malé lístky papíru. Když jsem vešla dovnitř, zvedla hlavu a francouzsky povídá: „Ach, Amélie. Velmi dobře. Pojď se k nám posadit. Musíme toho hodně probrat tady s Vigem."

Nejspíš to vypadalo, že mi vypadnou oči z důlků. Nemohla jsem uvěřit tomu, co jsem před sebou viděla. Ze všech sil jsem se snažila přesvědčit, že nevidím… však víte, to co jsem viděla.

„Grandmère," vypravila jsem ze sebe. „Co to *děláš*?"

„Není to dost jasné?" podívala se na mě Grandmère a namalovaná obočí jí vyjela ještě výš než normálně. „Plánujeme svatbu, pochopitelně."

Polkla jsem. To vypadalo špatně. HODNÉ špatně.

„Ehm," povídám. „Čí svatbu, Grandmère?"

Věnovala mi sarkastický pohled: „Hádej."

Znovu jsem polkla. „Ehm, Grandmère?" povídám. „Mohly bychom si promluvit někde v soukromí?"

Ale Grandmère jen mávla rukou: „Cokoli mi potřebuješ říct, můžeš říct před Vigem. Už dávno si přál tě poznat. Vigo, Její knížecí Výsost princezna Amelia Mignonette Grimaldi Renaldo."

Vynechala Thermopolisová. Jako vždycky. Vigo vyskočil od stolu a přispěchal ke mně. Byl menší než já, asi v mámině věku a měl

na sobě šedivý oblek. Podle všeho sdílel babiččinu zálibu ve fialové barvě, protože si oblékl levandulovou košili z nějakého lesklého materiálu a k tomu stejně lesklou tmavě fialovou kravatu.

„Vaše Výsosti," zabublal. „Potěšení je zcela na mé straně. Jsem tak nadšen, že vás konečně poznávám." A směrem ke Grandmère: „Měla jste pravdu, madam, má renaldovský nos."

„Však jsem vám to povídala," usmála se Grandmère samolibě. „Neuvěřitelné."

„Rozhodně." Vigo na mě zašilhal přes rámeček z prstů.

„Růžová," prohlásil rozhodně. „Rozhodně růžová. Zbožňuji družičky v růžových šatech. Ale ostatní doprovod bude ve slonovinově bílé, řekl bych. *Úplně* jako Diana. Pochopitelně, Diana se v těchto věcech *nikdy* nemýlila."

„Opravdu ráda vás poznávám," odpověděla jsem Vigovi. „Jenže, věci se mají tak, že máma a pan Gianini plánovali soukromý obřad na –"

„Na radnici," obrátila oči v sloup Grandmère. Když tohle udělá, vypadá to opravdu strašidelně, protože si kdysi dávno nechala vytetovat na víčka oční linky, aby nemusela ztrácet čas líčením, když místo toho může někoho terorizovat. „Ano, slyšela jsem o tom. To je pochopitelně nesmysl. Svatba bude v bílozlatém salonku hotelu Plaza a poté bude následovat recepce ve Velkém sále, jak se sluší na matku budoucí genovské kněžny."

„Ehm," povídám. „Fakt myslím, že oni nic takového nechtějí."

Grandmère vypadala, že tomu nemůže uvěřit. „Pročpak by ne? Platí to pochopitelně tvůj otec. A já jsem byla neobyčejně štědrá. Každý si může pozvat dvacet pět hostů."

Zadívala jsem se dolů na papír na stole. Bylo na něm o hodně víc než padesát papírků.

Grandmère si musela všimnout, kam koukám, protože pokračovala: „Inu, pochopitelně, já budu potřebovat alespoň tři sta."

Vyvalila jsem na ni oči: „Tři sta čeho?"

„Hostů, čeho jiného."

Bylo mi jasné, že jsem se silami u konce. Jestli se chci v téhle záležitosti někam dostat, budu potřebovat posily.

„Možná," povídám, „bych mohla zavolat tátovi a zeptat se ho, co si o tom myslí…"

„Hodně štěstí," odfrkla Grandmère. „Zmizel někam s tou ženskou Bellerievovou a od té doby se neozval. Jestli si nedá pozor, dopadne jako ten tvůj učitel matematiky."

Až na to, že je naprosto nepravděpodobné, že by s tátou nějaká žena otěhotněla, protože jediný důvod, proč jsem jeho dědičkou já a ne nějaký legitimní potomek, je, že je táta neplodný kvůli velkým dávkám chemoterapie, kterou musel podstoupit, aby se vyléčil z rakoviny varlat. Ale Grandmère si to ještě pořád nejspíš odmítá připustit vzhledem k tomu, jak neperspektivní princezna jsem.

V ten okamžik se zpod babiččiny židle ozvalo podivné kňučení. Obě jsme se podívaly dolů. Rommel, babiččin trpasličí pudl, se při pohledu na mě třásl strachy.

Vím, že vypadám děsně a vůbec, ale stejně, je nenormální, jak se mě ten pes bojí. A já mám přitom zvířata ráda!

Ale i svatý František z Assisi by měl problém oblíbit si Rommela. Chci říct, Rommel si ještě ke všemu poslední dobou pořídil nějaké psychické problémy (podle mého proto, že musí žít v tak těsné blízkosti Grandmère), kvůli kterým mu vypadala všechna srst, a Grandmère ho obléká do miniaturních vestiček a svetříků, aby nenastydl.

Dneska měl Rommel na sobě norkový kabátek. Bez legrace. Ten kabátek byl obarvený na levandulovo, aby ladil s kožešinou, co si přehodila přes ramena Grandmère. Je dost hrozné vidět člověka oblečeného v kožešině, ale je tisíckrát horší vidět zvíře, co má na sobě kožich jiného zvířete.

„Rommeli," okřikla ho Grandmère. „Přestaň vrčet."

Až na to, že Rommel nevrčel, ale kňučel. Kňučel strachy. Strachy při pohledu na mě. NA MĚ!

Kolik ponížení budu ještě muset tenhle den přežít?

„Pitomý pes," Grandmère se sehnula a zvedla Rommela, k jeho zjevné nelibosti. Bylo vidět, že ho její diamantové brože píchají do zad (nemá na těle vůbec žádný tuk a protože nemá ani srst, je obzvlášť citlivý na špičaté předměty), ale ať sebou vrtěl, jak chtěl, Grandmère ho nepustila.

„Amélie,“ obrátila se ke mně Grandmère. „Potřebuji, aby tvoje matka a ten člověk dnes večer sepsali seznam hostů s adresami, abych mohla zítra rozeslat pozvánky. Vím, že bude tvá matka chtít pozvat nějaké, řekněme, volnomyšlenkářštější přátele, Mio, ale myslím, že by bylo lepší, kdyby zůstali venku s novináři a turisty a zamávali jí, až bude nastupovat a vystupovat z limuzíny. Tak budou mít pocit, že nejsou odstrkovaní, ale nikoho přitom nepohorší svými ošklivými účesy a špatně padnoucím oblečením.“

„Grandmère,“ vypravila jsem ze sebe. „Opravdu nemyslím –“

„A co si myslíš o těch šatech?“ strčila mi Grandmère před obličej fotku svatebních šatů od Very Wang, s ohromnou nadýchanou sukní. Přesně ten typ šatů, jaké by na sebe máma v životě nevzala.

Vigo zavrtěl hlavou: „Nikoli, Vaše Výsosti. Opravdu si myslím, že tyto by byly to pravé.“ Zvedl fotku přiléhavých šatů od Armaniho, které by na sebe máma taky v životě nevzala.

„Ehm, Grandmère,“ povídám. „Tohle je od tebe vážně všechno moc milé, ale máma fakt nechce velkou svatbu. Rozhodně ne. Fakt.“

„*Pfuit*,“ odpověděla Grandmère jenom. *Pfuit* znamená francouzsky „Ne“. „Však ona bude chtít, až uvidí ty úžasné předkrmy, co se budou podávat na recepci. Pověz jí o nich, Vigo.“

Vigo začal nadšeně vyjmenovávat: „Žampionové hlavičky nadívané lanýži, lososové závitky s chřestovými výhonky, lusky plněné kozím sýrem, endivie s rokfórovou náplní uvnitř každého jemně zavinutého listu…“

Přerušila jsem ho: „Ehm, Grandmère? Stejně myslím, že nebude chtít. Věř mi.“

Grandmère mávla rukou: „Nesmysl. Věř mi, Mio, že tvá matka to jednou ocení. Vigo a já uděláme společně z její svatby událost, na jakou se nezapomíná.“

O tom jsem neměla nejmenší pochyby.

Nedala jsem se: „Grandmère, máma a pan G. opravdu plánovali jen něco velice neformálního a jednoduchého –“

Ale pak po mně Grandmère hodila jedním z těch svých pohledů – jsou všechny opravdu strašidelné – a smrtelně vážným hlasem prohlásila: „Tři roky jsem, zatímco tvůj dědeček si užíval v

bojích s Němci, držela na uzdě všechny ty nacisty, o Mussolinim ani nemluvě. Ostřelovali brány paláce. Pokusili se přejet můj vodní příkop tanky. Ale já jsem odolala, čirou silou vůle. A ty mi budeš povídat, Amélie, že nedokáži přesvědčit jednu těhotnou ženu, aby se podívala na věci mýma očima?“

No, neříkám, že by měla moje máma něco společného s Mussolinim nebo nacisty, ale pokud jde o to, odporovat Grandmère?

Kdykoliv bych vsadila všechny peníze na mámu proti fašistickému diktátorovi.

Bylo mi jasné, že rozumná argumentace v tomhle případě nepomůže. Takže jsem se tomu poddala a poslouchala jsem, jak se Vigo rozplývá líčením jídelníčku, který sestavil, hudby, kterou vybral pro obřad a po něm následující recepci – dokonce jsem se uvolila obdivovat portfolio fotografa, pro kterého se rozhodl.

Teprve až když mi ukázali pozvánku, jsem si něco uvědomila. „Ta svatba je v pátek?“ vyjekla jsem. „Ano,“ přikývla Grandmère.

„Ale to je Halloween!“ Tentýž den jako mámina svatba na radnici. A shodou náhod taky týž večer jako párty u Shameeky.

Grandmère se zatvářila znuděně. „A co má být?“

„No jenom… že to je… no prostě Halloween.“

Vigo se zadíval na Grandmère. „Co je to ten Halloween?“ zeptal se. Pak jsem si vzpomněla, že v Genovii se Halloween neslaví.

„Pohanský svátek,“ odpověděla Grandmère a otřásla se. „Děti se navlečou do masek a obtěžují cizí lidi, aby jim dali cukroví. Ohavná americká tradice.“

„Je to už *za týden*,“ poznamenala jsem.

Grandmère zdvihla namalovaná obočí. „No a?“

„No, chci říct… to je tak… brzo. Někdo –“ jako třeba já „– by už mohl mít něco naplánovaného.“

„Nechci být netaktní, Vaše Výsosti,“ odkašlal si Vigo. „Ale chtěli bychom odbýt obřad před tím, než vaše matka… než bude její stav *markantní*.“

Bezva. Takže i genovský knížecí ceremoniář ví, že je máma v jiném stavu. Proč si Grandmère rovnou nepořídí hlásnou troubu a nerozhlásí to po celé čtvrti?

Pak mi Grandmère začala povídat, že když už jsme se dostaly k tématu svateb, mohla by to být dobrá příležitost, abych se dověděla, co se očekává od mého případného chotě.

Počkat. „Mého *čeho*?“

„Koho,“ podotkl Vigo. „Vašeho chotě. Až se rozhodnete vdát, Vaše Výsosti.“

Zamrkala jsem. „Myslela jsem, že vy máte na starosti plánování recepcí,“ poznamenala jsem.

„Vigo se stará nejenom o recepce, ale je i naším odborníkem přes protokol,“ vysvětlila Grandmère.

„Protokol? Nemá to něco společného se soudy?“

Grandmère protočila oči. „Protokol je soubor pravidel a etikety dodržované při oficiálních příležitostech držiteli státních funkcí. V tomto případě ti Vigo vysvětlí, co se očekává od tvého budoucího manžela. Aby později nedošlo k nějakým nepříjemným překvapením.“

Pak mě Grandmère donutila, abych si vzala list papíru a doslova si zapsala, co mi Vigo vykládal. Abych se za čtyři roky, až budu na vysoké a zamiluji se do někoho naprosto nevhodného, nedivila, proč zuří, vysvětlila mi.

Na vysoké? Grandmère podle všeho neví, že už teď mám nápadníky, co mě pronásledují na každém kroku.

Sice ani neznám skutečné jméno Jo-C-roxe, ale co, je to aspoň nějaký nápadník.

A pak jsem se dozvěděla, co všechno přesně musí takový choť princezny dělat. A tak nějak pochybuji, že se mi podaří se v dohledné době s někým líbat. Ve skutečnosti už naprosto jasně vím, proč si máma nechtěla vzít tátu – totiž, jestli ji někdy požádal o ruku.

Nalepila jsem ten list papíru sem:

Pravidla společenského chování
pro chotě genovské princezny

Choť vždy požádá princeznu o svolení, aby mohl opustit místnost.

Nežli choť začne mluvit, vždy počká, až princezna domluví.

U stolu choť počká, až princezna zvedne vidličku, teprve potom zvedne vidličku on.

Choť zůstane stát, dokud se princezna neposadí.

Choť vstane, kdykoliv vstane princezna.

Choť se nebude věnovat žádným život či zdraví ohrožujícím koníčkům, jako jsou závody – automobilové či jachetní – horolezectví, parašutismus a podobně, alespoň do doby, nežli bude zajištěn dědic.

Choť se v případě rozvodu či neplatnosti sňatku vzdá nároku na výchovu dětí narozených v manželství.

Choť se vzdá občanství své země ve prospěch občanství genovského.

Dobrá. Teď vážně. S jakým ubožákem takhle asi tak skončím?

Budu mít nejspíš kliku, když si mě někdo vůbec vezme. Jaký pitomec by si vzal holku, které nemůže skočit do řeči? Nebo které nemůže při hádce prásknout dveřmi? Nebo kvůli které se musí vzdát občanství?

Běhá mi mráz po zádech, když si představím, jakého ubožáka si budu jednou muset vzít. A už teď oplakávám toho bezva kluka, co by řídil auto, lezl po horách a skákal s padákem, co bych si ho mohla vzít, kdyby nebylo celé téhle všivé záležitosti s princeznovstvím.

PĚT NEJHORŠÍCH VĚCÍ NA TOM, BÝT PRINCEZNA

1. Nemůžu si vzít Michaela Moscovitze (nikdy by se nevzdal amerického občanství ve prospěch genovského).
2. Nemůžu nikam bez bodyguarda (mám Larse ráda, ale přece jenom: i papež se někdy může modlit o samotě).

3. Musím se vyjadřovat neutrálně o důležitých věcech, jako je masný průmysl nebo kouření.
4. Hodiny princeznování s Grandmère.
5. Musím se stejně učit matiku, i když ji nejspíš nebudu k vládnutí nikdy potřebovat.

Pondělí, 27. října, později

Napadlo mě, že hned jak dorazím domů, řeknu mámě a panu G., že musejí utéct, protože si Grandmère přizvala na pomoc odborníka. Věděla jsem, že to nebude jednoduché, když mámina vernisáž je vlastně za chvíli a vůbec, ale byla to jediná možnost, jak se vyhnout královské svatbě, jakou město nezažilo od doby…

Vlastně nikdy.

Jenže když jsem přišla domů, máma byla na záchodě s hlavou v míse.

Jak se zdá, začaly jí ranní nevolnosti, až na to, že se neomezují jen na ráno. Je schopná začít zvracet kdykoliv.

Bylo jí tak zle, že jsem neměla to srdce jí ještě přitížit tím, že bych jí vyprávěla, co na ni chystá Grandmère.

„Nezapomeň zapnout video," volala máma ze záchoda. Neměla jsem ponětí, o čem to mluví, ale pan G. ano.

Měla na mysli, aby nezapomněl nahrát můj rozhovor. Můj rozhovor s Beverly Bellerievovou!

Po tom, co se odehrálo dneska u Grandmère, jsem na to interview úplně zapomněla. Ale máma ne.

Protože máma byla vyřazená z provozu, sedli jsme si s panem G. před televizi sami – tedy, když jsme zrovna neběhali zeptat se mámy, jestli něco nepotřebuje.

Říkala jsem si, že panu G. o Grandmère a té svatbě povím při prvních reklamách – ale nějak jsem na to zapomněla při té hrůze, co následovala.

Beverly Bellerievová – bezpochyby ve snaze zapůsobit na tátu – mi skutečně nechala poslat videokazetu a přepis rozhovoru. Založím části toho přepisu sem, abych se na něj mohla podívat, až budu někdy zase muset poskytovat rozhovor, a přesně si připomněla, proč už nikdy nesmím vlézt do televize.

TWENTY-FOUR/SEVEN na pondělí 27. října

Americká princezna
rozhovor B. Bellerievové s M. Renaldo

Ext. Thompsonova ulice, SoHo, v pozadí World Trade Center

Beverly Bellerievová (BB):

Představte si obyčejnou dospívající dívku. Tedy, tak obyčejnou, jak jen může být dívka, která žije v newyorské Greenwich Village se svou svobodnou matkou, známou malířkou.

Miin život byl stejný jako život většiny teenagerů – škola, kamarádi, občasná pětka z matematiky. Jenže jednoho dne se všechno změnilo.

Int. apartmá hotelu Plaza

BB: Mio – můžu ti říkat Mio? Nebo raději Vaše Výsosti? Nebo Amélie?

Mia Renaldo (MR): Ehm, ne, říkejte mi Mio.

BB: Mio. Pověz nám o tom dni. Tom dni, kdy se tvůj život úplně změnil.

MR: No, totiž, stalo se to, že jsem byla s tátou tady v hotelu Plaza a pila jsem čaj a dostala jsem škytavku a všichni po mně koukali, no a táta se mi snažil vysvětlit, že jsem dědičkou trůnu v Genovii, kde on žije, a já mu akorát řekla, že si musím odskočit, a šla jsem na záchod a počkala tam, až ta škytavka přejde, a když jsem se pak vrátila ke stolu, táta mi řekl, že jsem princezna a já jsem úplně zpanikařila a utekla jsem do zoo a tam jsem seděla a koukala chvíli na tučňáky a vůbec jsem tomu nemohla uvěřit, protože jsme kdysi ve škole dostali za úkol zjistit základní fakta o všech evropských zemích a mně úplně uniklo, že je táta panovníkem jedné z nich. A pořád jsem musela myslet na to, že to bude moje smrt, jestli se to dozví ostatní ve škole, protože jsem nechtěla, aby si mysleli, že jsem divná jako moje kamarádka Tina, která musí chodit do školy s bodyguardem. Ale přesně to se stalo. Jsem divná, úplně divná.

[Tady se Beverly Bellerievová snaží zachránit situaci.]

BB: Ale Mio, tomu se mi nechce věřit. Řekla bych, že jsi docela oblíbená.

MR: Ne, nejsem. Vůbec nejsem oblíbená. U nás ve škole jsou populární jenom kluci ze sportovního oddílu a roztleskávačky. Ale já populární nejsem. Chci říct, nikdo z mých kamarádů není populární. Nikdy jsem nebyla pozvaná na večírek. Totiž, myslím na jeden z těch večírků, co se tam pije pivo a lidi se líbají a vůbec. Chci říct, nechodím do sportovního oddílu ani nejsem roztleskávačka a nejsem ani chytrá –

BB: Nejsi chytrá? Slyšela jsem, že navštěvuješ speciální hodiny pro nadané a talentované studenty.

MR: No, to sice ano, ale to je jenom něco jako studovna. Vlastně při těch hodinách vůbec nic neděláme. Akorát se flákáme a děláme blbosti, protože tam nikdy není učitelka, vždycky odejde přes chodbu do sborovny, takže vůbec neví, co se ve třídě děje.

[Beverly si podle všeho myslela, že ten rozhovor ještě není úplně beznadějný.]

BB: Nepředpokládám ale, že máš jinak moc času na flákání, Mio. Například, právě teď sedíme v apartmá tvé babičky, genovské kněžny vdovy, která, jak jsem pochopila, tě učí pravidlům společenského chování.

MR: No, ano, dává mi hodiny princeznování vždycky po vyučování. Teda vlastně až po doučování z matiky, které je po normálním vyučování.

BB: Mio, nestala se v tvém životě poslední dobou nějaká vzrušující změna?

MR: Ano. Ano, stala. Je to opravdu moc vzrušující. Vždycky jsem chtěla mít mladšího sourozence. Ale nechtějí kolem toho dělat velký rozruch, však víte. Jenom malý obřad na městské radnici –

Je tam toho víc. Po pravdě řečeno o hodně víc. Je to příliš bolestné, než abych to tu rozebírala. V podstatě jsem blekotala jako idiot ještě asi deset minut, zatímco se Beverly Bellerievová urputně

snažila mě usměrnit, abych se alespoň přiblížila otázce, kterou mi položila.

Ale bylo to naprosto nad její vynikající novinářské schopnosti. Byla jsem úplně mimo. Kombinace nervozity a (jak musím bohužel konstatovat) kodeinového sirupu mě naprosto odrovnala.

Beverly Bellerievová se ale snažila. To jí musím přiznat. Rozhovor končil takto:

Ext. Thompsonova ulice, SoHo

BB: Nechodí do sportovního oddílu ani nepatří mezi roztleskávačky. To, čím je Amelia Mignonette Grimaldi Thermopolis Renaldo, dámy a pánové, se vzpírá společenským stereotypům běžným v našich výchovných institucích. Mia Thermopolisová je princezna. Americká princezna.

Potýká sé však se stejnými problémy jako dospívající mládež po celých Spojených státech… až na jedno: Jednoho dne bude vládnout státu.

A na jaře se dočká mladšího sourozence. Ano, na *Twenty-Four/Seven* jsme odhalili, že Helen Thermopolisová a Miin učitel matematiky Frank Gianini – kteří nejsou oddáni – čekají v květnu narození potomka. Příště vám přineseme interview s Miiným otcem, knížetem genovským, exkluzivně na *Twenty-Four/Seven*.

A z toho všeho vyplývá, že se budu stěhovat do Genovie.

Máma, která se konečně ke konci rozhovoru vynořila ze záchoda, se mě společně s panem G. snažila přesvědčit, že to nebylo tak hrozné.

Jenže bylo. To mi věřte, že bylo.

A věděla jsem, že to pěkně schytám, když ve chvíli, kdy skočil ten rozhovor, zazvonil telefon.

„Panebože," vyjekla máma, jako by si zrovna na něco vzpomněla. „Neber to! To je moje máma! Franku, zapomněla jsem jí o nás říct!"

Upřímně řečeno, modlila jsem se, aby to byla babička Thermopolisová. Babička Thermopolisová by byla nesrovnatelně lepší, než kdo to nakonec ve skutečnosti byl: Lilly.

A páni, ta byla naštvaná.

„Jaks to myslela, že jsme divný?“ ječela na mě do sluchátka. Odpověděla jsem: „Lilly, o čem to mluvíš? Nikdy jsem neřekla, že jsi divná!“

„V podstatě jsi dala celému národu na srozuměnou, že studenti Střední školy Alberta Einsteina se dělí do různých socioekonomických klik a že ty a tví přátelé nepatříte do žádné z nich!“

„No,“ povídám. „To je ale přece pravda.“

„Mluv sama za sebe! A co speciálka?“

„Co má být se speciálkou?“

„Právě jsi celým Spojeným státům prozradila, že se tam flákáme, protože paní Hillová je vždycky ve sborovně! Jsi úplně blbá? Nejspíš kvůli tobě bude mít problémy!“

Cítila jsem, jak se mi stahuje žaludek, jako by mi ho někdo opravdu pevně sevřel.

„To ne,“ vydechla jsem. „Fakt si to myslíš?“

Lilly jenom naštvaně zařvala, pak zavrčela: „Mám vyřídit od našich, že tvojí mámě gratulují.“

Pak praštila telefonem.

Bylo mi ještě hůř než předtím. Chudák paní Hillová!

Pak zazvonil telefon znova. Byla to Shameeka.

„Mio,“ řekla, „pamatuješ, jak jsem tě zvala na pátek na tu party?“

„Ano,“ odpověděla jsem.

„No, tak táta mi ji zatrhl.“

„*Cože*? Proč?“

„Protože díky tobě nabyl dojmu, že škola Alberta Einsteina je plná alkoholiků a sexuálních zvrhlíků.“

„Ale to jsem neřekla!“ Aspoň ne přesně těmi slovy.

„No, on tomu tak rozuměl. Právě teď vedle v pokoji hledá na internetu nějakou dívčí školu v New Hampshire, aby mě tam mohl od příštího pololetí poslat. A taky prohlásil, že mě nepustí ven s klukem, dokud mi nebude třicet.“

„Páni, Shameeko,“ povídám, „to mě fakt mrzí.“

Shameeka neodpověděla. Vlastně musela zavěsit, protože se rozbrečela tak, že nemohla mluvit.

Pak zazvonil telefon znova. Nechtěla jsem to vzít, ale neměla jsem na vybranou, protože pan Gianini držel zrovna mámě vlasy nahoru, aby si je nepozvracela.

„Prosím?“

Byla to Tina Hakim Baba. „No páni!“ zařvala.

„Je mi to moc líto, Tino,“ řekla jsem, protože mě napadlo, že bude lepší se rovnou začít omlouvat každému, kdo zavolá.

„Líto? Co by ti mělo být líto?“ Tina byla celá bez sebe. „Řekla jsi moje jméno v televizi!“

„No… já vím.“ Taky jsem o ní řekla, že je divná.

„Nemůžu tomu uvěřit!“ hulákala dál Tina. „To bylo tak hrozně bezva!“

„Ty… ty na mě nejsi naštvaná?“

„Proč bych na tebe měla být naštvaná? Tohle je ta nejúžasnější věc, jaká se mi v životě stala. Nikdy dřív nikdo neřekl moje jméno v televizi!“

Nejradši bych Tinu Hakim Babu na místě objala.

„Ehm,“ zeptala jsem se opatrně, „viděli to vaši?“

„Viděli! Jsou taky naprosto nadšení. Máma ti vzkazuje, že ty modré stíny byly geniální. Ne moc nápadné, tak akorát dost, aby se na nich odrazilo světlo. Moc se jí to líbilo. Taky vzkazuje tvé mámě, že má vynikající krém proti striím, co si přivezla ze Švédska. No, víš, až jí začne růst břicho. Vezmu ho s sebou zítra do školy a můžeš ho mámě odnést.“

„A co tvůj táta?“ pokračovala jsem, ještě pořád opatrně. „Nemá v úmyslu tě poslat do dívčí školy nebo tak něco?“

„O čem to mluvíš? Měl ohromnou radost, že jsi se zmínila o Wahimovi. Říká, že jestli mě někdo plánoval unést, teď si to rozhodně rozmyslí. No nic, mám další telefon. To bude nejspíš babička z Dubaje. Mají satelit. Určitě viděla, jak jsi o mně mluvila v televizi! Měj se!“

Tina zavěsila. Bezva. Dokonce i lidé v Dubaji viděli moje interview. A já ani nevím, kde Dubaj je.

Telefon zazvonil znova. Byla to Grandmère.

„Inu,“ povídá, „to bylo dost hrozné, dáš mi za pravdu?“

Zeptala jsem se: „Existuje nějaký způsob, jak bych to mohla odvolat? Protože jsem nechtěla říct, že se naše učitelka na speciálku ulejvá a že je naše škola plná sexuálních zvrhlíků. Vždyť to ani není pravda.“

„Nechápu, co si ta ženská myslela,“ řekla Grandmère. Měla jsem radost, že je pro jednou na mé straně. Pak pokračovala a já jsem zjistila, že její proslov se mnou ani trochu nesouvisí. „Neukázala ani jednu fotku paláce! A právě teď na podzim vypadá tak krásně. Palmy jsou prostě úžasné. Povídám ti, to je výsměch. Výsměch. Chápeš, jakou příležitost k propagaci jsme právě ztratili? Dočista ztratili?“

„Grandmère, musíš něco udělat,“ zakvílela jsem. „Nevím ani, jestli se budu zítra moct ukázat ve škole.“

„Počet turistů v Genovii klesá,“ připomněla mi Grandmère, „od doby, kdy jsme zakázali přistávat výletním lodím. Ale koho zajímají jednodenní turisté? S jejich lacinými fotoaparáty a ohavnými bermudami? Kdyby tak ta ženská ukázala pár záběrů na kasina. A pláže! Máme jediné přirozeně bílé písečné pláže na riviéře. Věděla jsi to, Amélie? Monako musí písek dovážet.“

„Možná bych mohla přestoupit na jinou školu. Myslíš, že nějaká škola na Manhattanu mě přijme, i když skoro propadám z matiky?“

„Ne, počkej –“ Grandmère teď mluvila jakoby z dálky. „Ach ano, tady to je. Už je to zpátky a ukazují prostě nádherné záběry paláce. A tady jsou pláže. A přístav. Ach, a pochopitelně olivové háje. Nádhera. Prostě nádhera. Ta ženská nakonec nebude tak hloupá. Myslím, že tvému otci nezakážu, aby se s ní stýkal.“

Zavěsila. Moje vlastní babička mi položila telefon. Co jsem to za odpadlíka? Může to být ještě horší?

Šla jsem za mámou do koupelny. Seděla na podlaze a tvářila se nešťastně. Pan Gianini seděl na vaně. Vypadal zmateně.

No, kdo mu to může mít za zlé? Před dvěma měsíci byl jenom obyčejným učitelem matiky. Dneska je otcem budoucího sourozence genovské princezny.

„Budu si muset od zítřka najít novou školu,“ oznámila jsem jim. „Myslíte, že byste mi s tím mohl pomoct, pane Gianini? Chci říct, máte nějaké kontakty na sdružení učitelů nebo tak?“

Máma na to: „Ale no tak, Mio, nebylo to tak hrozné.“

„To teda bylo,“ povídám. „Většinu jsi toho ani neviděla. Zvracela jsi.“

„Ano,“ odpověděla máma. „Ale slyšela jsem to. A co z toho, co jsi říkala, nebyla pravda? Sportovci jsou v naší společnosti odjakživa považováni za polobohy, zatímco lidé, kteří vynikají duševními schopnostmi, jsou tradičně ignorováni, nebo dokonce označováni za podivíny a blázny. Upřímně řečeno si myslím, že by vědci pracující na objevení léku na rakovinu měli mít stejné příjmy jako profesionální sportovci. Profesionální sportovci přece nikomu život nezachrání. Jejich jediným účelem je bavit lidi. A herci. Netvrď mi, že herectví je umění. Učit mládež. To je umění. Frank by měl brát tolik, co Tom Cruise, za to, že tě naučil správně dělit zlomky.“

Došlo mi, že máma pravděpodobně blouzní. Řekla jsem: „No nic, myslím, že si půjdu lehnout.“

Namísto odpovědi se máma nahnula nad mísu a začala znovu zvracet. Všimla jsem si, že přes všechna má varování o potenciální nebezpečnosti korýšů pro vývoj jejího nenarozeného dítěte si objednala obří krevety v česnekové omáčce.

Šla jsem k sobě do pokoje a připojila se na internet. Možná, napadlo mě, bych mohla přejít do stejné školy, co půjde Shameeka. Pak bych měla aspoň jednu kamarádku – tedy, jestli se mnou ještě Shameeka bude mluvit po tom, co jsem provedla. Pochybuji. Nikdo na celé škole Alberta Einsteina, kromě Tiny Hakim Baby, která to má všechno popletené, se mnou už v životě nepromluví ani slovo.

Vtom mi na obrazovce vyskočila zpráva. Někdo se mnou chce mluvit.

Ale kdo? Jo-C-rox??? Je to Jo-C-rox????? Ne. Ještě lépe! Byl to Michael. Aspoň že Michael se mnou ještě chce mluvit.

Vytiskla jsem si ten rozhovor a nalepila ho sem:

CracKing: NAZDAR. PRAVE JSEM TE VIDEL V TELEVIZI. BYLAS DOBRA.
TLouie: O CEM TO MLUVIS? UDĚLALA JSEM ZE SEBE TOTALNIHO BLÁZNA. A CO PANI HILLOVA? NEJSPIŠ JI KVULI MNE VYHODÍ Z PRÁCE
CracKing: ASPON JSI ALE REKLA PRAVDU

TLouie: ALE NAPROSTO VSICHNI JSOU NA ME TED NASTVANI! LILLY ZURI!
CracKing: PROSTE ZARLI ZE SE NA TEBE TECH PATNACT MINUT DIVALO VIC LIDI NEZ KDY NA JEJI PROGRAM DOHROMADY
TLouie: TO NENI TEN DUVOD. MYSLI SI, ZE JSEM ZRADILA CELOU NASI GENERACI NEBO TAK NECO, KDYZ JSEM PRED CELÝM NARODEM REKLA, ZE NA SKOLE ALBERTA EINSTEINA EXISTUJI KLIKY
CracKing: TO JO, A JESTE TO, ZE JSI ŘEKLA, ZE K ZADNE Z NICH NEPATRIS
TLouie: TAKY ZE NEPATRIM
CracKing: ALE PATRIS. LILLY SI MYSLI, ZE PATRIS DO VYSOCE NAROCNE A EXKLUZIVNÍ KLIKY LILLY MOSCOVITZOVE. AKORAT ZE SES O TOM ZAPOMNELA ZMINIT A TO JI NAŠTVALO
TLouie: FAKT? TO REKLA?
CracKing: NEREKLA, ALE JE TO MOJE SESTRA. VIM, JAK UVAZUJE
TLouie: NO, MOZNA. ALE STEJNE NEVIM, MICHAELI CracKing: POSLOUCHEJ, JSI V PORADKU? DNESKA VE SKOLE JSI VYPADALA DESNE… I KDYŽ TED JE JASNÉ PROC. TO S TVOJI MAMOU A PANEM GIANINIM JE DOCELA FAJN. MUSIS MIT RADOST
TLouie: ASI JO. TOTIŽ, JE TO TROCHU TRAPNE. ALE ASPON SE TENTOKRÁT MAMA VDA JAKO NORMÁLNÍ LIDI
CracKing: TED UZ NEBUDES POTŘEBOVAT, ABYCH TI POMAHAL S ÚKOLY Z MATIKY. BUDEŠ MIT VLASTNIHO UCITELE PRIMO DOMA

To mě nikdy nenapadlo. To je hrůza! Nechci mít vlastního učitele. Chci aby mi pomáhal Michael při speciálce! Pan Gianini je sice v pohodě a vůbec, ale rozhodně to není Michael.

Rychle jsem odepsala:

TLouie: NO, JA NEVIM. TOTIZ, BUDE MIT ASI SPOUSTU PRACE SE STEHOVANIM A PAK TU BUDE TO MIMINO A VŮBEC
CracKing: PANI, MIMINO. NEMUZU TOMU UVERIT. NENI DIVU, ZE JSI BYLA DNESKA UPLNE MIMO
TLouie: NO, TO JSEM TEDA BYLA. MIMO, MYSLIM
CracKing: A CO TA ODPOLEDNI PRIHODA S LANOU? TO TI URCITE TAKY NEDODALO. I KDYŽ TO BYLO DOCELA SMESNE, JAK SI MYSLELA, ZE SPOLU CHODIME, CO?

Ve skutečnosti mi to tak k smíchu nepřišlo. Ale co jsem mohla říct? Hele, Michaeli, proč bychom to nezkusili? To tak.

Namísto toho jsem napsala:

TLouie: JO, JE UPLNE VYMAŠTĚNA. NEJSPÍŠ JI NIKDY NENAPADLO, ZE DVA LIDI OPACNEHO POHLAVÍ BY MOHLI BYT JENOM KAMARÁDI BEZ JAKÝCHKOLI ROMANTICKÝCH ÚMYSLU

I když musím přiznat, že to, co k Michaelovi cítím – obzvlášť když jsem u Lilly a on vyjde z pokoje bez košile – docela romantické je.

CracKing: JO. POSLOUCHEJ, CO DELAS V PATEK VECER?

Zve mě na rande? Michael Moscovitz mě konečně zve NA RANDE?

Ne, to není možné. Ne po tom, co jsem ze sebe v televizi udělala blbce před celým národem.

Jenom pro jistotu jsem si ale řekla, že zkusím odpovědět neutrálně, protože co kdyby chtěl vědět, jestli bych k nim mohla zajít vyvenčit Pavlova, protože Moscovitzovi pojedou na víkend pryč nebo tak něco.

TLouie: NEVIM. PROC?
CracKing: PROTOZE JE HALLOWEEN A MYSLEL JSEM, ZE BYSME MOHLI S PAR LIDMA ZAJIT DO KINA NA ROCKY HORROR SHOW…

Dobrá. Není to rande.

Ale seděli bychom vedle sebe ve zhasnutém kině! To se taky počítá. A Rocky Horror Show je místy pěkně strašidelné, takže kdybych se k němu nahnula a chytila se ho za ruku, mohlo by to projít.

TLouie: JASNE. TO ZNI JAKO…

Pak jsem si vzpomněla. Pátek večer je Halloween. Ale je to taky den, na který je plánovaná mámina královská svatba! Totiž, jestli Grandmère prosadí svou.

TLouie: MUZU TI DAT VEDET POZDEJI? MOZNA BUDU MIT NEJAKE RODINNE POVINNOSTI

CracKing: JASNE, PROSTE MI DEJ VEDET. ZATÍM SE MEJ. NASHLE ZÍTRA
TLouie: JO, UZ SE NEMUZU DOCKAT
CracKing: NEDELEJ SI STAROSTI. REKLA JSI PRAVDU. NEMUZES MIT PROBLEMY Z TOHO, ZE JSI POVEDELA PRAVDU

Ha! To si myslí on. Já v jednom kuse nelžu pro nic za nic.

PĚT NEJLEPŠÍCH VĚCÍ NA TOM, BÝT ZAMILOVANÁ DO BRATRA NEJLEPŠÍ KAMARÁDKY

1. Potkávám ho v jeho přirozeném prostředí, ne jenom ve škole, takže můžu získat důležité informace o některých věcech, jako je například rozdíl mezi jeho chováním ve škole a doma.
2. Můžu ho vidět bez košile.
3. Můžu ho vidět skoro pořád.
4. Vidím, jak se chová ke své matce, sestře a hospodyni (což je důležité pro posouzení toho, jak by se choval ke své dívce).
5. Je to pohodlné: můžete trávit čas se svou nejlepší kamarádkou a přitom ho mít pořád na očích.

PĚT NEJHORŠÍCH VĚCÍ NA TOM, BÝT ZAMILOVANÁ DO BRATRA NEJLEPŠÍ KAMARÁDKY

1. Nemůžu jí to říct.
2. Nemůžu to říct jemu, protože by jí to mohl říct.
3. Nemůžu to říct ani nikomu jinému, protože by to mohli říct jemu, nebo v horším případě jí.
4. Nikdy nepřizná, co ke mně skutečně cítí, protože jsem nejlepší kamarádka jeho mladší sestry.
5. Pořád ho potkávám a přitom vím, že o mně nikdy nebude uvažovat jinak než jako o nejlepší kamarádce jeho mladší sestry, až do smrti, a přitom umírám touhou a každá i ta nejmenší část mé bytosti po něm křičí a myslím, že nejspíš umřu, i když naše učitelka na biologii tvrdí, že je z fyziologického hlediska nemožné umřít na zlomené srdce.

Úterý, 28. října, ředitelna

Panebože! Sotva jsem dneska vkročila do třídy, zavolala si mě paní Guptová do ředitelny!

Doufala jsem, že se chce jenom ujistit, že jsem tentokrát do školy nepropašovala žádný sirup proti kašli, ale spíš to bude kvůli tomu, co jsem včera řekla v televizi. Konkrétně kvůli tomu o těch klikách, co ovládají naši školu.

Mezitím se kolem mě shlukli všichni lidé ze školy, co je taky nikdy nikdo z populárních studentů nepozval na mejdan. Jako kdybych byla bojovník za práva ubožáků nebo co. Jakmile jsem dneska vešla do školy, všichni hiphopáci, géniové, pošuci z dramatického kroužku na mě pokřikovali: „Hej! Jen jim to pověz, kámo!“

Nikdy předtím mi nikdo neřekl kámo. Bylo to tak nějak povzbudivé.

Akorát Lana a její suita se ke mně chovaly jako vždycky. Když jdu po chodbě, sjedou mě pohledem od hlavy k patě. A pak si začnou něco šeptat a hihňají se.

No, předpokládám, že je to k smíchu, vidět skoro dvoumetrovou amazonku s plochým hrudníkem, jak se potácí po školních chodbách. Jenom se divím, že na mě ještě nikdo nehodil síť a neodtáhl mě do přírodopisného muzea.

Z mých kamarádek jenom Lilly – a Shameeka, pochopitelně – není včerejším vysíláním naprosto nadšená. Lilly je ještě pořád naštvaná, že jsem povídala o socioekonomickém rozdělení studentů naší školy. Ale ne tak naštvaná, aby odmítla jet s námi do školy limuzínou.

Zvláštní je, že Lillyino chladné chování nás jenom sblížilo s Michaelem. Dneska ráno v autě, cestou do školy, se Michael nabídl, že se mnou projde úkoly z matiky, abychom zkontrolovali, jestli mám správně rovnice.

Jeho nabídka mě dojala a ten hřejivý pocit, co jsem měla, když mi řekl, že mám všechny příklady správně, neměl nic společného s pýchou, ale spíš s tím, jak jeho prsty zavadily o moje, když mi podával ten papír zpátky. Mohl by být Jo-C-rox? Mohl?

O jé, paní ředitelka Guptová si se mnou přeje mluvit.

Úterý, 28. října, matika

Paní Guptová si dělá až moc velké starosti o moje duševní zdraví.

„Mio, jsi tady na škole Alberta Einsteina opravdu tak nešťastná?“

Nechtěla jsem se jí dotknout nebo tak, tak jsem odpověděla, že ne. Chci říct, nejspíš nesejde na tom, do jaké školy bych se dostala. Vždycky budu stopětasedmdesáticentimetrová obluda s plochým hrudníkem, ať se hnu, kam se hnu.

Pak řekla paní Guptová něco, co mě překvapilo: „Jenom se ptám, protože jsi včera večer v tom rozhovoru tvrdila, že nejsi oblíbená.“

Nebyla jsem si docela jistá, kam tím míří. Takže jsem akorát pokrčila rameny? „To taky nejsem.“

„To není pravda,“ odporovala mi paní Guptová. „Každý tady ve škole ví, kdo jsi.“

Ještě pořád jsem ji nechtěla zklamat, jako by to byla její vina, že jsem hříčka přírody, tak jsem jí šetrně vysvětlila: „Ano, ale to jenom proto, že jsem princezna. Předtím jsem tady pro nikoho neexistovala.“

Paní Guptová nesouhlasila: „To není vůbec pravda.“

Jenže já jsem se nemohla ubránit myšlence: *A jak byste to asi mohla vědět? Vy tam mezi nimi nejste. Nevíte, jaké to je.*

A pak mi jí přišlo ještě víc líto, protože bylo jasné, že žije v nějakém neskutečném ředitelském světě.

„Možná,“ pokračovala paní Guptová, „bys získala větší pocit sounáležitosti, kdyby ses více účastnila mimoškolních aktivit.“

Spadla mi čelist.

„Paní Guptová,“ zvolala jsem. „Skoro propadám z matiky. Všechen můj volný čas padne na doučování, abych prolezla alespoň se čtyřkou.“

„Ano,“ řekla paní Guptová. „Já vím –“

„Navíc, když skončím s doučováním, musím brát hodiny princeznování s mojí babičkou, abych, až se v prosinci přijedu do

Genovie oficiálně představit, ze sebe neudělala naprostého blbce jako včera večer v televizi.“

„Myslím, že slovo *blbec* je zbytečně silné.“

„Opravdu nemám čas,“ pokračovala jsem a bylo mi jí víc a víc líto, „věnovat se mimoškolním činnostem.“

„Ročenková komise se schází jenom jednou týdně,“ poznamenala paní Guptová. „Nebo by ses mohla přihlásit do lehkoatletického oddílu, začnou znovu trénovat až na jaře a tou dobou už třeba nebudeš brát princeznovské hodiny.“

Jenom jsem na ni překvapeně zamrkala. *Já? A lehká atletika?* Neumím ani chodit, aniž bych zakopávala o svoje vlastní obří nohy. Pánbůhví, co by se stalo, kdybych zkusila běžet.

A ročenková komise? Vypadám, jako že si chci zapamatovat cokoliv z mého pobytu na střední škole?

„No nic,“ řekla paní Guptová, která si nejspíš z mého výrazu v obličeji domyslela, že nejsem ani jednou z možností příliš nadšená. „Byl to jenom nápad. Myslím, že bys tady na škole byla o hodně šťastnější, kdyby ses přihlásila do některého kroužku. Pochopitelně vím, že jste kamarádky s Lilly Moscovitzovou, a někdy si říkám, jestli na tebe nemá… inu, jestli na tebe nemá negativní vliv. Ten její televizní pořad je velice antagonistický.“

To mě šokovalo. Chudák paní Guptová to má ještě více popletené, než jsem myslela!

„To ne,“ odporovala jsem. „Lillyin pořad je ve skutečnosti docela pozitivní. Neviděla jste ten díl věnovaný boji proti rasismu v korejských lahůdkářstvích? Nebo ten o tom, jak je spousta obchodů s oblečením zaujatá proti silnějším dívkám, protože nemají dost zboží ve velikosti dvanáct, což je velikost průměrné americké ženy? Nebo ten, kde jsme zkoušely doručit půl kila sušenek do bytu Freddieho Prinze Jr., protože vypadal trochu pohuble?“

Paní ředitelka Guptová zvedla dlaň. „Vidím, že tohle je pro tebe velice citlivé téma,“ řekla. „A musím podotknout, že mi to dělá radost. Ráda vidím, že se dokážeš brát i za něco jiného, než za svou antipatii vůči sportovcům a roztleskávačkám.“

Připadala jsem si ještě hůř. „Necítím vůči nim antipatii. Jenom jsem chtěla říct… že někdy to vypadá, jako by tuhle školu řídili, paní Guptová.“

„No, můžu tě ujistit,“ odpověděla paní Guptová, „že to není pravda.“

Chudák paní Guptová.

Ale měla jsem pocit, že potřebovala někoho, kdo by ji aspoň trochu rozboural její pohádkový svět.

„Ehm,“ řekla jsem. „Paní Guptová, pokud jde o paní Hillovou…“

„Co má být s paní Hillovou?“ zeptala se paní Guptová.

„Nemyslela jsem to tak, když jsem říkala, že je pořád ve sborovně, místo aby na nás dohlížela při speciálce. Přeháněla jsem.“

Paní Guptová mi věnovala mrazivý úsměv.

„Nedělej si starosti, Mio,“ odpověděla. „O paní Hillovou je postaráno.“

Postaráno! Co to asi *znamená*?

Skoro se bojím na to pomyslet.

Úterý, 28. října, speciálka

Tak paní Hillovou nevyhodili.

Namísto toho nejspíš dostala napomenutí nebo tak něco. A výsledkem toho je, že se teď při speciálce nehne od svého stolu.

Což znamená, že musíme potichu sedět a pracovat. Nemůžeme zavřít Borise do komory. Musíme poslouchat, jak cvičí na housle!

Bartóka.

A nemůžeme si povídat, protože máme pracovat na svých individuálních projektech.

Páni, všichni jsou na mě naštvaní. A nejvíc ze všech Lilly.

Jak se zdá, Lilly potají psala knihu o socioekonomickém rozčlenění studentů na škole Alberta Einsteina. Vážně! Nechtěla mi to říct, ale nakonec to při obědě uklouzlo Borisovi. Lilly po něm hodila hranolek a ušpinila mu svetr kečupem.

Nemůžu uvěřit tomu, že Lilly řekla Borisovi něco, co přede mnou zatajila. Já jsem přece její nejlepší kamarádka. S Borisem jenom chodí. Proč mu říká takové bezva věci, jako že píše knihu, a mně je neřekne?

„Můžu si to přečíst?“ prosila jsem.

„Ne.“ Lilly byla fakt naštvaná. Ani se na Borise nepodívala. Boris už jí úplně prominul ten kečup, i když ten svetr nejspíš bude muset dát do čistírny.

„Můžu si přečíst jenom jednu stránku?“ zeptala jsem se.

„Ne.“

„Jednu větu?“

„Ne.“

Michael o té knize taky nevěděl. Těsně předtím, než přišla do třídy paní Hillová, mi řekl, že Lilly nabídl, že tu knihu bude publikovat ve svém internetovém časopise, ale Lilly že prý nafrněně odpověděla, že si ji chce schovat pro „opravdového“ vydavatele.

„Jsem tam?“ vyzvídala jsem. „V tvé knize? Píše se tam o mně?“

Lilly na to, že jestli ji všichni nepřestaneme kvůli té knize otravovat, skočí z vršku školní vodárny. Samozřejmě přehání. Na vodárnu už se ani nesmí, protože před několika lety do ní pár starších studentů z recese nalilo kbelík pulců.

Nemůžu uvěřit tomu, že Lilly píše knihu a neřekla mi o tom. Chci říct, vždycky jsem věděla, že se chystá napsat knihu o životě dospívající mládeže v Americe v období po studené válce. Ale myslela jsem, že chce začít psát, až dostudujeme. Podle mého mínění ta kniha nemůže být moc vyvážená. Protože jsem slyšela, že od druháku se věci dost zlepšují.

Umím si ale představit, že asi řeknete někomu, komu dovolíte, aby vám strkal jazyk do pusy, i věci, které neřeknete nejlepší kamarádce. Jenže i tak mě štve, že Boris ví o Lilly něco, co já nevím. Já se Lilly svěřuji se vším.

Teda se vším, kromě toho, co cítím k jejímu bratrovi.

A kromě toho o mém tajném obdivovateli.

A toho o mámě a panu Gianinim.

Ale jinak jí říkám úplně o všem.

NEZAPOMENOUT:

1. Přestat myslet na M. M.
2. Anglický deník! Zážitek, který na mě zapůsobil!
3. Žrádlo pro kočku
4. Tyčinky do uší
5. Zubní pastu
6. TOALETNÍ PAPÍR!

Úterý, 28. října, biologie

Dneska si získávám přátele a ovlivňuji ostatní, kam vkročím. Kenny se mě právě zeptal, co dělám o Halloweenu. Řekla jsem, že možná budu mít nějaké rodinné povinnosti, a on na to, že jestli se mi podaří z nich vyvléct, on se chystá s několika kamarády z počítačového kroužku do kina na Rocky Horror Show, a že bych se k nim mohla přidat.

Zeptala jsem se ho, jestli je mezi jeho kamarády Michael Moscovitz, protože Michael je pokladníkem počítačového kroužku, a on odpověděl, že ano.

Napadlo mě, že bych se mohla Kennyho zeptat, jestli se Michael někdy nezmínil, jestli mě má rád nebo ne, však víte, ale rozmyslela jsem si to.

Protože pak by si Kenny mohl myslet, že ho mám ráda. Teda Michaela, myslím. A jak trapně bych pak vypadala?

Óda na M

Ach, M,
což nepoznáš
že x = ty
a y = já?
A že my dva,
ty + já
= radost nezměrná?
Prostým součinem
že v náručí si spočinem?

Úterý, 28. října, 6 hodin odpoledne,

Cestou od Grandmère domů

Kvůli všemu tomu poprasku okolo mého rozhovoru na *Twenty-Four/Seven* jsem dočista zapomněla na Grandmère a Viga, genovského ceremoniáře!

Fakt. Přísahám, že jsem si na Viga a jeho chřestové výhonky ani jednou nevzpomněla, dokud jsem nevstoupila do babiččina apartmá na hodinu princeznování a nenarazila tam na spoustu lidí, kteří pobíhali kolem a štěkali do telefonů věci jako: „Ne, budou to čtyři *tisíce* růžových růží, ne čtyři *sta*," nebo psali ozdobným písmem pozvánky.

Grandmère seděla uprostřed toho rozruchu, na klíně měla Rommela, který byl oblečený do módní činčilové kreace s kapuckou, a ochutnávala čokoládové pralinky.

Nedělám si legraci. Pralinky.

„Ne," povídala Grandmère a odložila nakousnutou pralinku zpátky do bonboniéry, kterou před ní držel Vigo. „Ty ne. Třešně jsou tak *vulgární*."

„Grandmère," nemohla jsem uvěřit vlastním očím. Myslela jsem, že se na místě složím, jako Grandmère, když zjistila, že je máma těhotná. „Co to *děláš*? Co je to za lidi?"

„Ach, Mia," Grandmère vypadala, že mě ráda vidí. I když podle zbytků v bonboniéře, co ji držel Vigo, už ochutnala pěknou řadu nugátových bonbonů, ani trocha nugátu jí nezůstala na zubech. To je jeden z mnoha triků, které mě ještě Grandmère musí naučit. „Výtečně. Posaď se a pomůžeš mi vybrat, které lanýže bychom měly dát do dárkových balíčků pro svatební hosty."

„Svatební hosty?" svezla jsem se do židle, kterou mi přistavil Vigo, a hodila batoh pod stůl. „Grandmère, říkala jsem ti, že máma s tímhle jakživa nebude souhlasit. Nic takovéhleho nechce."

Grandmère jenom zavrtěla hlavou a povídá: „Těhotné ženy nejsou nikdy příliš racionální."

Poznamenala jsem, že podle toho, co jsem si zjistila, sice nevyvážená hladina hormonů způsobuje těhotným ženám různé

potíže, ale že nepředpokládám, že by tato nerovnováha v jakémkoli smyslu ovlivnila mámin názor na tuto záležitost – zvlášť když vím, že by zastávala naprosto stejný názor, kdyby těhotná nebyla. Moje máma nepatří k lidem, kteří by toužili po královské svatbě. Chci říct, radši se jednou měsíčně schází s kamarádkami na partii pokru.

„Zde se ovšem jedná," upozornil mě Vigo, „o matku budoucí panovnice Genovie, Vaše Výsosti. A v takovém případě je nezbytné, aby se jí dostalo všech patřičných výhod a poct, jaké jí genovský knížecí palác může poskytnout."

„A co kdybyste jí tedy poskytli tu výhodu, že by si mohla sama naplánovat vlastní svatbu?" zeptala jsem se.

Tomu se Grandmère srdečně zasmála. Málem se udusila douškem sidecaru, kterým zapíjela pralinky, aby jí nezůstala čokoláda na patře.

„Amélie," oslovila mě, když ji přešel záchvat kašle – záchvat, který Rommela vyděsil, pokud se tak dá soudit podle toho, jak protočil oči. „Tvá matka nám bude velice vděčná za všechnu tu práci, kterou tu pro ni děláme. Však uvidíš."

Uvědomila jsem si, že nemá cenu se s nimi hádat. Věděla jsem, co budu muset udělat.

A rozhodla jsem se to udělat hned, jak skončí hodina, která byla o tom, jak se správně píše princeznovské poděkování. Nevěřili byste, kolik svatebních darů a miminkovských výbaviček lidé mámě posílají na adresu genovské knížecí rodiny do hotelu Plaza. No vážně. Je to k nevíře. Babiččino apartmá je nacpané elektrickými woky, opékači vaflí, ubrusy, dětskými botičkami, klouboučky, plínkami, hračkami pro mimina, houpačkami pro mimina, přebalovacími stoly a čímkoli dalším pro mimina, na co si jenom vzpomenete. Neměla jsem ponětí, že je toho zapotřebí tolik, když si chcete pořídit dítě. Ale mám pocit, že máma nic z těch věcí chtít nebude. Nikdy neměla ráda pastelové barvy.

Napochodovala jsem ke dveřím tátova pokoje a zabouchala na ně.

Nebyl tam! A když jsem se dole v hale zeptala recepční, jestli neví, kam táta šel, řekla, že si není jistá.

Jednou věcí si však byla naprosto jistá, a sice, že když odcházel, byla s ním Beverly Bellerievová.

No, mám radost, že si táta našel kamarádku, ale stejně. To si neuvědomuje, jaká katastrofa se tu chystá přímo před jeho renaldovským nosem?

Úterý, 28. října, 10 hodin večer, doma

No, stalo se. Hrozící katastrofa je teď oficiálně skutečnou katastrofou.

Protože Grandmère se naprosto vymkla z rukou. Netušila jsem ale, jak moc, dokud jsem dneska nedorazila po hodině princeznování domů a neuviděla tam sedět u stolu nějakou rodinu.

Přesně tak. U našeho jídelního stolu seděla rodina. Teda, aspoň matka a otec a syn.

Nedělám si legraci. Nejdřív jsem si myslela, že jsou to třeba nějací turisté, kteří zabloudili – u nás v okolí je spousta turistů. Jako že třeba chtěli jít na Washington Square a místo toho šli za poslíčkem s čínským menu k nám domů.

Ale pak se na mě ta žena, která na sobě měla růžové leginy – jasný důkaz toho, že není z New Yorku – podívala a povídá: „Propána! Neříkej mi, že opravdu nosíš takovýhle účes! Myslela jsem, že to bylo jenom pro televizi."

Spadla mi čelist a vypravila jsem ze sebe: „*Babička Thermopolisová??*"

„Babička Thermopolisová?" zamračila se na mě ta žena. „Počítám, že ti to princeznovství vážně stouplo do hlavy. To se na mě nepamatuješ, zlato? Tohle je přece *babí*!"

Babí! Babička z máminy strany!

A vedle ní – oproti ní zhruba poloviční a s baseballovou čepicí na hlavě – seděl mámin táta, dědoušek! Toho pořízka vedle nich, co měl na sobě flanelovou košili a montérky, jsem nepoznávala, ale na tom nesešlo. Co jenom dělají mámini rodiče, které léta neviděla a kteří jakživi nevytáhli paty z Versailles v Indianě, u nás doma, přímo v centru New Yorku?

Krátký rozhovor s mámou všechno vysvětlil. Našla jsem ji tak, že jsem sledovala telefonní kabel až k ní do skříně, kde seděla skrčená v botníku – všechny boty z něj vyházela na podlahu – a šeptem něco domlouvala s tátou.

„Je mi fuk, jak to provedeš, Phillipe," syčela do telefonu. „Řekneš své matce, že tentokrát už zašla příliš daleko. Moji rodiče,

Phillipe? *Moc dobře víš, jak vycházím se svými rodiči*. Jestli je odsud nedostaneš, bude mě Mia chodit navštěvovat do kriminálu.“

Slyšela jsem, jak táta na druhé straně drátu mumlá něco uklidňujícího. Máma si mě všimla a zašeptala: „Ještě pořád tam jsou?“

Odpověděla jsem: „No, jo. Chceš říct, že jsi je nepozvala?“

„Samozřejmě že ne!“ vyvalila na mě oči máma. „Tvoje babička je pozvala na nějakou megalomanskou svatbu, kterou si myslí, že bude v pátek pořádat pro mě a pro Franka!“

Zahanbeně jsem polkla. No nazdar.

Na svou obranu můžu říct, že můj život byl poslední dobou dost hektický. Totiž, nejdřív jsem zjistila, že máma čeká dítě, pak jsem byla nemocná a do toho ta celá věc s Jo-C-roxem a ten rozhovor…

No dobře. Nic z toho mě neomlouvá. Jsem hrozná dcera.

Máma mi podala sluchátko. „Chce s tebou mluvit.“

Vzala jsem si telefon a povídám: „Tati? Kde jsi?“

„Jsem v autě,“ odpověděl. „Poslouchej, Mio, řekl jsem recepční, ať zařídí pro tvé prarodiče pokoje v hotelu blízko vás – v Grandu. O. K.? Prostě je posaď do limuzíny a pošli je tam.“

„Fajn, tati,“ povídám. „A co Grandmère a celá tahle záležitost se svatbou? Chci říct, trochu se to vymklo z rukou.“ Mírně řečeno.

„O Grandmère se postarám,“ odpověděl táta a zněl naprosto jako kapitán Picard. Však víte, ze *Star Trek: Nová generace*. Vypadalo to, že je s ním v autě Beverly Bellerievová a on se snaží na ni zapůsobit co nejvladařštějším dojmem.

„Dobrá,“ povídám. „Ale…“

Ne že bych tátovi nedůvěřovala, že se o celou situaci postará nebo tak něco. Akorát – akorát že tady byla řeč o Grandmère. Grandmère dokáže být pořádně děsivá, když chce. A jsem si celkem jistá, že ani k vlastnímu synovi se nechová jinak.

Nejspíš musel uhodnout, na co myslím, protože dodal: „Neboj, Mio. O všechno se postarám.“

„Fajn,“ odpověděla jsem a bylo mi trapně, že jsem o tom pochybovala.

„A Mio?“

Už jsem skoro zavěsila. „Ano, tati?“

„Vysvětli mámě, že jsem o tom nic nevěděl. Přísahám.“

„Dobře, tati.“

Zavěsila jsem. „Neboj,“ povídám mámě. „Já to zařídím.“

Narovnala jsem záda a vrátila se do obýváku. Děda s babičkou ještě pořád seděli u stolu. Ten jejich farmářský společník ale ne. Byl v kuchyni a nakukoval do lednice.

„Tohle je všechno, co tu jíte?“ zeptal se a ukazoval přitom na krabici sójového mléka a misku fazolových lusků na první horní poličce.

„Ehm,“ povídám. „Ano. Snažíme se neskladovat v ledničce škodliviny, které by mohly ohrozit vyvíjející se zárodek.“

Když se jen nechápavě zatvářil, dodala jsem: „Většinou si jídlo objednáváme.“

Okamžitě se mu rozzářily oči a zavřel lednici. „Á, pizzu?“ zakřenil se. „Bezva!“

„Ehm,“ řekla jsem znovu. „No, můžete si objednat pizzu do hotelového pokoje –“

„*Hotelového pokoje?*“

Otočila jsem se. Babí se mi nějak připlížila za záda.

„No, ano,“ povídám. „Totiž, táta myslel, že byste měli víc pohodlí v hotelu než tady u nás –“

„No to je mi tedy vrchol,“ na to babí. „Tady já a dědoušek a Hank za vámi přijedeme celou tu dálku a vy nás šoupnete do hotelu?“

Podívala jsem se na chlápka v montérkách s obnoveným zájmem. *Hank?* To jako můj *bratranec* Hank? Naposledy jsem Hanka viděla při své druhé – a rozhodně poslední – návštěvě Versailles a to mi bylo asi deset. Hanka tam rok předtím odložila jeho světoběžnická matka – moje teta Marie, o které máma prohlašuje, že podle ní žije v intelektuálním a spirituálním vakuu (což znamená, že Marie patří k republikánům).

Na Hanka se z té doby pamatuji jako na hubeného ukňouraného kluka s alergií na mléko. Teď už nebyl tak vyhublý jako tenkrát, ale pořád vypadal na někoho, kdo nesnáší laktózu.

„Když volala ta francouzská ženská, nepadlo ani slovo o tom, že nás šoupnete do drahého hotelu.“ Babí za námi přišla do kuchyně a

teď tam stála s rukama opřenýma o široké boky. „Říkala, že všechno platí ona," dodala babí, „docela všechno."

Okamžitě mi došlo, čeho se babí obává.

„Ale jasně, babí," odpověděla jsem. „Táta se pochopitelně o váš účet postará."

„No, to je něco jiného," babí zazářily oči. „Tak jedem!"

Řekla jsem si, že bych raději měla jet s nimi, abych se ujistila, že tam dorazí v pořádku. Jakmile jsme nasedli do limuzíny, Hank úplně zapomněl, jaký měl hlad, a začal nadšeně mačkat všechny ty knoflíky. Taky se mu moc líbilo vystrkovat hlavu ze střešního okna. Pak jednu chvíli dokonce vystrčil z toho okna celou horní polovinu těla a křičel: „Jsem vládce celého světa!"

Naštěstí má ta limuzína kouřová skla, takže mě snad nepoznal nikdo ze školy, ale myslela jsem, že umřu hanbou.

Takže pochopíte, proč když jsem je ubytovala v hotelu a babí mě poprosila, jestli bych nevzala Hanka zítra s sebou do školy, málem jsem umřela doopravdy.

„Ale ne, ty se mnou přece nechceš jít do školy, že ne, Hanku," řekla jsem rychle. „Totiž, chci říct, máš prázdniny a vůbec. Mohl bys dělat něco zábavnějšího." Snažila jsem se přijít na něco, co by mohlo Hankovi připadat jako dobrá zábava. „Třeba jít do Harley Davidson Cafe."

Jenže Hank na to: „Ani náhodou. Chci jít s tebou do školy, Mio. Vždycky jsem chtěl vědět, jak to v takové opravdové newyorské škole vypadá." A pak šeptem, aby ho babí a děda neslyšeli, dodal: „Slyšel jsem, že v New Yorku nosí všechny holky v pupíku náušnice."

Hank bude zklamaný, jestli si myslí, že u nás ve škole uvidí nějaký pupík, s piercingem nebo bez – nosíme do školy uniformy a dokonce si ani nesmíme zavázat halenku, jako to nosí Britney Spearsová.

Ale nenapadalo mě, jak se z toho, aby mě zítra doprovázel do školy, vyvléci. Grandmère mi vždycky přednáší o tom, jak by princezna měla být velkorysá. No, počítám, že tohle bude můj test velkorysosti.

Pak mě babí šokovala tím, že mě k sobě přitiskla a objala mě na rozloučenou. Nevím, proč to pro mě byl takový šok. To přece babičky dělají. Ale vzhledem k tomu, že babička, se kterou trávím nejvíc času, je Grandmère, nejspíš jsem to tak nějak nečekala.

Když mě babí objala, poznamenala: „Páni, vždyť ty jsi jenom kost a kůže!“ Fakt dík, babí. Je to pravda. Nemám prsa. Ale musíš to vykřikovat na celou halu hotelu Grand? „A kdy už přestaneš tolik růst? Přísahám, že jsi skoro vyšší než Hank!“

Což byla, bohužel, taky pravda.

Pak babí donutila dědu, aby mě taky objal. Babiččino objetí bylo velice měkké. Dědovo bylo pravý opak, kostnaté. Nechápala jsem, jak tihle dva lidé dokázali změnit moji mámu, s její silnou vůlí a nezávislostí a individualismem, v blekotající trosku. Chci říct, Grandmère tátu zamykala do hladomorny, když byl malý, a on proti ní není ani z poloviny tak zaujatý, jako je máma vůči svým rodičům.

Na druhou stranu, táta zapírá své skutečné pocity a trpí klasickým oidipovským komplexem. Alespoň podle Lilly.

Než jsem dorazila domů, máma už se stihla přesunout ze skříně do postele, kde ležela zahrabaná v katalozích. Bylo mi jasné, že už je jí líp. Objednávání věcí z katalogů je jedna z jejích nejoblíbenějších zábav.

Pozdravila jsem ji: „Nazdar mami.“

Podívala se na mě zpoza katalogu plavek. Obličej měla celý oteklý a flekatý. Byla jsem ráda, že tu není pan Gianini. Možná by si tu svatbu rozmyslel, kdyby ji takhle viděl.

„Ach, Mio,“ oslovila mě, když mě uviděla. „Pojď sem, ať tě můžu obejmout. Bylo to moc děsné? Omlouvám se, že jsem tak hrozná máma.“

Sedla jsem si na postel vedle ní. „Vůbec nejsi hrozná máma,“ povídám. „Jsi bezva máma. Jenom ti není dobře.“

„Ne,“ odporovala mi máma. Posmrkávala, takže mi bylo jasné, že má tak oteklý obličej proto, že brečela. „Jsem úplně hrozná. Moji rodiče za mnou přijedou celou tu dálku až z Indiany a já je pošlu do hotelu.“

Bylo mi jasné, že na mámu dolehla nevyvážená hladina hormonů a že není úplně ve své kůži. Kdyby byla, ani by ji

nenapadlo, že by své rodiče do hotelu neposlala. Nikdy jim nezapomněla, že

1. byli proti jejímu rozhodnutí mít mě
2. nesouhlasili se způsobem, kterým mě vychovává
3. volili George Bushe staršího i jeho syna

Ať už to ale bylo nevyváženou hladinou hormonů nebo ne, máma by se neměla takhle stresovat. Tohle by pro ni mělo být šťastné období. Ve všech materiálech, co jsem si našla o těhotenství, se píše, že doba očekávání by měla být naplněna štěstím a spokojeností.

A to by také byla, kdyby ji Grandmère nepokazila tím, že strká nos do věcí, do kterých jí nic není. Prostě ji *musíme* zastavit.

A to neříkám jenom proto, že opravdu, opravdu moc chci jít v pátek s Michaelem na *Rocky Horror Show*.

Úterý, 28. října, 11 hodin večer

Další e-mail od Jo-C-roxe!
V tomhle se psalo:

JoCrox: Milá Mio!
Jenom ti chci napsat, že jsem Tě viděl včera večer v televizi. Vypadala jsi překrásně, jako vždycky. Vím, že se k tobě někteří lidé ve škole nechovají hezky. Ale nic si z nich nedělej. Většina z nás si myslí, že jsi prostě bezva.
Přítel

No není to úžasné? Hned jsem odepsala:

TLouie: Milý příteli,
moc díky. PROSÍM, řekni mi, kdo jsi! Slibuji, že to nikomu nepovím!!!!!!!!!!!!
Mia

Ještě neodepsal, ale myslím, že mu musí být jasné, že to myslím vážně. Už jenom kvůli těm vykřičníkům.

Časem ho přemluvím, aby mi to řekl, tím jsem si prostě jistá.

Zážitek, který mě hluboce dojal, byl

Udělejte ze sebe co nejvíce, protože jen tak poznáte svou pravou velikost.

Ralp Waldo Emerson

Myslím, že pan Emerson mluví o tom, že žijeme jenom jednou, a měli bychom se tedy snažit svého života co nejvíce využít. Tato myšlenka je nejlépe vyjádřena ve filmu, který jsem jednou viděla v televizi, když jsem byla nemocná. Jmenovalo se to *Kdo je Julie?* a Mare Winninghamová tam hraje Julii, ženu, která se jednoho dne po nehodě probudí a zjistí, že její tělo bylo úplně zničeno a že její mozek transplantovali do cizího těla, které bylo úplně v pořádku, jenom že tomu člověku přestal fungovat mozek. Protože Julie bývala supermodelkou a teď se dostala do těla obyčejné ženy v domácnosti (Mare Winninghamové), je pochopitelně naštvaná, protože už není ta vysoká štíhlá blondýna, co předtím.

Ale nakonec, díky neutuchající lásce Juliina manžela – i přes její ošklivé nové tělo a krátkou epizodu, kdy ji unese psychotický manžel té ženy v domácnosti – Julie zjistí, že být naživu je důležitější než vypadat jako modelka.

Tento film nás nutí zamyslet se nad důležitou otázkou: kdyby bylo moje tělo zničeno při nehodě a museli by můj mozek transplantovat do cizího těla, čí tělo bych chtěla, aby to bylo? Po důkladném rozvažování jsem se rozhodla, že bych nejraději chtěla být v těle Michelle Kwanové, olympijské krasobruslařky, protože je moc krásná a umí něco, čím si vydělá spoustu peněz. A jak každý ví, dneska je v módě být asiatka.

Buď Michelle, nebo Britney Spearsová, abych konečně měla větší prsa.

Středa, 29. října, angličtina

No, jedna věc je jistá.

Když vás po škole provází kluk, jako je můj bratranec Hank, všichni hned zapomenou, jakého blbce jste ze sebe udělali předevčírem večer v televizi.

No vážně. Ne že by Lana a její kamarádky úplně zapomněly na to, co jsem povídala na *Twenty-Four/Seven* – ještě pořád po mně, když jdu po chodbě, občas vrhnou nepřátelský pohled. Ale jakmile jsou s tím hotové a zaměří pohled na Hanka, jako by se s nimi stala nějaká změna.

Nejdřív jsem tomu nemohla přijít na kloub. Říkala jsem si, že jsou asi šokované, že vidí uprostřed Manhattanu kluka ve flanelové košili a v montérkách.

Pak mi ale začalo docházet, že za tím bude něco jiného. Hank je docela urostlý a má celkem hezké blond vlasy, které mu tak trochu spadají do nevinně modrých očí.

Ale podle mě to je také ještě něčím jiným. Jako kdyby Hank kolem sebe rozprašoval ty feromony, co jsme se o nich učili v biologii, nebo tak něco.

Akorát že já je necítím, protože jsem jeho příbuzná.

Jakmile si nějaká holka všimne Hanka, hned se ke mně přitočí a šeptá: „Kdo je to?“ a přitom toužebně zírá na Hankovy bicepsy, které jsou i pod vším tím flanelem docela dobře vidět.

Tak například Lana Weinbergerová. Potloukala se jako obvykle okolo mojí skříňky a čekala na Joshe, aby si mohli vyměnit ranní dávku slin, když jsme tam dorazili já s Hankem. Lana vyvalila pestře zmalované oči a povídá „Kdopak je tvůj přítel?“ takovým hlasem, jaký jsem u ní ještě nikdy neslyšela. A to už ji nějakou chvíli znám.

Odpověděla jsem: „To není přítel, je to můj bratranec.“

Lana se obrátila k Hankovi a stejným divným hlasem mu oznámila: „Můžeš být *můj* přítel.“

Načež se Hank jenom zakřenil a povídá: „Páni, díky, slečno.“

A myslím, že při matice vyzkoušela Lana úplně všechno, aby přitáhla Hankovu pozornost. Zametala mi lavici svými dlouhými blond vlasy. Tužku upustila asi čtyřikrát. Pořád si házela nohu přes

nohu a naopak. Až se jí nakonec pan Gianini zeptal: „Slečno Weinbergerová, potřebujete propustku na záchod?“ Což ji uklidnilo, i když jenom asi na pět minut.

Dokonce i slečna Molinová, školní sekretářka, se divně pohihňávala, když Hankovi vystavovala propustku pro hosty.

Ale to není nic ve srovnání s tím, jak reagovala Lilly, když jsme ji a Michaela dneska ráno vyzvedli limuzínou. Když nasedla dovnitř a podívala se přes sedadlo, spadla jí čelist, až jí z pusy na podlahu vypadl kus koláče, který zrovna jedla. Nikdy v životě jsem u ní nic takového nezažila. Lilly většinou nemá problémy udržet jídlo v puse.

Hormony jsou zkrátka síla. Jsme vůči nim zcela bezmocní.

Což by rozhodně vysvětlovalo celou tu věc s Michaelem.

Totiž, to jak si v jeho přítomnosti připadám úplně mimo a vůbec.

Thomas Hardy – jeho srdce odpočívá ve Wessexu, tělo ve Westminsteru

No promiňte, ale to je *hnus*.

Středa, 29. října, speciálka

Nemůžu tomu uvěřit. Ani trochu tomu nemůžu uvěřit.

Lilly a Hank se ztratili.

Přesně tak. *Ztratili*.

Nikdo neví, kde jsou. Boris šílí. Bez ustání hraje Mahlera. Dokonce paní Hillová už souhlasí, že zavřít ho do komory je jediný možný způsob, jak si uchovat zbytky duševního zdraví. Dovolila nám vplížit se do tělocvičny a ukrást odtamtud několik žíněnek, které jsme postavili ke dveřím do komory, abychom ještě víc ztlumili ten randál.

Stejně to ale nepomohlo.

Ale myslím, že chápu jeho zoufalství. Chci říct, když jste hudební génius a dívka, kterou jste si zvykli pravidelně líbat, zmizí s klukem, jako je Hank, nejspíš vám to podkope sebevědomí.

Měla jsem tušit, že se to stane. Při obědě Lilly flirtovala, jak jsem to u ní nikdy nezažila. Pořád se Hanka na něco ptala. Jaké to je žít v Indianě. Jestli je nejpopulárnějším klukem u nich ve škole. Takové věci. Samozřejmě řekl, že je – i když mně nepřijde, že být nejpopulárnější na střední škole ve Versailles (což v Indiáne mimochodem vyslovují jako ver-zejlz) je nějaký zvláštní úspěch.

„Chodíš s někým?“ vyzvídala potom.

Hank stydlivě odpověděl, že chodil, akorát že Amber mu dala před čtrnácti dny kopačky kvůli klukovi, jehož táta vlastní místní hospodu. Lilly se zatvářila šokované a prohlásila, že Amber trpí nejspíš nějakou duševní poruchou, když nepozná, jak vynikající a ucelená osobnost Hank je.

To mi přišlo tak naprosto nechutné, že jsem málem vyhodila ten vegetariánský hamburger, co jsem právě snědla.

Pak začala Lilly líčit, jaké fantastické věci se dají v New Yorku dělat, a že by toho měl Hank opravdu využít, namísto toho aby se potloukal se mnou po škole. „Například Dopravní muzeum je opravdu úžasné.“

Bez legrace. Řekla, že *Dopravní muzeum* je úžasné. *Lilly Moscovitzová*.

To vám povím, hormony jsou nebezpečná věc.

Pak pokračovala: „A na Halloween bude v Greenwich Village průvod a pak jdeme všichni do kina na *Rocky Horror Picture Show*. Už jsi na tom někdy byl?“

Hank odpověděl, že ne, nebyl.

Mělo mě hned napadnout, že se k něčemu schyluje, ale asi jsem na to moc zabedněná. Pak zazvonilo a Lilly se nabídla, že Hankovi ukáže kulisu, co vlastnoručně namalovala pro školní představení *My Fair Lady* (pouliční lucernu). Přišlo mi, že i chvilkový odpočinek od Hankových neustálých připomínek mé poslední návštěvy ve Versailles – „Pamatuješ, jak jsme nechali kola před barákem a ty ses bála, že v noci někdo přijde a ukradne je?“ – by mi udělal dobře, tak jsem souhlasila: „Fajn.“

A to bylo naposledy, co je kdokoli z nás viděl.

Je to moje vina. Hank je podle všeho příliš atraktivní na to, aby ho bylo možné pustit mezi obyčejné lidi. Mělo mě to napadnout. Mělo mi dojít, že hudební génius z Ruska není žádná konkurence pro nevzdělaného, ale naprosto atraktivního kluka z Indiany.

Takže díky mně teď moje nejlepší kamarádka nejenom podvádí svého kluka, ale JEŠTĚ NAVÍC chodí za školu. Lilly se v životě neulila ze žádné hodiny. Jestli se na to přijde, bude muset být po škole. To by mě zajímalo, jestli jí to chvilkové pobláznění s Hankem bude stát za to, aby strávila hodinu po vyučování v jídelně s ostatními provinilci.

A Michael mi ani trochu nepomáhá. Vůbec se o Lilly nebojí. Ve skutečnosti se celou tou záležitostí náramně baví. Připomněla jsem mu, že nevíme, co se Lilly a Hankovi stalo, že je třeba mohli unést libyjští teroristé, ale on tvrdí, že to není moc pravděpodobné. Že mu připadá rozhodně pravděpodobnější, že si šli užívat na odpolední představení do panoramatického kina.

To tak. Hankovi se dělá špatně i v autě. Řekl nám to ráno cestou do školy.

Co asi udělají babí s dědou, až zjistí, že jsem jim ztratila vnuka?

PĚT NEPRAVDĚPODOBNĚJŠÍCH MÍST, KDE BY MOHLI BÝT LILLY S HANKEM

1. Dopravní muzeum
2. Na Druhé avenue na hamburgeru
3. U Zdi imigrantů na Ellisově ostrově, kde hledají jméno Dionysia Thermopolise
4. Na St. Marks‘ Pláce, kde si nechávají udělat tetování
5. V Hankově pokoji v hotelu Grand, kde se vášnivě milují

PANEBOŽE!

Středa, 29. října, zemák

Ještě pořád po nich není ani stopy.

Středa, 29. října, biologie

Pořád nic.

DOMÁCÍ ÚKOLY

Matika: cvičení 3, 9 a 12 na str. 147
Angličtina: Zážitek, který mě dojal!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!
Zemák: přečíst kapitolu 10
Speciálka: ale no tak
Francouzština: 4 věty: une blague, la montagne, la mer, il y a du soleil
Biologie: zeptat se Kennyho

To mi řekněte: kdo se má soustředit na domácí úkoly, když se jeho nejlepší kamarádka ztratila s jeho bratrancem v centru New Yorku?????

Středa, 29. října, doučování z matiky

Lars si myslí, že by v tuto chvíli bylo ještě předčasné volat policii. Pan Gianini s ním souhlasí. Říká, že Lilly má rozhodně dost rozumu a že není pravděpodobné, že by nechala Hanka upadnout do rukou libyjských teroristů. Já jsem pochopitelně uvedla libyjské teroristy jenom jako příklad nebezpečí, která jim dvěma v centru New Yorku hrozí. Existuje ale ještě jeden mnohem horší scénář:

Co když se do něj Lilly zamilovala?

No vážně. Co když se Lilly, proti všemu zdravému rozumu, zamilovala do mého bratrance Hanka a on do ní? Už se na světě staly divnější věci. Totiž, chci říct, třeba Lilly konečně zjistila, že Boris je sice hudební génius, ale přesto se neumí pořádně obléct a dýchá pusou. Možná je ochotná obětovat ty dlouhé intelektuální rozhovory, co vedou s Borisem, a zamilovat se do kluka, jehož jedinou předností je, že by s ním chtěla chodit každá holka.

A na Hanka možná zapůsobila Lillyina inteligence. Chci říct, její IQ je přinejmenším o sto bodů vyšší než jeho.

Ale to nevidí, že i přes vzájemnou přitažlivost může takový vztah vést jenom k naprosté zkáze? Totiž, co když to spolu BUDOU DĚLAT? A co když, přes všechna varování na MTV, nebudou používat žádnou ochranu, jako máma a pan G.? Budou se muset vzít a Lilly se bude muset přestěhovat do Indiany, kde bude bydlet v obytném přívěsu jako všechny nezletilé matky. A bude chodit v laciných květovaných šatech ze supermarketu a kouřit nejlevnější cigarety, zatímco Hank bude pracovat v továrně na pneumatiky za pět dolarů padesát na hodinu.

Copak jsem jediná, kdo vidí, kam to všechno směřuje? Jsou všichni slepí, nebo co?

zaprvé: pořadí (mocniny téže proměnné řadíme sestupně)
zadruhé: vypočítáme hodnoty mocnin
zatřetí: násobíme a dělíme zprava doleva
začtvrté: sčítáme a odčítáme zprava doleva

Středa, 29. října, 7 hodin večer

Tak je to v pohodě. Jsou v pořádku.

Jak se zdá, Hank dorazil zpátky do hotelu někdy kolem páté a Lilly se objevila doma, alespoň podle Michaela, chvíli předtím.

Vážně by mě zajímalo, kde byli, ale ani jeden z nich neřekne víc než: „Jenom jsme se tak procházeli."

A Lilly k tomu ještě dodala: „To musíš být tak majetnická?"

No jasně.

Ale mám důležitější starosti. Zrovna když jsem se chystala vejít ke Grandmère do hotelového apartmá na hodinu princeznování, objevil se táta a vypadal nervózně.

Jenom dvě věci na světě dokáží tátu znervóznit. Jedna z nich je moje máma.

Ta druhá je jeho máma.

Naklonil se ke mně a potichu povídá: „Poslouchej, Mio, ta věc s tou svatbou…"

Odpověděla jsem: „Doufám, že jsi měl příležitost si o tom s Grandmère promluvit."

„Tvoje babička už rozeslala pozvánky. Na tu svatbu, myslím."

„Cože?"

Ach panebože. Panebože. Tohle je katastrofa. Naprostá katastrofa!

Táta musel podle mého výrazu uhodnout, co si myslím, protože dodal: „Nedělej si starosti, Mio. Já to nějak zařídím. Nech to na mně, O. K.?"

Ale jak si nemám dělat starosti? Táta je fajn, to jo. Nebo se aspoň snaží. Ale tady je řeč o *Grandmère*. GRANDMÈRE. Nikdo si nedovolí odporovat Grandmère, ani genovský kníže ne.

A ať už jí doteďka řekl cokoliv, rozhodně to nezabralo. Ona a Vigo plánují tu svatbu ještě usilovněji než kdykoliv dřív.

„Už jsme dostali potvrzení pozvánek," oznámil mi Vigo pyšně, jakmile jsem vešla, „od starosty a pana Donalda Trumpa a slečny Diane Von Furstenberg a švédské královské rodiny a pana Oscara de la Renty a pana Johna Teshe a slečny Marthy Stewartové –"

Neřekla jsem ani slovo. Protože jsem si nebyla schopna představit, co by řekla máma, kdyby cestou k oltáři narazila na Johna Teshe a Marthu Stewartovou. Nejspíš by asi s křikem utekla ven.

„Vaše šaty také dorazily," informoval mě dál Vigo a obočí mu přitom spiklenecky poskakovala.

„Cože?" vypravila jsem ze sebe.

Grandmère to bohužel zaslechla a tleskla rukama tak hlasitě, až Rommel zalezl pod pohovku, protože si nejspíš myslel, že nastala jaderná válka nebo tak něco.

„Ať už tě nikdy neslyším říct *cože*," varovala mě Grandmère, „Říká se: *Prosím za prominutí?*"

Podívala jsem se na Viga, který se usilovně snažil nesmát. Fakt! Vigo si myslí, že je to k smíchu, když se Grandmère rozzuří.

Kdyby v Genovii měli nějaký řád za statečnost, rozhodně by ho měl Vigo dostat.

„Prosím za prominutí, pane Vigo?" zeptala jsem se zdvořile.

„Ale no tak," Vigo máchl rukou. „Jen Vigo, žádný pan, Vaše Výsosti. A teď mi povězte, co si myslíte o tomhle."

A potom vytáhl z krabice ty šaty.

A ve chvíli, kdy jsem je uviděla, jsem byla ztracená.

Protože to byly ty nejkrásnější šaty, jaké jsem kdy viděla. Vypadaly jako šaty hodné čarodějky z *Čaroděje ze země Oz*, jenom nebyly tak lesklé. Ale byly růžové, s nadýchanou sukní a na rukávech měly drobounké růžičky. Nikdy v životě jsem žádné šaty nechtěla tak moc jako tyhle, od první chvíle, co jsem je uviděla.

Musela jsem si je vyzkoušet. Prostě musela.

Grandmère na tu zkoušku dohlížela, zatímco Vigo poskakoval okolo a doléval jí sidecar. Kromě pití svého oblíbeného drinku Grandmère navíc kouřila jednu ze svých dlouhých cigaret, takže nevypadala tak přísně jako obvykle. Každou chvíli ukázala cigaretou a poručila: „Ne, tak to nedělejte," nebo „Amélie, mohla by ses přestat hrbit, prosím tě?"

Bylo rozhodnuto, že jsou mi šaty velké přes prsa (žádná novinka) a budou potřebovat zabrat. Úpravy budou trvat do pátku, ale Vigo nás ujistil, že dohlédne na to, aby bylo všechno hotovo včas.

A v tu chvíli jsem si uvědomila, pro jakou příležitost jsou ty šaty určeny.

Panebože, co jsem to za dceru? Jsem úplně hrozná. Nechci tu svatbu. Máma tu svatbu taky nechce. Tak co to tu vyvádím! Zkouším si šaty určené pro svatbu, kterou nikdo kromě Grandmère nechce a která, pokud táta uspěje, se ani nebude konat?

I tak jsem ale myslela, že mi to zlomí srdce, když jsem si ty šaty musela sundat a pověsit je zpátky na saténem polstrované ramínko. Byla to ta nejkrásnější věc, jakou jsem kdy viděla, natož měla na sobě. Kdyby mě tak jenom mohl v těch šatech vidět Michael, napadlo mě.

Nebo i Jo-C-rox. Možná by přemohl ostych a konečně mi řekl do obličeje to, co mi předtím dokázal sdělit jenom v dopisech… a jestli to není ten kIuk z jídelny, možná bychom spolu mohli i chodit.

Ale takovéhle šaty se dají vzít na sebe jenom pro jedinou příležitost a tou je svatba. A i když jsem si ty šaty opravdu moc přála na sebe vzít, rozhodně jsem nechtěla, aby se ta svatba konala. Máma se už beztoho z toho všeho div nezbláznila. Svatba, na kterou má přijít John Tesh – a kdo ví, možná i zpívat – by ji mohla připravit o poslední zbytky zdravého rozumu.

Ale stejně, nikdy v životě jsem si nepřipadala tolik jako princezna, jako když jsem na sobě měla ty šaty.

Skoda že mě v nich nikdy nikdo neuvidí.

Středa, 29. října, 10 hodin večer

Fajn, jen tak jsem přepínala z jednoho programu na druhý, protože jsem nemohla přijít na žádný dost dojemný zážitek, o kterém bych mohla napsat do deníku, když jsem najednou přepnula na jeden z místních kanálů a tam zrovna šel díl Lillyina pořadu *Bez příkras*, který jsem předtím neviděla. Což bylo divné, protože *Bez příkras* většinou chodí v pátek večer.

Pak mě napadlo, že ho nejspíš přesunuli, protože je v pátek Halloween a oni potřebují ten vysílací čas pro záznam průvodu nebo tak něco.

Takže tu sedím a koukám na Lillyin pořad, a ukázalo se, že je to ten díl, co jsme v sobotu točily u Lilly doma. Však víte, ten jak se tam všechny ostatní přiznaly, že už se líbaly s klukem, a já jsem vyhodila z okna ten lilek. Akorát že Lilly vystříhala všechny záběry, kde mi bylo vidět do obličeje, takže pokud jste nevěděli, že ta holka v pyžamu s jahodami je Mia Thermopolisová, nikdy byste mě nepoznali.

Všechno to bylo celkem neškodné. Možná nějací puritánští rodiče by se mohli rozzlobit kvůli tomu líbání, ale v New Yorku, kde se Lillyin pořad vysílá, jich moc nenajdete.

Pak sebou kamera tak divně zacukala, a když se obraz zase zaostřil, objevil se záběr zblízka na můj obličej. Přesně tak. MŮJ OBLIČEJ. Ležela jsem na podlaze s polštářem pod hlavou a ospalým hlasem povídala.

Pak jsem si vzpomněla: když už šli všichni ostatní spát, zůstaly jsme s Lilly ještě vzhůru a povídaly si.

A jak to tak vypadá, ONA MĚ CELOU TU DOBU NATÁČELA!

Takže jsem tam ležela na podlaze a vykládala: „Nejvíc ze všeho bych chtěla založit místo pro zatoulaná a opuštěná zvířata. Byla jsem jednou v Římě a tam mají asi osmdesát milionů koček, které se toulají mezi památkami. A rozhodně by nepřežily, kdyby jim jeptišky nedávaly nažrat a tak. Takže myslím, že první věc, co udělám, bude, že v Genovii založím útulek, kde se budou starat o všechna toulavá zvířata. Víš? A nikdy nenechám žádné z nich utratit, pokud nebude

opravdu vážně nemocné nebo tak něco. A budou tam všichni ti psi a kočky a možná taky pár delfínů a ocelotů –“

Mimo obraz se ozval Lillyin hlas: „V Genovii mají oceloty?“

Pokračovala jsem: „Doufám. Možná nemají. Ale to je fuk. Všechna zvířata, co budou potřebovat domov, tam budou moct žít. A možná najmu nějaké cvičitele slepeckých psů a můžou ty psy vycvičit, aby dokázali vodit slepce. A pak je můžeme zadarmo dávat slepým lidem, kteří je potřebují. A kočky můžeme vzít do nemocnic a ke starým lidem, aby je mohli hladit, protože tím se člověku vždycky uleví – tedy kromě lidí jako Grandmère, kteří kočky nesnášejí. K těm bychom mohli brát psy. Nebo možná některého z těch ocelotů.“

Lillyin hlas: „A to bude první věc, co uděláš, až se staneš genovskou panovnicí?“

Ospale jsem odpověděla: „Jo, myslím, že jo. Možná bychom mohli prostě změnit celý palác na útulek pro zvířata, víš? A mohli bychom tam vzít všechna toulavá zvířata z celé Evropy. I ty římské kočky.“

„Myslíš, že se to Grandmère bude líbit? Chci říct, bude ze všech těch koček v paláci nadšená?“

Řekla jsem: „To už bude mrtvá, takže na tom nezáleží.“

Panebože! Doufám, že se v hotelu Plaza nedívají na místní programy.

Lilly se mě zeptala: „Co ti na tom nejvíc vadí? Na tom být princeznou?“

„No, to je jednoduché. Že si nemůžu dojít do krámu pro mlíko, aniž jsem předtím zavolala bodyguardovi, aby mě doprovodil. Že se nemůžu prostě rozhodnout skočit k tobě na návštěvu, aniž by kolem toho byla spousta povyku. Celá tahle věc s mými nehty. Chci říct, koho to zajímá, jaké mám nehty? Co na tom vůbec sejde? Takovéhle věci.“

Lilly pokračovala: „Bojíš se? Toho oficiálního představení v Genovii v prosinci?“

„No, ne že bych se úplně bála, ale… prostě nevím. Což když se jim nebudu líbit? Myslím dvorním dámám a tak. Chci říct, ve škole

mě taky nikdo nemá rád. Takže se dá počítat s tím, že mě nebudou mít rádi ani v Genovii.“

„Lidi ve škole tě mají rádi,“ na to Lilly.

Pak, přímo před kamerou, jsem usnula. Ještě štěstí, že jsem neslintala, nebo dokonce nechrápala. Nemohla bych se zítra ukázat ve škole.

A potom se přes celou obrazovku objevil nápis: *Nevěřte na reklamní triky! Toto je skutečný rozhovor s genovskou princeznou!*

Hned jak to skončilo, zavolala jsem Lilly a zeptala se jí, co si jako myslí, že dělá.

Nesnesitelně nadřazeným tónem mi oznámila: „Chtěla jsem, aby lidé poznali skutečnou Miu Thermopolisovou.“

„Ne, to jsi nechtěla,“ odpověděla jsem. „Chtěla jsi jenom, aby se některá stanice tvého rozhovoru chytla a zaplatila ti za něj balík peněz.“

„Mio,“ nesouhlasila Lilly ukřivděně. „Jak tě něco takového vůbec může napadnout?“

Zněla tak překvapeně, že jsem se nejspíš musela splést. „No,“ povídám, „aspoň jsi mi o tom mohla říct.“

„A souhlasila bys s tím?“ zeptala se Lilly.

„No, nejspíš ne,“ přiznala jsem.

„Tak vidíš,“ řekla Lilly.

No, počítám, že jsem z toho Lillyina rozhovoru nakonec nevyšla jako takový idiot. Jenom jako uchyl přes kočky. Vážně nevím, co je horší.

Ale po pravdě řečeno, už mi to začíná být jedno. Zajímalo by mě, jestli se totéž stává všem populárním osobnostem. Jako že nejdřív vám záleží na tom, co se o vás v tisku tvrdí, ale po nějaké době už vám to je úplně fuk.

Zajímalo by mě ale, jestli to viděl Michael. A jestli ano, jak se mu líbilo moje pyžamo. Myslím, že je docela hezké.

Čtvrtek, 30. října, angličtina

Hank se mnou dneska nešel do školy. Hned ráno zavolal a řekl, že mu není dobře. To mě nepřekvapuje. Včera večer volali babí s dědou, aby se zeptali, kam by mohli jít na večeři na pořádný stejk. Protože většinou nechodím do restaurací, kde se podává maso, požádala jsem o radu pana Gianiniho a on rezervoval stůl v poměrně vyhlášené restauraci.

A pak, přes máminy urputné námitky, trval na tom, že vezmeme babí a dědu a Hanka na večeři, aby se lépe poznal s rodiči své nastávající.

To už bylo na mámu moc. Dokonce vstala z postele, namalovala se, vzala si podprsenku a šla s námi. Myslím, že to bylo hlavně proto, aby dohlédla, že babí pana G. nezastraší vykládáním historek o tom, s kolika auty máma sjela do pole, když se učila řídit.

K mému naprostému zděšení pak v restauraci, bez ohledu na zvýšené riziko srdečních onemocnění a některých druhů rakoviny, k nimž nadměrná spotřeba nasycených tuků a cholesterolu vede, můj budoucí nevlastní otec, můj bratranec a mí prarodiče z matčiny strany – o mámě a Larsovi ani nemluvě – spořádali dohromady tolik masa, že to muselo vydat na celou krávu.

Vůbec mi z toho nebylo dobře a chtěla jsem je upozornit, že vůbec není zdravé ani nutné jíst něco, co kdysi běhalo, ale pak jsem si vzpomněla na své princeznovské vychování a radši jsem se potichu věnovala své opékané zelenině.

Ale ani trochu mě nepřekvapuje, že je Hankovi špatně. Všechno to maso mu pravděpodobně ještě teď leží v žaludku kompletně nestrávené.

Je ale zajímavé, že to bylo jedno z mála jídel, po kterých moje máma nezvracela. To dítě rozhodně není vegetarián, to je jasné.

Každopádně, tady ve škole byli Hankovou nepřítomností všichni naprosto zklamaní. Slečna Molinová, když mě potkala na chodbě, se mě zeptala: „Dneska nebudeš pro svého bratrance potřebovat propustku?“

Dalším následkem Hankovy nepřítomnosti je, že dočasné příměří, kterým mě včera poctila Lana a její kamarádky, je u konce.

Dneska ráno se ke mně Lana přitočila, zatahala mě za ramínko podprsenky a tím nejprotivnějším tónem, jakého byla schopná, se mě zeptala: „Na co nosíš podprsenku? Vždyť ji vůbec nepotřebuješ.“

Chtěla bych žít někde, kde se k sobě lidé chovají zdvořile a s respektem. Střední škola bohužel mezi taková místa nepatří. Možná v Genovii? Nebo možná na té vesmírné stanici, co postavili Rusové, na té, co se nám rozpadá nad hlavami.

Tak nebo tak, jediný, koho Hankova nepřítomnost potěšila, je Boris Pelkowski. Když jsme ráno dorazili, čekal na Lilly před školou a hned jak nás uviděl, vyptával se: „Kde je Honk?“ (Nebo to tak alespoň díky jeho ruskému přízvuku znělo.)

„Honkovi – chci říct, Hankovi – nebylo dobře,“ informovala jsem ho a výraz, který se mu rozhostil v obličeji, by se bez přehánění dal nazvat blaženým. Vlastně to bylo až trochu dojemné. Borisova naprostá oddanost Lilly mě někdy štve, ale vím, že je to ve skutečnosti proto, že závidím. Já taky chci mít nějakého kluka, kterému bych mohla říct i ta největší tajemství. Taky chci kluka, se kterým bych se mohla líbat. A taky chci kluka, který bude žárlit, když budu trávit moc času s jiným klukem, i kdyby to byl naprostý buran, jako je Hank.

Ale počítám, že člověk nemůže vždycky mít, co chce. Vypadá to, že já budu mít akorát mladšího bratříčka nebo sestřičku a nevlastního otce, který toho ví spoustu o kvadratických rovnicích a který se k nám zítra přistěhuje se stolem na stolní kopanou.

Jo, a jednoho dne taky vládu nad celým jedním státem.

Bomba. Radši bych toho kluka.

Čtvrtek, 30. října, zeměpis

CO MUSÍM UDĚLAT, NEŽ SE K NÁM PAN G. NASTĚHUJE

1. Vyluxovat
2. Vyčistit krabici pro kočku
3. Odnést sběr, hlavně máminy časopisy, které na obálce zmiňují orgasmus – velmi naléhavé!!!
4. Udělat v obýváku místo na stolní kopanou/pinball/velkou televizi
5. Probrat lékárničku v koupelně, odstranit midol, depilační krém atd. – velmi naléhavé!!!
6. Z máminy knihovničky odstranit: *Poznejte své tělo, Partnerský poradce, Radost ze sexu*
7. Zavolat kabelové společnosti, objednat sportovní kanál, zrušit dívčí kanál
8. Odnaučit mámu, aby věšela podprsenky na kliku od ložnice
9. Přestat si kousat falešné nehty
10. Přestat tolik myslet na M. M.
11. Opravit zámek u dveří do koupelny
12. Toaletní papír!!!!

Čtvrtek, 30. října, speciálka

Nemůžu tomu uvěřit.

Udělali to zase.

Hank a Lilly ZASE zmizeli!

O Hankovi jsem ani nevěděla, dokud Larsovi nezavolala na mobil máma. Byla dost naštvaná, protože jí babí volala do ateliéru a hystericky na ni křičela, že Hank zmizel ze svého hotelového pokoje. Máma chtěla vědět, jestli se Hank neukázal ve škole.

Což se, pokud vím, neukázal.

A pak se Lilly neobjevila na obědě.

Ani se nesnažila to nějak zvlášť maskovat. Při tělináku jsme měli testy zdatnosti a když na ni přišla řada ve šplhu po laně, Lilly se začala vymlouvat, že má měsíčky.

Což ve mne nevzbudilo žádné podezření, protože Lilly se na měsíčky vymlouvá pokaždé, když dojde na testy zdatnosti. Paní Pottsová poslala Lilly na ošetřovnu a já jsem očekávala, že ji uvidím na obědě, zázračně uzdravenou.

Ale na obědě nebyla. A když jsem se došla zeptat sestry na ošetřovnu, ukázalo se, že Lillyiny měsíčky byly tak vážné, že musela jít na zbytek dne domů.

Měsíčky. No jasně. Lilly nemá měsíčky. Je akorát celá divá do mého bratrance!

Otázka ale je, jak dlouho to můžeme skrývat před Borisem. Při vzpomínce na Mahlera, kterému jsme byli vystaveni včera, jsou všichni moc opatrní, aby se nezmínili o tom, jaká je to shoda náhod, že Lilly je špatně a Hank je zrovna v tutéž dobu pohřešovaný. Nikdo se nechce znovu tahat z tělocvičny se žíněnkami. Jsou totiž pořádně těžké.

Jako předběžné opatření se Michael rozhodl Borise zaměstnat tím, že mu ukáže počítačovou hru, kterou udělal. Jmenuje se to *Utněte hlavy Backstreet Boys* a spočívá to v tom, že házíte nože a sekery a kdovíco dalšího na členy *Backstreet Boys*. Ten, kdo setne nejvíc hlav, postupuje do vyšších levelů, kde se snaží utnout hlavy členům dalších skupin, a kdo setne nejvíc hlav celkem, může vyřezat své jméno do hrudi Ricky Martina.

Nemůžu uvěřit, že Michael za tu hru dostal dvojku. Ale jejich učitel počítačů mu strhl body, protože mu přišlo, že hra není pro dnešní trh dost násilná.

Paní Hillová nám dneska dovolila, abychom si povídali. Vím, že je to proto, že ani ona nechce poslouchat, jak Boris hraje Mahlera nebo dokonce Wagnera. Včera po hodině jsem za paní Hillovou zašla a omluvila se jí za to, co jsem o ní řekla v televizi, jak je pořád ve sborovně, i když to byla pravda. Řekla mi, abych si s tím nedělala hlavu. Jsem si celkem jistá, že to má co dělat s tím, že jí táta poslal den po tom rozhovoru DVD přehrávač a velikou kytici květin. Od té doby ke mně je o hodně příjemnější.

Přiznám se, že tuhle věc s Hankem a Lilly ani trochu nechápu. Chci říct, že by zrovna *Lilly* byla takovým otrokem vášní. Protože nemůže být do Hanka opravdu zamilovaná. Hank je fajn a vůbec – a dobře vypadá – ale upřímně řečeno, v horních patrech se mu trochu nedostává.

Naproti tomu Lilly je členkou Mensy – nebo by mohla být, kdyby nezastávala názor, že je to elitářská buržoazní organizace. Navíc Lilly rozhodně není krásná, alespoň podle tradičních měřítek. *Já* si o ní myslím, že hezká je, ale dnešní omezený ideál krásy je jejímu vzhledu na hony vzdálený. Je o hodně menší než já a trochu podsaditější a má takový rozpláclý obličej. Rozhodně není ten typ, u kterého byste řekli, že na něj poletí kluk jako Hank.

Takže co mohou mít holka jako Lilly a kluk jako Hank společného?

Panebože. Lepší nevědět.

DOMÁCÍ ÚKOLY

Matika: str. 123, cvičení 1-5 a 7

Angličtina: v deníku popište jeden den ve svém životě, nezapomenout na zážitek, který mě dojal

Zemák: otázky na konci kapitoly 10

Speciálka: nezapomenout v pondělí špunty do uší

Francouzština: une description ďune personne, trente mots minimum

Biologie: nemám si dělat starosti, Kenny to zařídí

Čtvrtek, 30. října, 7 hodin večer,

v autě cestou domů

Další velešok. Jestli se můj život bude ještě chvíli pohybovat po téhle horské dráze, budu muset vyhledat odbornou pomoc.

Když jsem dneska přišla na hodinu princeznování, u Grandmère v apartmá seděla na jedné z miniaturních růžových pohovek babí a upíjela čaj. *Babí.*

„Jéje, ona byla vždycky taková," říkala zrovna babí. „Tvrdohlavá jako mezek."

Byla jsem si jistá, že mluví o mně. Hodila jsem batoh pod stůl a ohradila se: „*Nejsem* tvrdohlavá!"

Grandmère seděla na pohovce naproti babí, rovněž s šálkem čaje v ruce. Za ní pobíhal Vigo jako hračka na klíček a pokřikoval do telefonu věci jako: „Ale ne, ty pomerančové květy jsou pro svatební recepci, na stůl přijdou ty růže," a „*pochopitelně* že ty jehněčí kotlety patří k předkrmům."

„Takhle se vstupuje do místnosti?" štěkla na mě Grandmère francouzsky. „Princezna nikdy neskáče do řeči starším, a rozhodně nikdy nehází věcmi. Teď pojď sem a pozdrav mě, jak se sluší."

Došla jsem k ní a políbila ji na obě tváře, i když se mi nechtělo. Pak jsem se otočila k babí a pozdravila ji stejně. Babí se zahihňala: „Jak kontinentální!"

Grandmère povídá: „Tak, teď se posaď a nabídni babičce sušenku."

Sedla jsem si, abych ukázala, že vůbec nejsem tvrdohlavá, a nabídla jsem babí sušenku z talíře na stole před ní, tak jak mě to Grandmère učila.

Babí se znovu zahihňala a vzala si jednu sušenku z talíře. Držela přitom malíček ve vzduchu.

„Ale díky, zlato," povídá.

„Takže," pokračovala Grandmère anglicky, „o čem jsme to mluvily, Shirley?"

Babí odpověděla: „A, ano. Říkala jsem, že byla vždycky taková. Tvrdohlavá že to dál nejde. Nepřekvapuje mě, že si s tou svatbou takhle postavila hlavu. Ani za mák mě to nepřekvapuje.“

Takže nakonec přece jenom nebyla řeč o mně. Mluvily o –

„Totiž, nedá se říct, že bychom byli zrovna nadšení, když se to stalo poprvé. Poněvadž Helen se pochopitelně nikdy nezmínila, že je to kníže. Kdybychom to věděli, zkusili bychom ji přemluvit, ať si ho vezme.“

„Pochopitelně,“ zamumlala Grandmère.

„Ale tentokrát,“ pokračovala babí, „tentokrát jí upřímně držíme palce. Frank je prostě zlatíčko.“

„V tom případě je to dohodnuto,“ uzavřela Grandmère. „Ta svatba se musí – a také bude – konat.“

„To rozhodně,“ souhlasila babí.

Skoro jsem čekala, že si plivnou do dlaní a plácnou si, jak mě to kdysi učil Hank.

Ale namísto toho jen obě znovu usrkly čaje.

Byla jsem si celkem jistá, že můj názor nikoho nezajímá, ale stejně jsem si odkašlala.

„Amélie,“ obrátila se ke mně Grandmère francouzsky. „Ať tě to ani nenapadne.“

Pozdě. Řekla jsem: „Máma ale nechce –“

„Vigo?“ zavolala Grandmère. „Máte ty střevíčky? Ty k princezniným šatům?“

Vigo se objevil jako mávnutím kouzelného proutku s těmi nejkrásnějšími střevíčky, jaké jsem kdy viděla. Byly zdobené stejnými růžičkami, jako moje družičkovské šaty.

„Nejsou rozkošné?“ rozplýval se Vigo, když mi je ukazoval. „Nechcete si je vyzkoušet?“

Bylo to kruté. Bylo to podlé.

Bylo to docela podobné Grandmère.

Ale co jsem mohla dělat? Nešlo tomu odolat. Padly mi přesně a musím přiznat, že na mně vypadaly úžasně. Moje obří noha jako by se v nich o číslo zmenšila – možná i o dvě čísla! Nemohla jsem se dočkat, až se v nich někde ukážu. A v těch šatech taky. Možná, když

se ta svatba nebude konat, bych si je mohla vzít na školní ples. Tedy, pokud to vyjde s Jo-C-roxem.

„Byla by škoda, kdybychom je museli vrátit," povzdechla si Grandmère, „jenom proto, že si tvá matka postavila hlavu."

Možná ale ne.

„Nemohla bych si je schovat pro jinou příležitost?" zeptala jsem se s nadějí v hlase.

„Ne, to ne," odpověděla Grandmère. „Růžová se pro nic jiného než pro svatbu nehodí."

Proč zrovna já?

Když bylo po hodině – která dnes podle všeho spočívala v tom, že jsem tam seděla a poslouchala své dvě babičky, jak si stěžují, že je jejich děti (a vnoučata) neposlouchají – Grandmère se zvedla a obrátila se k babí: „Takže jsme domluveny, Shirley?"

To znělo jako zlé znamení. Čím víc o tom uvažuji, tím jsem přesvědčenější, že táta ani nehnul prstem, aby mámu vysekal z téhle šlamastyky, která se každou hodinou víc zamotává. Grandmère naplánovala, že se u nás doma zítra večer zastaví řidič s limuzínou a odveze mě, mámu a pana Gianiniho do hotelu Plaza. Až máma odmítne nastoupit do auta, bude snad konečně všem jasné, že se žádná svatba nekoná.

Myslím, žetbudu muset vzít věci do vlastních rukou. Táta mě sice ujistil, že má všechno pod kontrolou, já vím, ale tady je řeč o Grandmère. GRANDMĚRE!

Cestou domů jsem se v autě snažila z babí vytáhnout nějaké informace – však víte, o tom, co myslely s Grandmère tím, že jsou „domluveny".

Ale mlčela jako hrob, když nepočítám, že mi oznámila, že ona a děda jsou unavení ze všech těch památek a že si dělají starost o Hanka, který se ještě neozval, a že tedy dneska večer nepůjdou nikam na večeři, ale raději si objednají jídlo do hotelového pokoje.

Což je jenom dobře, protože jsem si celkem jistá, že kdybych ještě jednou slyšela, jak někdo říká „ten biftek mi udělejte krvavý", asi bych se na místě pozvracela.

Ještě ve čtvrtek, 30. října, 9 hodin večer

No, tak pan Gianini už je přestěhovaný k nám. Stihli jsme dneska večer devět zápasů ve stolní kopané. Páni, zápěstí mě bolí jako nikdy.

Nakonec mi to nepřipadá tak divné, že už je u nás natrvalo, protože předtím tu stejně byl v jednom kuse. Ve skutečnosti jediné, co se změnilo, je ta velká televize, pinballový stůl, stůl na stolní kopanou a bicí, co stojí v tom rohu, co vždycky bývala mámina rádoby zlatá bysta Elvise.

Ale nejvíc bezva je ten pinball. Je na téma motorkářských gangů a jsou na něm všude obrázky potetovaných a ocvočkovaných Pekelných andělů. A taky jejich přítelkyň, které na sobě mají tak málo oblečení, že to skoro nestojí za řeč, a předklánějí se a vystrkují na vás své ohromné zadky. A když se vám povede trefit se kuličkou, ozve se zvuk, jako když hodně hlasitě startuje motorka.

Máma se na ten stůl akorát podívala a nevěřícně zavrtěla hlavou.

Já vím, že je to misogynistické a sexistické a kdovíco ještě, ale zároveň je to opravdu, opravdu moc bezva.

Pan Gianini mi dneska nabídl, ať mu říkám jednoduše Franku, když jsme teď skoro příbuzní. Ale prostě se k tomu nedokážu přimět. Takže mu říkám Hele. Říkám: „Hele, mohl bys mi podat ten parmezán?“ a „Hele, neviděl jsi někde ovladač na televizi?“

Vidíte? Obejde se to i bez jmen. Chytré, co?

Samozřejmě že nejde všechno úplně hladce. Ještě pořád tu zůstává ta sotva zanedbatelná skutečnost, že zítra se má konat ohromná svatba, která, pokud vím, nebyla odvolána, a stejně tak dobře vím, že máma nemá ani náhodou v úmyslu se jí zúčastnit.

Ale když se jí na to zeptám, místo aby začala šílet, akorát se na mě usměje a spiklenecky povídá: „S tím si nedělej starosti, Mio.“

Ale jak si nemám dělat starosti? Jediná část té svatby, která byla zrušena, je obřad na radnici. Zeptala jsem se mámy a pana G., jestli ještě pořád chtějí, abych šla za Empire State Building, protože mě napadlo, že bych si měla začít ten kostým vyrábět, ale máma zase nasadila ten spiklenecký výraz a řekla mi, ať to nechám plavat.

Tak nějak mi došlo, že se jí o tom nechce mluvit, takže jsem se zvedla a šla jsem zavolat Lilly. Říkala jsem si, že je načase, aby mi vysvětlila, co se to tu děje.

Ale když jsem vytočila číslo, bylo obsazeno. Což obvykle znamená, že buď Michael, nebo Lilly jsou na internetu. Rozhodla jsem se to risknout a napsala jsem zprávu Lilly. Hned se mi ozvala zpátky.

TLouie: LILLY, KAM JSTE TO S HANKEM ZASE DNESKA ZMIZELI? NELZI A NEPOKOUSEJ SE Ml TVRDIT, ZE JSTE NEBYLI SPOLU
FEminist: NECHAPU, CO JE TI DO TOHO
TLouie: REKNEME, ZE JESTLI CHCES DAL CHODIT SE SVYM KLUKEM, MELA BYS PRIJIT SE SAKRA DOBRYM VYSVETLENIM
FEminist: MAM NAPROSTO SKVELE VYSVETLENI. ALE NEVÍM, PROČ BYCH HO MELA VYKLÁDAT ZROVNA TOBE. AKORAT BYS TO VYZVANILA BEVERLY BELLERIEVOVE. A DVAADVACETI MILIONŮM DIVÁKU K TOMU
TLouie: TO OD TEBE VŮBEC NENI FER. PODIVEJ, LILLY, DELAM SI O TEBE STAROSTI. V ZIVOTE JSI NECHODILA ZA SKOLU. CO TVOJE KNIHA O DOSPIVAJICI MLADEZI? MOZNA JSI PRAVE DNESKA PROPASLA NEJAKE HODNOTNÉ INFORMACE
FEminist: NERIKEJ, FAKT? CO SE TO DNESKA STALO TAK ZAJIMAVÉHO?
TLouie: NO, PAR KLUKU SE VPLIZILO DO SBOROVNY A STRCILI TAM DO MIKROVLNKY PRASECI EMBRYO
FEminist: NO PANI, TO ME TEDA FAKT MRZI, ZE JSEM O TO PRISLA. POTŘEBUJEŠ JESTE NECO, MIO? SNAZIM SE TOTIŽ PRAVE NECO VYHLEDAT NA INTERNETU

Jo, ještě něco potřebuju. Copak nechápe, že není v pořádku, když chodí se dvěma kluky najednou? Zvlášť když jsou mezi námi tací, co nechodí ani s *jedním* klukem? Nechápe, jak je to od ní sobecké a nekamarádské?

Ale to jsem jí nenapsala. Namísto toho jsem odpověděla:

TLouie: NO, BORISE TO PORADNE NASTVALO, LILLY. CHCI RICT, ZE MA ROZHODNE PODEZRENI
FEminist: BORIS BY SE MEL NAUCIT, ZE V JAKEMKOLI PARTNERSKÉM VZTAHU BY MELA PANOVAT NAPROSTA DUVERA. A TOBE BY TAKY NESKODILO SI TO OBCAS UVEDOMIT, MIO

Samozřejmě jsem pochopila, že má Lilly na mysli *náš* vztah – vztah mezi námi dvěma. Ale když to tak vezmete, má to širší platnost než jenom pro Borise a Lilly nebo Lilly a mě. Taky to platí pro mě a mého tátu. A mě a mámu. A mě a… v podstatě každého.

Napadlo mě, jestli mě tohle uvědomění dojalo. Měla bych vytáhnout anglický deník?

Zrovna v ten okamžik jsem dostala zprávu od někoho dalšího. Od Jo-C-roxe osobně!

JoCrox: TAK CO, JDES ZITRA NA ROCKY HORROR SHOW?

Ach panebože. Panebože. PANEBOŽE!

Jo-C-rox jde zítra na *Rocky Horror Show*.

A Michael taky.

Vážně, existuje jenom jedno logické vysvětlení: Jo-C-rox je Michael. Michael je Jo-C-rox. Prostě to tak MUSÍ být. MUSÍ to být on.

Nemám pravdu?

Nevěděla jsem, co si mám počít. Nejraději bych vyskočila od počítače a začala poskakovat po pokoji a křičet a smát se na celé kolo.

Namísto toho (a nechápu, kde jsem k tomu sebrala dostatek sebeovládání) jsem odepsala:

TLouie: DOUFAM, ZE ANO

Prostě tomu nemůžu uvěřit. Ani trochu tomu nemůžu uvěřit. Michael je Jo-C-rox. Je to tak?

Co si jenom počnu? Co budu dělat?

Pátek, 31. října, třídnická hodina

Ráno jsem se probudila s podivnou zlou předtuchou. Prvních pár minut jsem nemohla přijít na to, proč. Ležela jsem v posteli a poslouchala, jak na okno bubnuje déšť. Louie mi ležel v nohou postele, bokem se třel o pelest a hlasitě předl.

Pak jsem si vzpomněla: Dneska si má, podle babiččiných plánů, moje těhotná máma brát mého učitele matiky na ohromné svatbě v hotelu Plaza, s hudebním doprovodem Johna Teshe.

Asi minutu jsem ležela a přála si mít zase horečku, abych nemusela vstát z postele a vykročit do dne, který bude s nejvyšší pravděpodobností naplněný katastrofami více než jiné dny.

A pak jsem si vzpomněla na zprávu, co jsem dostala včera večer, a vyskočila jsem s radostí z postele.

Michael mě tajně obdivuje! Michael je Jo-C-rox!

A při troše štěstí mi to do večera řekne osobně!

Pátek, 31. října, matika

Pan Gianini dneska nepřišel do školy. Místo něj nás na matiku supluje nějaká paní Krakowská.

Je opravdu divné, že tu pan G. není, protože jsem ho ráno viděla doma. Když jsem čekala na Larse s limuzínou, zahráli jsme si partičku stolní kopané. Dokonce jsme panu G. nabídli, aby jel do školy s námi, ale řekl, že půjde později.

Jak to tak vypadá, myslel o hodně později.

Vlastně dneska chybí spousta lidí. Například Michael s námi ráno také nejel. Lilly říká, že je to proto, že mu nešel vytisknout referát, který má dneska odevzdat.

Ale zajímalo by mě, jestli to náhodou není proto, že se mě bojí potkat, když včera večer přiznal, že je Jo-C-rox.

Teda, on to vlastně nepřiznal. Ale skoro.

Nebo ne?

Pan Howell je třikrát starší než Gilligan. Rozdíl v jejich věku činí 48 let. Kolik let je panu Howellovi a Gilliganovi?

T= Gilligan
3T=pan Howell

3T-T=48
2T=48
T=24

Kde jenom jste, pane G.?

Pátek, 31. října, speciálka

Dobrá.

Už nikdy v životě nebudu podceňovat Lilly Moscovitzovou. Ani ji nebudu podezírat z žádných jiných než naprosto altruistických motivů. To tady písemně přísahám.

Stalo se to při obědě:

Všichni jsme seděli u stolu – já, můj bodyguard, Tina Hakim Baba a její bodyguard, Lilly, Boris, Shameeka a Ling Su. Michael pochopitelně sedává u stolu s ostatními lidmi z počítačového kroužku, takže tam nebyl, ale jinak tam byli všichni.

Shameeka nám nahlas předčítala z nějakých brožur, co si její táta nechal poslat z dívčích škol v New Hampshiru. Při každé další propadala Shameeka ještě větší panice a já jsem se propadala studem, protože je to moje vina.

Najednou na náš stůl padl stín.

Zvedli jsme hlavy.

Nad námi stálo zjevení tak božské, že v první chvíli nejspíš i Lilly uvěřila, že se konečně ukázal Mesiáš, co na něj všichni věřící už staletí čekají.

Ukázalo se, že je to jenom Hank – ale úplně jiný Hank, který vypadal tak, jak jsem ho nikdy předtím neviděla. Měl na sobě černý kašmírový svetr a černé přiléhavé kožené sako a černé džíny, ve kterých jeho nohy vypadaly skoro nekonečně dlouhé. Zlaté vlasy měl skvěle ostříhané a učesané a – přísahám – vypadal tak moc jako Keanu Reeves v Matrixu, že bych si bývala myslela, že vystoupil přímo z filmu, kdyby na nohou neměl kovbojské boty. Černé a podle všeho náramně drahé kovbojské boty, ale stejně.

Myslím, že to nebyla jenom moje představivost, ale přišlo mi, že celá jídelna zalapala po dechu, když si Hank přisedl k našemu stolu – našemu stolu se běžně říká stůl vyděděnců.

„Nazdar Mio," povídá Hank.

Zůstala jsem na něj zírat. Nebylo to jenom těmi šaty. Něco se na něm… změnilo. Tak nějak měl hlubší hlas. A voněl… prostě moc hezky.

„Tak co?“ zeptala se ho Lilly, zatímco dolovala krémovou náplň z koblihy. „Jak to šlo?“

„No,“ povídá Hank tím hlubokým hlasem. „Právě před vámi sedí nejnovější model pro spodní prádlo od Calvina Kleina.“

Lilly si olízla krém z ukazováčku. „Hmmm,“ zamumlala s plnou pusou. „To je bezva.“

„Vděčím za to tobě, Lilly,“ odpověděl Hank. „Nebýt tebe, nikdy bych tu smlouvu nedostal.“

Vtom mi to došlo. Ten důvod, proč se Hank tak změnil, byl, že zmizel jeho jižanský přízvuk!

„Ale no tak, Hanku,“ povídá Lilly. „To jsme přece probrali. Jenom tvoje přirozené schopnosti tě dostaly tam, kde jsi. Já jsem ti jenom dala pár rad do začátku.“

Když se ke mně Hank obrátil, všimla jsem si, že má v nebesky modrých očích slzy. „Tvoje kamarádka Lilly,“ řekl mi, „pro mě udělala něco, co pro mě nikdy nikdo jiný neudělal.“

Vrhla jsem po Lilly káravý pohled.

Věděla jsem to. *Věděla* jsem, že spolu spali.

Ale pak Hank pokračoval: „Důvěřovala mi, Mio. Důvěřovala mi natolik, že mi pomohla splnit můj sen… něco, o čem jsem snil od malička. Spousta lidí, včetně babí a dě – chci říct, včetně mých vlastních prarodičů – se mě snažila přesvědčit, že je to jenom klukovský sen. Říkali mi, ať mám rozum, že se ten sen nikdy nesplní. Ale když jsem o něm pověděl Lilly, podala mi pomocnou ruku –“ Hank napřáhnul ruku, aby to ilustroval, a všichni jsme se – já, Lars, Tina, Tinin bodyguard Wahim, Shameeka i Ling Su – podívali na jeho ruku s nehty, na nichž se podepsala pečlivá manikúra „– a řekla mi: ‚Pojď, Hanku, pomůžu ti splnit tvůj sen.‘ “

Hank dal ruku dolů. „A víte co?“

Byli jsme všichni – kromě Lilly, která dál nevzrušeně jedla – tak konsternovaní, že jsme na něj jenom zírali.

Hank nečekal, až odpovíme. Pokračoval: „Stalo se to. Dneska se to stalo. Můj sen se splnil. Fordova agentura se mnou uzavřela smlouvu. Jsem jejich nejnovější mužský model.“

Všichni jsme na něj překvapeně zamrkali.

„A za to všechno vděčím,“ dodal Hank, „tady Lilly.“

A pak se stalo něco opravdu šokujícího. Hank vstal, přešel k místu, kde seděla Lilly a nic netušíc dloubala zbytek krému z koblihy, a vytáhl ji ze židle.

Potom, před zraky všech lidí v jídelně – včetně, jak jsem si všimla, Lany Weinbergerové a její suity u roztleskávačského stolu – dal můj bratranec Hank Lilly Moscovitzové takovou pusu, že jsem myslela, že jí tu koblihu vycucne z pusy.

Když byl Hank s tou pusou hotový, zase Lilly pustil. A Lilly, která vypadala, jako by dostala ránu elektrickým proudem, se pomalu svezla do židle. Hank si upravil klopy na svém koženém saku a obrátil se ke mně.

„Mio," povídá. „Vyřiď prosím tě babí a dědovi, že si za mě budou muset najít nějaký záskok do krámu. Už nikdá – chci říct, *nikdy* – se do Versailles nevrátím. Nikdy."

A s tím vypochodoval z jídelny jako kovboj, který právě vyhrál souboj na kolty.

Tedy, spíš by bylo namístě říct, že *chtěl* vypochodovat z jídelny. Protože – bohužel pro něj – nebyl dost rychlý.

Totiž, mezi lidmi, kteří byli svědky té ohromné pusy, co dal Hank Lilly, byl i Boris Pelkowski.

A právě Boris Pelkowski, s jeho rovnátky a svetrem zastrčeným do kalhot, vstal a povídá: „Kam ten spěch, siláku?"

Nevím, na jaký film se to Boris díval, ale to „siláku" znělo dost výhružně, když uvážíme Borisův přízvuk a vůbec.

Hank pokračoval v chůzi. Nevím, jestli Borise přeslechl nebo jestli nehodlal dovolit jen tak nějakému nedorostlému hudebnímu géniovi, aby mu pokazil odchod ze scény.

A pak Boris udělal něco naprosto nečekaného. Natáhl se a popadl Hanka za předloktí, když Hank procházel kolem něj, a povídá: „To je *moje* holka, cos ji právě ocumlával, hezoune."

Nedělám si legraci. Přesně tak to řekl. Páni, jak mi poskočilo srdce! Kdyby tak nějaký kluk (dobrá, Michael) chtěl říct něco takového o mně! Ne „bezva holka", ale „moje holka". Boris mluvil o Lilly jako o *své* holce! Něco takového o mně v životě žádný kluk neřekl. Ano, vím, že z feministického hlediska je to nesprávné, protože ženy nejsou majetek mužů, a ti by si je tedy neměli ani

slovně přivlastňovat. Ale páni! Kdyby tak jenom někdo (dobrá, Michael) chtěl o mně říct, že jsem *jeho* holka!

Tak nebo tak, Hank ze sebe vypravil akorát: „Eh?“

A pak, zničehonic, mu přilétla do obličeje Borisova pěst. *Prásk*!

Až na to, že to ve skutečnosti neznělo jako prásk. Spíš jako tupé bouchnutí. A pak se ozval naprosto nechutný zvuk tříštících se kostí. Všechny dívky zatajily dech v obavě, že Boris zničil Hankův perfektní obličej.

Ale bály jsme se zbytečně. Ten zvuk ve skutečnosti vydala Borisova ruka, ne Hankův nos. Hank vyvázl zcela bez zranění. Zato Boris si naštípl klouby.

A to taky mimo jiné znamená:

Už žádný Mahler.

Jupíí!!!!

Vím ale, že se to na princeznu nehodí, aby se radovala z cizího neštěstí.

Pátek, 31. října, francouzština

Mezi obědem a odpoledním vyučováním jsem si od Larse půjčila mobilní telefon a zavolala jsem do hotelu Grand. Říkala jsem si, že by někdo měl dát babí a dědovi vědět, že je Hank v pořádku. Sice model, ale v pořádku.

Babí musela čekat u telefonu, protože to vzala po prvním zazvonění.

„Clarisso?“ povídá. „Ještě pořád se neozvali.“

Což bylo divné. Protože Clarisse se jmenuje Grandmère.

„Babí?“ řekla jsem. „To jsem já, Mia.“

„Ach, Mio,“ zasmála se nervózně babí. „Promiň, zlato. Myslela jsem, že jsi kněžna. Chci říct, kněžna vdova. Tvoje druhá babička.“

Odpověděla jsem: „No jo, to nejsem. Jsem to já. A jenom jsem ti chtěla zavolat, že jsem mluvila s Hankem.“

Babí zaječela tak nahlas, že jsem si musela dát telefon od ucha.

„KDE JE?“ křičela. „KOUKEJ MU ODE MĚ VYŘÍDIT, ŽE JEN CO MI PŘIJDE DO RUKOU, BUDE –“

„Babí,“ snažila jsem se ji překřičet. Bylo to docela trapné, protože ji slyšeli řvát všichni lidé na celé chodbě a teď na mě koukali. Pokusila jsem se nenápadně schovat Larsovi za záda.

„Babí,“ povídám. „Hank uzavřel smlouvu s Fordovou agenturou. Je z něj jejich nejnovější model pro předvádění spodního prádla od Calvina Kleina. Bude slavný jako –“

„SPODNÍHO PRÁDLA?“ zařvala babí. „Mio, koukej mu říct, ať mi zavolá. TEĎ HNED.“

„No, to asi nepůjde, babí,“ odpověděla jsem. „Vzhledem k tomu, že –“

„TEĎ HNED,“ opakovala babí. „Nebo bude mít průšvih JAKO HROM.“

„No,“ řekla jsem. Stejně už zvonilo. „Dobře, babí. Ta… ehm, ta svatba se ještě pořád koná?“

„CO jestli se koná?“

„Ta svatba,“ odpověděla jsem a přála jsem si být aspoň na chvíli normálním člověkem, který se nemusí vyptávat ostatních, jestli se

ještě pořád koná královská svatba jeho těhotné mámy s jeho učitelem matiky.

„Samozřejmě že koná," ohradila se babí. „Co sis myslela?"

„Aha," řekla jsem. „Mluvila jsi… ehm, mluvila jsi s mámou?"

„Samozřejmě že ano," odpověděla babí. „Všechno je zařízeno."

„Fakt?" Byla jsem naprosto překvapená. Nedokázala jsem si představit, jak s tím mohla máma někdy souhlasit. Ani trochu ne. „A ona řekla, že přijde?"

„No samozřejmě, že přijde," odpověděla babí. „Je to přece její svatba, ne?"

No… svým způsobem asi ano. To jsem ale babí neřekla. Namísto toho jsem řekla: „Jasně." A zdrceně jsem vrátila mobil.

Přiznávám, že jsem byla zdrcená z čistě sobeckých důvodů. Taky jsem byla trochu smutná kvůli mámě, to ano, protože se opravdu snažila Grandmère vzdorovat. Opravdu se snažila. Není to její vina, že proti sobě měla takovou nepřemožitelnou sílu.

Ale hlavně mě to mrzelo kvůli mně samotné. V ŽÁDNÉM případě se odtamtud nedostanu včas, abych stihla *Rocky Horror Show*. Ani náhodou. Ani tou nejmenší náhodou. Totiž, i když se začíná promítat až po půlnoci, svatební hostina bude určitě trvat déle.

A kdo ví, jestli mě Michael ještě někdy pozve na rande? Chci říct, za celý den ještě dneska nepřiznal, že je ve skutečnosti Jo-C-rox. A ani jednou se nezmínil o *Rocky Horror Show*. Ani jednou.

A to jsme se spolu při speciálce dlouho bavili. DLOUHO. Bavili jsme se o tom, jak je to, že Lilly pomohla Hankovi stát se supermodelem, divné. Alespoň ve světle jednoho loňského dílu jejího pořadu *Bez příkras*. Ten díl se jmenoval „Ano, i vy můžete pomoci rozvrátit ideál vnucovaný nám módním průmyslem" (a to „kritikou reklam, které ponižují ženy a omezují naše chápání krásy" a „tím, že dáte svůj odpor najevo společnostem, které takovou reklamní strategii využívají" a „prosazováním rozmanitějšího a realističtějšího ideálu ženy v médiích". A k tomu ještě Lilly vyzývala diváky, aby „bojkotovali muže, kteří posuzují, vybírají si a odsuzují ženy na základě jejich vzhledu").

Následující rozhovor se tedy odehrál při speciálce (paní Hillová už se zase vrátila ke svému zvyku odcházet do sborovny – doufejme,

že jí to vydrží) a účastnil se ho i Michael Moscovitz, který se, jak uvidíte, ANI JEDNOU nezmínil o Jo-C-roxovi nebo o *Rocky Horror Show*.

Já: Lilly, já jsem myslela, že považuješ módní reklamu za sexistickou a rasistickou a všeobecně ponižující pro celou lidskou rasu.

Lilly: A co má být?

Já: No, podle Hanka jsi mu pomohla uskutečnit jeho sen stát se – víš čím. Modelem.

Lilly: Mio, když vidím lidskou bytost, jak se snaží dosáhnout nějakého cíle, nemůžu si pomoct. Musím udělat všechno pro to, abych ten sen pomohla uskutečnit.

[Páni, nevšimla jsem si, že by se Lilly zas tak snažila pomoci *mně* uskutečnit můj sen líbat se s jejím bratrem. Na druhou stranu jsem jí ale o tom snu tak docela neřekla.]

Já: No dobře, Lilly, akorát jsem netušila, že máš kontakty v modelingových agenturách.

Lilly: Taky že nemám. Jenom jsem tvého bratrance naučila, jak má plně využívat svého přirozeného talentu. Pár jednoduchých lekcí v rétorice a oblékání stačilo na to, aby se dostal na nejlepší cestu k té smlouvě s Fordem.

Já: A proč jste to museli tak tutlat?

Lilly: Máš vůbec ponětí, jak zranitelné je mužské ego?

[Tady se do toho vložil Michael.]

Michael: No počkej!

Lilly: Promiň, ale je to pravda. Hankovo sebevědomí už tak zadupala skoro do země Amber, Miss sklizně okresu Versailles. Nemohla jsem dovolit, aby mu i ten zbytek sebeúcty někdo z vás zničil nějakou hloupou poznámkou. Jako bys nevěděla, jak jsou kluci fatalističtí.

Michael: To není pravda!

Lilly: Bylo smrtelně důležité, aby Hank dostal příležitost splnit si svůj sen bez jakýchkoli fatalistických zásahů zvenčí. Jinak by totiž neměl šanci. A proto jsem se rozhodla náš plán utajit i před nejlepšími kamarády. Kdokoli z vás mohl sebemenší poznámkou navždycky zničit Hankovy naděje.

Já: Ale no tak. Snažili bychom se pomoct.

Lilly: Mio, zamysli se, kdyby ti Hank řekl, že chce být modelem, co bys udělala? No tak. Vysmála by ses mu.

Já: Ne, nevysmála.

Lilly: Ale to víš, že vysmála. Protože pro tebe je Hank tvůj ukňouraný alergický bratranec z balíkova, který ani neví, co je to bageta. Ale já jsem dokázala vidět skrz to všechno, vidět, kým by se Hank mohl stát…

Michael: Jasně. Chlápkem, co bude mít vlastní nahatý kalendář.

Lilly: Michaeli, ty prostě žárlíš.

Michael: To víš že jo. Vždycky jsem chtěl, aby moje obří fotka ve spodním prádle visela uprostřed Times Square.

[Ve skutečnosti by se mi to docela líbilo, ale Michael to pochopitelně myslel ironicky.]

Michael: Víš, Lilly, upřímně pochybuju, že mámu s tátou tenhle tvůj akt dobročinnosti dojme natolik, aby přehlédli, že jsi kvůli tomu byla za školou. Zvlášť až se dozvědí, že jsi za to dostala týden po škole.

Lilly (s mučednickým výrazem): Dobročinnost byla vždycky společností ostrakizována.

A to bylo všechno. To bylo všechno, co mi Michael za celý den řekl. ZA CELÝ DEN.

Poznámka: najít si ve slovníku, co znamená *ostrakizovaný*

MOŽNÉ DŮVODY, PROČ MICHAEL NEPŘIZNÁ, ŽE JE JO-C-ROX

1. Je opravdu moc nesmělý, než aby přiznal, co ke mně skutečně cítí.
2. Myslí si, že jeho city neopětuji.
3. Rozmyslel si to a zjistil, že mě vlastně nemiluje.
4. Nechce se vystavit veřejnému ponížení, až by se zjistilo, že chodí s prvačkou, a čeká, až postoupím do vyššího ročníku, aby mě mohl pozvat na rande. (Akorát že tou dobou on už bude na univerzitě a nebude se chtít vystavit veřejnému ponížení z toho, že chodí s holkou ze střední školy.)
5. Vůbec není Jo-C-rox a já jsem si vypěstovala posedlost kvůli něčemu, co mi napsal ten divný kluk z jídelny.

DOMÁCÍ ÚKOLY

Matika: nic (pan G. chyběl!)
Angličtina: dopsat Den v mém životě! A dojemný zážitek!
Zemák: přečíst a rozebrat článek z novin o nějaké současné události (minimálně 200 slov)
Speciálka: nezapomenout špunty do uší!
Francouzština: str. 120, fráze s huit (příkl. A)
Biologie: otázky na konci kapitoly 12 – vytáhnout odpovědi z Kennyho!

ANGLICKÝ DENÍK
Den v mém životě
napsala Mia Thermopolisová
(rozhodla jsem se psát o noci, je to v pořádku, paní Spearsová?)

PÁTEK, 31. ŘÍJNA

15.16 – Příjezd domů do bytu v SoHo společně s bodyguardem (Larsem). Byt očividně prázdný. Napadá mě, že máma nejspíš spí (což dělá poslední dobou často).

15.18 – 15.45 – Stolní kopaná s bodyguardem. Vyhrála jsem tři ze dvanácti kol. Musím víc trénovat.

15.50 – Jsem zvědavá, jak to, že mámu neprobudil hluk, který jsme při hře produkovali – o velice hlučném pinballovém stole ani nemluvě. Rozhoduji se zaklepat na dveře máminy ložnice. Doufám, že se dveře neotevřou a neuvidím mámu v posteli s učitelem matematiky.

15.51 – Klepu hlasitěji. Napadá mě, že možná neslyší kvůli vášnivému sexu. Upřímně doufám, že nebudu vystavena pohledu na žádnou nahotu.

15.52 – Klepání stále bez odpovědi. Vstupuji do máminy ložnice. Je prázdná! Zběžný pohled do koupelny odhaluje, že chybí základní potřeby jako řasenka, rtěnka a tablety s kyselinou listovou. Začínám mít podezření, že se něco děje.

15.55 – Zvoní telefon. Zvedám ho. Je to táta. Probíhá následující rozhovor:

Já: Tati? Máma zmizela. A pan Gianini taky. Vůbec se dneska neukázal ve škole.

Táta: To mu ještě pořád říkáš pan Gianini, i když u vás bydlí?

Já: Tati. Kde jsou?

Táta: Nedělej si starosti.

Já: Tati, je tam s nimi i můj budoucí sourozenec. Jak si nemám dělat starosti?

Táta: Všechno je pod kontrolou.

Já: A jak tomu mám věřit?

Táta: Protože jsem to řekl.

Já: Tati, myslím, že bys měl vědět, že o tobě mám své pochybnosti.
Táta: A to jako proč?
Já: Třeba taky proto, že jsi mi kromě posledního měsíce celý život lhal o tom, čím se živíš.
Táta: Aha.
Já: Takže mi to prostě řekni. KDE JE MAMA?
Táta: Nechala ti tu dopis. Dostaneš ho v osm večer.
Já: Tati, v osm večer má začít ta svatba.
Táta: Toho jsem si vědom.
Já: Tati, tohle mi nedělej. Co mám říct –
Hlas: Phillipe, děje se něco?
Já: Kdo to je? *Kdo* je to, tati? Je to Beverly Bellerievová?
Táta: Musím už jít, Mio.
Já: Ne, tati, počkej – CVAK

16.00 – 16.15 – Prohledávám byt ve snaze najít nějakou stopu, kam máma zmizela. Žádnou nenacházím.
16.20 – Zvoní telefon. Volá babička z tátovy strany. Chce vědět, jestli jsme s mámou připravené jet do kosmetického salonu. Oznamuji jí, že máma už odjela (nakonec je to pravda, ne?). Babička jeví známky podezření. Oznamuji jí, že má jakékoliv otázky směrovat na svého syna, mého otce. Babička odpovídá, že to má také v úmyslu. Dodává, že mě v pět hodin vyzvedne limuzína.
17.00 – Přijíždí limuzína. Nastupuji do ní v doprovodu bodyguarda. Uvnitř je babička z tátovy strany (nadále označovaná jako Grandmère) a babička z máminy strany (nadále označovaná jako babí). Babí je zcela nadšená blížící se svatbou, i když nadšení poněkud kalí bratrancovo rozhodnutí stát se supermodelem. Naproti tomu Grandmère je podezřele klidná. Říká, že syn (můj otec) ji informoval, že nevěsta se rozhodla zařídit si kadeřníka a nalíčení sama. Vzpomínám si na chybějící kyselinu listovou a rozhoduji se mlčet.
17.20 – Příjezd do kosmetického salonu Chez Paolo.

18.45 – Odjezd z Paolova salonu. Překvapení nad zázraky, které Paolo dokázal s babiččinými (babí) vlasy. Už nepřipomíná hospodyni z filmů Johna Hughese, ale venkovskou dámu z lepší společnosti.

19.00 – Příjezd do hotelu Plaza. Otec připisuje nevěstinu nepřítomnost přání zdřímnout si před obřadem. Když potají žádám Larse, aby zavolal domů z mobilu, nikdo neodpovídá.

19.15 – Začíná opět pršet. Babí poznamenává, že déšť ve svatební den přináší smůlu. Grandmère odporuje, že to se tvrdí o perlách. Babí odpovídá, že o dešti. První známky rozkolu v dosud jednotných řadách babiček.

19.30 – Jsem uvedena do malé místnosti vedle Zlatobílého salonku, kde sedím s ostatními družičkami (supermodelkami Gisele, Karmen Kassovou a Amber Valettovou, které Grandmère najala, protože moje máma odmítla napsat seznam vlastních družiček). Převlékla jsem se do svých krásných růžových šatů a k nim patřících střevíčků.

19.40 – Ostatní družičky se se mnou nebaví, jen občas poznamenají, že vypadám „sladce“. Mluví jen o party, na které byly včera a kde někdo pozvracel Claudii Shifferové boty.

19.45 – Přicházejí první hosté. Trapný okamžik, když nepoznám dědečka z matčiny strany, protože nemá na hlavě baseballovou čepici. Ve smokingu vypadá celkem dobře. Trochu jako postarší Matt Damon.

19.47 – Objevuje se dvojice, která tvrdí, že jsou rodiče ženicha. Rodiče pana Gianiniho z Long Islandu! Pan Gianini starší oslovuje Viga „mládenče“. Vigo se tváří potěšené.

19.48 – Martha Stewartova u dveří diskutuje s Donaldem Trumpem o problémech s nemovitostmi na Manhattanu. Zdá se, že nemůže najít byt, ve kterém by jí družstvo nájemníků dovolilo chovat činčily.

19.50 – John Tesh se dal ostříhat. Málem jsem ho nepoznala. Vypadá o hodně mladší. Švédská královna se ho ptá, zda je přítel nevěsty či ženicha. Z nevysvětlitelných důvodů odpovídá, že ženicha, i když vím (protože jsem si prohlédla

cédéčka pana Gianiniho), že pan G. poslouchá jenom Rolling Stones a trochu Who.

19.55 – Všichni utichají, když John Tesh usedá ke klavíru. Modlím se, aby máma byla na opačné polokouli a nemohla to vidět ani slyšet.

20.00 – Všichni čekají. Požaduji na otci, který se ke mně a ostatním družičkám připojuje, aby vydal dopis. Táta mi vydává dopis.

20.01 – Čtu dopis.

20.02 – Musím se posadit.

20.05 – Grandmère a Vigo se o něčem usilovně radí. Zdá se, že zjistili, že chybí nevěsta i ženich.

20.07 – Amber Valettová si šeptem stěžuje, že pokud už nezačneme, přijde pozdě na večeři s Hughem Grantem.

20.10 – Hosté umlkají, když táta, působící ve smokingu zvlášť knížecím dojmem (i navzdory pleší) předstupuje před společnost. John Tesh přestává hrát.

20.11 – Táta pronáší následující řeč:

Táta: Chtěl bych vám všem, kdo jste si ve svém nabitém programu našli čas sem dnes přijít, poděkovat. Bohužel, svatba Helen Thermopolisové a Franka Gianiniho se konat nebude… alespoň ne tady a teď. Zdá se, že nám šťastní budoucí novomanželé upláchli do Mexika, kde se chtějí dát oddat.

[Ze zadní části místnosti se ozývá výkřik. Zdá se, že to nebyl John Tesh, ale Grandmère.]

Táta: Pochopitelně jste srdečně zváni na večeři ve Velkém sále. A ještě jednou vám děkuji, že jste přišli.

[Táta končí proslov. Zmatení hosté berou saka a kabelky a vydávají se hledat bar. U klavíru je ticho.]

Já (jen tak do prázdna): Do Mexika! Zbláznili se? Jestli tam máma bude pít vodu, narodí se můj budoucí sourozenec s ploutvemi místo nohou!

Amber: Neboj, moje kamarádka Heather v Mexiku otěhotněla a taky tam pila vodu a právě se jí narodila dvojčata.

Já: A měla na zádech ploutvičky?

20.20 – John Tesh začíná opět hrát. Alespoň do okamžiku, než Grandmère křičí: „Nechte toho randálu!“

V dopise od mámy se psalo:

Drahá Mio!

Až budeš toto číst, budu už vdaná za Franka. Je mi líto, že jsem ti to nemohla říci dříve, ale chtěla jsem, aby až se tě babička zeptá (a ona se tě zeptá), zda jsi o tom věděla, abys mohla po pravdě říci, že ne. Nechci tě s tvou babičkou znepřátelit.

[Nepřátelství mezi mnou a Grandmère? To si ze mě snad utahuje. Mezi námi dvěma nic jiného než nepřátelství neexistuje! Tedy alespoň pokud jde o mě.]

Opravdu jsme si oba s Frankem moc přáli, abys na té svatbě mohla být. Takže jsme se rozhodli, že po návratu uspořádáme ještě jeden obřad, přísně tajný a soukromý, jenom my jako rodina a naši přátelé!

[No, to bude rozhodně zajímavé. Většina máminých přátel jsou buď militantní feministky, nebo performační umělci. Jedna z jejích kamarádek například s oblibou stojí nahá na jevišti, recituje poezii a přitom se polévá čokoládovým sirupem.

Zajímalo by mě, jak se snesou s přáteli pana G., kteří jsou vesměs, jak jsem pochopila, sportovní fanoušci.]

Byla jsi v tuhle těžkou dobu moc silná, Mio, a chtěla bych ti říct, jak tě za to já – i tvůj otec, i tvůj nevlastní otec – obdivujeme. Jsi ta nejlepší dcera, jakou bych si mohla přát, a ten maličký (nebo maličká) je už teď to nejšťastnější dítě na světě, protože má takovou starší sestru.

Už teď se mi po tobě stýská
Máma

Pátek, 31. října, 9 hodin večer

Jsem v šoku. Fakticky.

Ne proto, že máma a můj učitel matiky uprchli. To mi po pravdě řečeno přijde docela romantické.

Ne, jsem v šoku proto, že táta – *můj táta* – jim v tom pomohl. Dovolil si postavit se vlastní matce. A to tak, že POŘÁDNĚ.

Vlastně, začínám si díky tomu myslet, že se táta Grandmère vůbec nebojí! Jenom se kvůli ní asi normálně nechce rozčilovat. Nejspíš mu přijde, že je jednodušší jí vyhovět, než se s ní hádat, protože hádat se s Grandmère je vysilující.

Ale tentokrát ne. Tentokrát si táta stál na svém.

A to si pište, že za to taky zaplatí.

Nevím, jestli ses tímhle dokážu vůbec někdy vyrovnat. Budu muset přehodnotit všechno, co jsem si o něm kdy myslela. Něco jako když Luke Skywalker zjistí, že je jeho otec ve skutečnosti Darth Vader. Jenom naopak.

Takže zatímco se Grandmère vzpamatovávala v úkrytu za klavírem, přišla jsem k tátovi a objala ho a povídám: „Tys to dokázal!“

Zvědavě se na mě zadíval: „A co tě na tom tak překvapuje?“ No nazdar. Trapas. Vykoktala jsem ze sebe: „No, protože, však víš.“

„Ne, to tedy nevím.“

„No…,“ řekla jsem. (PROČ? PROČ musím vždycky něco žbleptnout?)

Napadlo mě zalhat. Ale tátovi nejspíš došlo, na co myslím, protože mě varovně oslovil: „*Mio*…“

„No dobře,“ odpověděla jsem zdráhavě a pustila ho. „Prostě proto, že někdy to vypadá – jenom *vypadá* – že se Grandmère trochu bojíš.“

Táta se naklonil a zahákl mi ruku kolem krku, zrovna když šla okolo Liz Smithová, která byla na cestě do Velkého sálu za ostatními hosty. Usmála se na nás, jako by jí to přišlo roztomilé.

„Mio,“ povídá táta. „Nemám strach ze své matky. Není ve skutečnosti tak hrozná, jak si myslíš. Jenom to s ní musíš umět.“

Tak to pro mě byla novinka.

„Navíc,“ pokračoval táta, „to si opravdu myslíš, že bych tě v tom nechal? Nebo mámu? Vždycky se budu snažit vám dvěma pomáhat.“

To od něj bylo tak hezké, až mi docela vyskočily do očí slzy. Ale možná to taky bylo tím cigaretovým kouřem všude okolo. Na té recepci bylo hodně Francouzů.

„Mio, nemáš o mně přece tak špatné mínění, nebo ano?“ zeptal se zničehonic táta.

Ta otázka mě překvapila. „Ne, tati, jasně že ne. Vždycky jste byli fajn rodiče.“

Táta přikývl: „Ach tak.“

Bylo vidět, že mu to nepřišlo dost nadšené, tak jsem rychle dodala: „Ne, myslím to vážně. Lepší bych si ani nemohla přát…“ Ale neubránila jsem se tomu, abych nedodala: „Ale bez toho princeznovství bych se nejspíš docela obešla.“

Zatvářil se, jako kdyby mi chtěl spiklenecky rozcuchat vlasy, až na to, že na nich byla taková vrstva laku, že by se mu k nim nejspíš přilepila ruka.

„To mě mrzí,“ řekl. „Ale opravdu si myslíš, že bys byla šťastnější jako úplně obyčejná průměrná Nancy?“

Ehm. Jo.

Až na to, že bych se nechtěla jmenovat Nancy.

Tahle chvíle by se bývala mohla vyvinout ve skutečně dojemný zážitek, o kterém bych mohla napsat do anglického deníku, kdyby k nám zrovna v tu chvíli nepřicupital Vigo. Tvářil se zničeně. A taky proč by neměl? Jeho svatba se zvrátila v naprostou katastrofu! Nejdřív se zapomněli ukázat nevěsta se ženichem a teď se podle všeho hostitelka, kněžna vdova osobně, zamkla k sobě do pokoje a odmítala vyjít ven.

„Jak to myslíte, že odmítá vyjít ven?“ chtěl vědět táta.

„Tak; jak jsem řekl, Vaše Výsosti.“ Vigo vypadal, že se co nevidět rozbrečí. „Nikdy jsem ji neviděl takhle zuřit! Říká, že ji zradila vlastní rodina a že už se nikdy nebude moci ukázat na veřejnosti, jaká je to ostuda.“

Táta obrátil oči k nebesům. „Dobrá, tak pojďme,“ řekl.

Když jsme dorazili ke dveřím babiččina apartmá, táta posunkem naznačil mně a Vigovi, abychom byli zticha. Pak zaklepal.

„Mami," zavolal. „Mami, to jsem já, Phillipe. Můžu dovnitř?"

Žádná odpověď. Ale věděla jsem, že tam je. Slyšela jsem, jak Rommel potichu kňučí.

„Mami," opakoval táta. Zkusil otočit knoflíkem u dveří, ale bylo zamčeno. Zhluboka si povzdychl.

No, celkem jsem chápala proč. Skoro celý den strávil tím, že se jí snažil překazit plány. To muselo být vyčerpávající. A teď *tohle*?

„Mami," opakoval znovu. „Chci, abys mi otevřela."

Zase žádná odpověď.

„Mami," pokračoval táta. „Přestaň vyvádět. Chci, abys okamžitě otevřela ty dveře. Jestli to neuděláš, dojdu pro správce, aby mi odemkl. To chceš, abych udělal? Je to tak?"

Věděla jsem, že Grandmère raději dopustí, abychom ji viděli nenamalovanou, než aby dovolila někomu z hotelových zaměstnanců špehovat naše rodinné hádky, takže jsem položila tátovi ruku na rameno a zašeptala jsem: „Nech mě to zkusit, tati."

Táta pokrčil rameny a ustoupil stranou, jako by chtěl říct: „No když chceš…"

Zavolala jsem přes dveře: „Grandmère? Grandmère, to jsem já, Mia."

Nevím, co jsem si od toho slibovala. Rozhodně ne to, že otevře. Chci říct, když neotevřela kvůli Vigovi, kterého očividně obdivuje, ani kvůli svému vlastnímu synovi, kterého sice možná neobdivuje, ale pořád je to její jediné dítě, proč by měla otvírat kvůli mně?

Ale v odpověď jsem se z druhé strany dveří dočkala jenom dalšího ticha. Tedy až na Rommelovo kňučení.

Jenže já jsem se nenechala odradit. Zvýšila jsem hlas a zavolala: „Vážně mě to mrzí, to s mámou a s panem Gianinim, Grandmère. Ale musíš uznat, že jsem tě varovala, že máma tu svatbu nechce. Pamatuješ? Říkala jsem ti, že chtěla jenom malý obřad. Mohlo ti to dojít, už jenom proto, že tady není nikdo, koho by máma pozvala. Jsou to všechno *tvoji* známí. Teda až na babí a dědu. A na rodiče pana G. Ale i tak, uznej. Máma se v životě neviděla s Imeldou

Marcosovou. A Barbara Bushová? Určitě je to moc fajn dáma, ale nepatří zrovna mezi máminy nejlepší kamarádky.“

Pořád žádná odpověď.

„Grandmère,“ zavolala jsem znovu přes dveře. „Podívej, opravdu mě překvapuješ. Vždycky jsi mě učila, že má být princezna silná. Říkala jsi, že princezna, ať se děje cokoliv, musí zachovat statečnou tvář a neschovávat se za své bohatství či privilegia. No, není to přesně to, co právě děláš? Neměla bys být tam dole a předstírat, že přesně takhle jsi ten večírek plánovala? A připíjet na zdraví šťastným novomanželům, ať jsou kdekoliv?“

Odskočila jsem ode dveří, když se pomalu otočil knoflík, a o vteřinu později se z pokoje vynořila Grandmère jako zjevení ve fialovém sametu a s diamantovou čelenkou.

Vznešeně pronesla: „Samozřejmě že jsem se chtěla vrátit k hostům. Pouze jsem si zašla upravit rtěnku.“

Vyměnili jsme si s tátou pohledy.

„Jasně, Grandmère,“ řekla jsem. „To víš, že jo.“

„Princezna,“ pokračovala Grandmère, zatímco zavírala dveře apartmá, „nikdy nenechává hosty o samotě.“

„Fajn,“ souhlasila jsem.

„A co tu děláte vy dva?“ vrhla Grandmère pohledem po mně a po tátovi.

„No, jenom jsme tě přišli zkontrolovat,“ vysvětlovala jsem.

„Ach tak.“ Pak udělala Grandmère něco naprosto překvapivého. Zavěsila se mi do lokte a aniž by věnovala jediný pohled tátovi, povídá: „Pojďme.“

Všimla jsem si, že táta jen obrátil oči v sloup.

Ale nevypadal vyděšeně. *Já* bych na jeho místě vyděšená byla.

„Počkej, Grandmère,“ řekla jsem.

Pak jsem se já zavěsila do lokte tátovi, takže jsme tam stáli všichni tři na chodbě, spojení… mnou.

Grandmère si jenom odfrkla, ale nic neřekla. Táta se usmál.

A víte co? Nejsem si tím úplně jistá, ale myslím, že to pro nás pro všechny možná byl dojemný zážitek.

No dobrá. Alespoň pro *mě*.

Sobota, 1. listopadu, 2 hodiny odpoledne

Včerejší večer byla naprostá bomba.

Spousta lidí vypadala, že se náramně baví. Třeba Hank. Hank se tam zničehonic objevil zrovna před večeří – to mu vždycky šlo – a ve smokingu od Armaniho vypadal fakticky úžasně.

Babí a děda měli hroznou radost, když ho viděli. Také paní Gianiniová, maminka pana Gianiniho, si ho podle všeho oblíbila. Muselo to být jeho vybranými způsoby. Nezapomněl nic z Lillyiných lekcí a jenom jednou se zmínil o své oblíbené víkendové zábavě, „relíčkách“ po polích kolem Versailles. A když se pak začalo tančit, požádal Grandmère o druhý tanec – první mu vyfoukl táta – a tím se v její mysli navždy zapsal jako ideální knížecí choť pro mě.

Ještě štěstí, že sňatky mezi příbuznými z druhého kolene byly v Genovii zakázány už v roce 1907.

Ale ti nejšťastnější lidé, se kterými jsem ten večer mluvila, na večírku vůbec nebyli. Asi v deset večer mi Lars podal svůj mobil a když jsem řekla „Prosím?“, protože jsem neměla tušení, kdo by to mohl být, ozval se odněkud zdálky mámin hlas, přerušovaný praskáním: „Mio?“

Nechtěla jsem říct „Mami“ moc nahlas, protože Grandmère byla poblíž. A nemyslím, že by Grandmère mým rodičům někdy v dohledné době odpustila, co jí provedli. Schovala jsem se za sloup a zašeptala: „Mami! Už z tebe pan Gianini udělal počestnou ženu?“

Zdá se, že ano. Stalo se to (s mírným zpožděním, jestli chcete znát můj názor, ale aspoň že se to dítě nenarodí s cejchem nemanželského potomka, se kterým jsem já musela prožít celý život). U nich bylo teprve šest večer a seděli někde na pláži a upíjeli (nealkoholické) pinacolady. Vynutila jsem si na mámě slib, že už si další nedá, protože kdo ví, z jaké vody tam dělají led.

„Cizopasníci dokáží přežít i v ledu, mami,“ vysvětlila jsem jí. „V ledovcích v Antarktidě žijí červi. Probírali jsme to v biologii. Jsou tam už tisíce let. Takže i když je ta voda zmražená, můžeš z toho něco dostat. Nechávej si dělat led jenom z balené vody. Hele, proč mi nedáš k telefonu pana Gianiniho, abych mu vysvětlila, co přesně má dělat –“

Máma mě přerušila.

„Mio," povídá. „Jak to –" odkašlala si. „Jak to vzala má matka?"

„Babí?" ohlédla jsem se směrem k babí. Po pravdě řečeno, babí se bavila jako nikdy v životě. Naprosto si užívala roli nevěstiny matky. Zatím se jí podařilo tančit s princem Albertem, který tu byl jako zástupce monacké knížecí rodiny, a s princem Andrewem, kterému podle všeho ani trochu nechyběla Fergie.

„No," řekla jsem. „Babí je… je na tebe fakt naštvaná."

Což byla pochopitelně lež, ale věděla jsem, že to chce máma slyšet. Jedna z jejích nejoblíbenějších zábav je štvát své rodiče.

„Opravdu, Mio?" zeptala se napjatě.

„No jo," odpověděla jsem, zatímco jsem sledovala, jak děda roztáčí babí po parketě, div nepřepadli do fontány s šampaňským. „Nejspíš už s tebou v životě nepromluví ani slovo."

„Ach," máma zněla opravdu šťastně.

„Není to škoda?"

Někdy se mi mé přirozené vlohy ke lhaní opravdu hodí.

Ale bohužel, zrovna v tu chvíli se přerušilo spojení. Aspoň že jsem stihla mámu varovat před těmi červy v ledu.

Sama za sebe nemůžu říct, že bych se nějak zvlášť bavila. Chci říct, jediný člověk alespoň přibližně v mém věku tam byl Hank a toho docela zaměstnávalo tancování s Gisele, takže se mnou neprohodil ani slovo.

Naštěstí ale kolem jedenácté táta povídá: „Hmm, Mio, není dneska Halloween?"

„Jo, je, tati," povzdechla jsem si.

„A neměla bys být raději někde jinde?"

Víte, nezapomněla jsem na *Rocky Horror Show*, ale říkala jsem si, že mě Grandmère potřebuje. Někdy je zkrátka rodina důležitější než kamarádi – i než nápadníci.

Ale hned jak jsem slyšela, na co se ptá, vypadlo ze mě: „No, jo."

Kino začínalo o půlnoci ve Village Cinema – asi padesát bloků odtud. Kdybych si pospíšila, mohla bych to ještě stihnout. Totiž, mohli bychom to stihnout, já a Lars.

Byl v tom jenom jeden háček. Neměli jsme masky. O Halloweenu vás do kina bez převleku nepustí.

„Jak to myslíš, že nemáš masku?“ zeptala se mě Martha Stewartova, která zaslechla, o čem se bavíme.

Podívala jsem se na své šaty. „No,“ řekla jsem pochybovačně, „počítám, že bych mohla jít za hodnou čarodějku z *Čaroděje ze země Oz*. Až na to, že nemám hůlku. Ani korunku.“

Nevím, jestli Martha Stewartova vypila moc šampaňského, ale okamžitě se dala do díla a vyrobila mi kouzelnou hůlku z tyčinek na míchání koktejlů omotaných břečťanem, který vydolovala z kytice uprostřed stolu. A pak mi udělala korunku z několika jídelníčků, které slepila vteřinovým lepidlem, co měla v kabelce.

A víte co? Vypadalo to dobře, docela jako v *Čaroději ze země Oz*! (Obrátila ty jídelníčky tak, že písmo bylo schované uvnitř.)

„Tak,“ povídá Martha, když s tím byla hotová. „Docela jako hodná čarodějka.“ Podívala se na Larse. „A s tebou je to jednoduché. Půjdeš za Jamese Bonda.“

Zdálo se, že to Larsovi udělalo radost. Je vidět, že nejspíš vždycky snil o tom, být tajným agentem.

Ale nikdo neměl větší radost než já. Můj sen, aby mě Michael viděl v těch úžasných šatech, se měl splnit. A co víc, ty šaty mi určitě dodají sebevědomí a najdu odvahu se ho zeptat na Jo-C-roxe.

Takže s tátovým požehnáním – chtěla jsem se rozloučit s Grandmère, akorát že ta zrovna na parketu tančila tango s Geraldem Fordem (ne, nedělám si legraci) – jsem odtamtud vystřelila –

A vlétla přímo do klubka novinářů.

„Princezno Mio!“ volali na mě. „Princezno Mio, co si myslíte o útěku vaší matky?“

Už jsem se chystala, že se bez jediného slova nechám Larsem nacpat do limuzíny, když jsem dostala nápad. Sebrala jsem nejbližší mikrofon a povídám: „Chtěla bych jenom říct, že škola Alberta Einsteina je ta nejlepší škola na Manhattanu a možná i v celé Americe a že máme nejlepší učitele i studenty na světě a kdo to nechápe, měl by se nad sebou zamyslet, pane Taylore.“

(Pan Taylor je táta Shameeky.)

A pak jsem vrazila mikrofon zpátky do ruky jeho původnímu majiteli a naskočila do limuzíny.

Málem jsme to nestihli. Kvůli průvodu byla v centru naprostá dopravní zácpa. A když jsme přijeli do kina, byla před ním fronta až za roh! Řekla jsem řidiči, ať jede pomalu kolem celé té fronty, a já s Larsem jsme koukali, jestli někde neuvidíme moje kamarády. Akorát že jsem si nebyla jistá, jestli je poznáme, protože tam všichni byli v maskách.

Ale pak jsem si všimla skupinky opravdu divně vypadajících lidí v uniformách z druhé světové války. Byli od hlavy k patě zacákaní umělou krví a někteří z nich měli namísto rukou nebo nohou falešné pahýly. Drželi velkou ceduli, na které stálo *Hledáme vojína Ryana*. A vedle nich stála nějaká holka s falešným plnovousem, oblečená v černém krajkovém kombiné. A vedle ní kluk převlečený za mafiána, s houslovým pouzdrem v ruce.

To houslové pouzdro mě praštilo do očí.

„Zastavte!“ zaječela jsem.

Řidič zajel k chodníku a já s Larsem jsme vystoupili. Ta holka v kombiné vykřikla: „Páni! Tys to stihla! Přišla jsi!“

A byla to Lilly. A vedle ní, s krvavou směsicí střev, které mu vylézaly zpod vojenské bundy, stál její bratr Michael.

„Honem,“ povídá mně a Larsovi. „Stoupněte si do fronty. Mám dva lístky navíc, pro případ, že byste se přece jenom objevili.“

Jak jsme se zařadili do fronty, lidé za námi trochu bručeli, ale stačilo, aby se Lars pootočil a nenápadně jim ukázal pouzdro s pistolí, a okamžitě zmlkli. Larsova pistole, možná proto, že je opravdová, totiž vypadá docela strašidelně.

„Kde je Hank?“ vyptávala se Lilly.

„Nemohl přijít,“ odpověděla jsem. Nechtělo se mi jí vysvětlovat, proč. Když jsem ho viděla naposledy, tancoval s Gisele. Nechtěla jsem, aby si Lilly myslela, že Hank před námi dává přednost supermodelkám.

„To je dobře,“ prohlásil pevně Boris.

Lilly po něm střelila výhružným pohledem, pak na mě ukázala prstem a zeptala se: „A ty jdeš jako za co?“

„Um,“ odpověděla jsem, „za hodnou čarodějku z *Čaroděje ze země Oz*.“

„To mě hned napadlo," přidal se Michael. „Vypadáš fakt… vypadáš fakt…"

Zdálo se, že neví, jak dál. Vypadám nejspíš fakt blbě. Nejradši bych někam zalezla.

„Na Halloween jsi trochu moc nastrojená," rozhodla Lilly.

Nastrojená? No, nejspíš pořád lepší, než vypadat blbě. Ale proč to Michael neřekl?

Prohlédla jsem si její kostým. „Ehm," odkašlala jsem si. „A za co přesně jdeš ty?"

„Co prosím?" zeptala se Lilly naprosto sarkastickým tónem. „Já jdu za Freudovo podvědomí."

Boris ukázal na své houslové pouzdro. „A já jdu za Al Capona," dodal. „Chicagského gangstera."

„To je bezva, Borisi," řekla jsem. Všimla jsem si, že má na sobě svetr a ano, měl ho jako vždycky zastrčený do kalhot. Prostě mu nejspíš není pomoci.

Někdo mě zatahal za sukni. Otočila jsem se a tam stál Kenny, můj partner při biologii. Měl na sobě taky vojenskou uniformu a chyběla mu jedna ruka.

„Tys to stihla!" radoval se.

„Jo, stihla," řekla jsem. To všeobecné nadšení bylo nakažlivé.

Pak se fronta začala hýbat. Michaelovi a Kennyho kamarádi z počítačového kroužku, kteří tvořili zbytek krvavé čety, začali pochodovat a u toho si rázovali: „Levá, pravá, levá, pravá."

No, počítám, že jim asi taky není pomoci. Jsou koneckonců z počítačového kroužku.

Teprve až když začal film, uvědomila jsem si, že se děje něco divného. Chytře jsem se propašovala do uličky tak, abych seděla vedle Michaela. Z druhé strany měl vedle mě sedět Lars.

Akorát že Lars se nejspíš dost netlačil, takže vedle mě skončil Kenny.

Ne že by na tom záleželo… v tu chvíli. Lars seděl přímo za mnou. Skoro jsem si Kennyho ani nevšimla, i když se pokoušel se mnou bavit, převážně o biologii. Odpovídala jsem mu, ale pořád jsem musela myslet na Michaela. Opravdu si myslí, že vypadám blbě? Kdy mu mám naznačit, že vím, že je Jo-C-rox? Měla jsem to

pečlivě nacvičené. Chtěla jsem se ho zeptat: Neviděl jsi poslední dobou nějaké dobré kreslené filmy?

Vím, že je to ubohé, ale jak jinak jsem na to měla zavést řeč?

Nemohla jsem se dočkat, až začne film a já se do toho budu moci pustit.

Rocky Horror Show, i když se nemůžete dočkat, až to skončí, je docela legrace. Lidi házejí na plátno rohlíky, když začne ve filmu pršet, otevírají deštníky, a tancují. Je to opravdu jeden z nejlepších filmů vůbec. Je skoro lepší než *Hříšný tanec*, až na to, že tam pochopitelně nehraje Patrick Swayze.

Akorát že jsem zapomněla, že tam nejsou žádné opravdu děsivé scény. Takže jsem neměla příležitost předstírat, že se bojím, aby mě Michael mohl vzít kolem ramen nebo tak něco. Což je na houby, když to tak vezmete.

Ale co, aspoň jsem vedle něj seděla. Celé dvě hodiny. Ve tmě. To taky není k zahození. A on se smál a občas se na mě podíval, jestli se taky směju. To se taky počítá, ne? Chci říct, když se někdo dívá, jestli se smějete stejným věcem jako on. To se rozhodně počítá.

Jediný problém byl v tom, že jsem si nemohla nevšimnout, že Kenny dělá totéž. Však víte, co myslím, že se taky směje a přitom se dívá, jestli se směju.

To mě mělo trknout.

Po filmu jsme šli všichni společně na snídani. A tam to začalo být všechno ještě divnější.

Šli jsme do Round the Clock, kde jsem pochopitelně byla už dřív, protože nikde jinde na Manhattanu vám palačinky za dva dolary neudělají, ale nikdy jsem tam nebyla takhle pozdě a nikdy jsem tam nebyla s bodyguardem. Chudák Lars už vypadal dost unaveně. Objednával si jedno kafe za druhým. Byla jsem u stolu nacpaná mezi Michaelem a Kennym – stejně jako v kině, což je legrační – a Lilly a Boris a celý počítačový kroužek byli okolo stolu. Všichni mluvili nahlas a navzájem se překřikovali a já jsem nemohla přijít na žádný dost dobrý způsob, jak zavést řeč na ty kreslené filmy, když mi najednou zničehonic Kenny zakřičel do ucha: „Nedostala jsi poslední dobou nějaký zajímavý dopis?“

Bohužel, teprve v tu chvíli mi to došlo.

Mělo mě to samozřejmě napadnout dřív.

Nebyl to Michael. *Michael nebyl Jo-C-rox*.

Nějaká část mého mozku to musela celou tu dobu vědět. Totiž, chci říct, vůbec není Michaelovi podobné posílat anonymní dopisy. Michael by nikdy neudělal nic anonymně. Počítám, že jsem se stala obětí vlastních přání.

Protože Jo-C-rox byl pochopitelně Kenny.

Ne že by na Kennym bylo něco špatného. Naprosto ne. Je fakt docela milý. Chci říct, vážně mám Kennyho Showaltera ráda. Opravdu.

Ale není to Michael Moscovitz.

Takže když se mě Kenny zeptal, jestli jsem nedostala nějaký zajímavý dopis, zvedla jsem hlavu a pokusila jsem se na něj usmát. Fakt jsem se pokusila.

„Ty jsi Jo-C-rox, Kenny?“ povídám.

Kenny se na mě zazubil.

„Jo,“ řekl. „Nedošlo ti to?“

Ne. Protože jsem naprostý idiot.

„Jo,“ odpověděla jsem a donutila se znovu k úsměvu. „Konečně jo.“

„Bezva.“ Kenny se zatvářil potěšené. „Protože mi totiž fakt připomínáš Josie. Jako z *Josie and the Pussycats*, teda. Ona má vlastní rockovou kapelu a k tomu řeší záhady. Je bezva. Jako ty.“

Ach, panebože. *Kenny*. Můj partner při biologii. Kenny. Přerostlý, hubený, nemotorný Kenny, který mi dává opsat úkoly z biologie. Zapomněla jsem, že je blázen do kreslených filmů. Samozřejmě že se v televizi dívá na Cartoon Network. Je na těch filmech závislý. *Batman* je jeho nejoblíbenější film na světě.

Někdo mě zastřelte. Někdo mě prosím vás zastřelte.

Usmála jsem se. Obávám se, že se mi ten úsměv moc nepovedl.

Ale Kennymu to nevadilo.

„A víš, v pozdějších dílech,“ pokračoval Kenny, očividně povzbuzený mým úsměvem, „v dalších dílech letí Josie a Pussycats do vesmíru. Takže je taky průkopnicí kosmického výzkumu.“

Ach, panebože, ať je tohle jenom noční můra. Ať se mi to jenom zdá a můžu se z toho probudit!

Mohla jsem jenom děkovat své šťastné‘ hvězdě, že jsem nic neřekla Michaelovi. Dovedete si představit, co by se stalo, kdyby se mi povedlo provést můj původní plán? Myslel by si, že jsem se docela zbláznila nebo tak něco.

„No nic,“ uzavřel Kenny. „Nechtěla by sis někdy vyjít třeba do kina, Mio? Totiž, se mnou, myslím?“

Ach, panebože. Tohle je hrůza. Tohle je vážně hrůza. Tohle nesnáším. Chci říct, když někdo řekne „Nechtěla by sis se mnou někdy vyjít?“ místo aby řekl „Nechtěla by sis se mnou vyjít třeba příští úterý?“ Protože to se pak můžete vymluvit. Vždycky můžete říct: „Ne, promiň, ale v úterý nemůžu.“

Ale copak to jde, říct „Ne, nechci si s tebou vyjít, NIKDY“?

Protože to by bylo fakt podlé.

A nemůžu být přece podlá ke Kennymu. Mám Kennyho ráda. Vážně mám. Je s ním legrace a je hodný a vůbec.

Ale chci, aby mi strkal jazyk do pusy? Ani ne.

Co jsem mohla říct? „Ne, Kenny. Ne, Kenny, nechci si s tebou vyjít, nikdy, protože jsem zamilovaná do bratra mé nejlepší kamarádky“?

Něco takového říct nemůžete.

Tedy, některé holky by to možná řekly.

Ale já ne.

„Jasně, Kenny,“ odpověděla jsem.

Koneckonců, jak hrozné může takové rande s Kennym být? Co mě nezabije, to mě posílí. Tak to alespoň říká Grandmère.

Pak už jsem neměla na vybranou a musela jsem Kennymu dovolit, aby mi dal ruku kolem ramen – tu jedinou, co měl, protože druhou měl přivázanou pod kostýmem, aby to vypadalo, že byl vážně zraněn při výbuchu nášlapné miny.

Jenže jsme na sebe byli všichni tak namačkaní, že jak mi dal Kenny ruku kolem ramen, šťouchl při tom do Michaela a Michael se na nás otočil…

A pak se otočil na Larse a opravdu rychle se na něj podíval. Skoro jako kdyby – já nevím…

Jako kdyby si všiml, co se děje, a chtěl, aby to Lars zarazil?

Ne. Pochopitelně ne. To určitě nebyl ten důvod.

Ale fakt je, že když si ho Lars, který si zrovna sypal cukr do pátého šálku kávy, nevšiml, Michael se zvedl a povídá: „No, já mám dost. Co kdybychom to pro dnešek zabalili?“

Všichni se na něj podívali, jako by se zbláznil. Chci říct, někteří lidé teprve dojídali a tak. Lilly dokonce poznamenala: „Co je s tebou, Michaeli? Chceš se nám vyspat do krásy?“

Ale Michael jenom vytáhl peněženku a začal odpočítávat svůj díl útraty.

Takže jsem si taky stoupla a povídám: „Já jsem taky utahaná. Larsi, můžeš zavolat auto?“

Lars, který měl radost, že už odcházíme, vytáhl mobilní telefon a začal vyťukávat číslo. Kenny vedle mě spustil: „To je škoda, že už musíš jít. Takže, můžu ti zavolat, Mio?“

Což zaslechla Lilly a podívala se ze mě na Kennyho a zpátky. Pak se podívala na Michaela. A pak taky vstala.

„Pojď, Ale,“ poplácala Borise po hlavě. „Vystřelíme z tohodle pajzlu.“

Akorát že Boris jí nerozuměl. „Co je to pajzl?“ ptal se. „A proč bychom měli z něčeho střílet?“

Všichni začali vytahovat z kapes peníze, aby zaplatili útratu. V tu chvíli jsem si uvědomila, že já žádné nemám. Tedy peníze. Dokonce jsem s sebou neměla ani kabelku, do které bych je mohla dát. Na tuhle část mého svatebního oděvu Grandmère nějak zapomněla.

Strčila jsem loktem do Larse a zašeptala: „Máš nějaké drobné? Jsem trochu na suchu.“

Lars přikývl a sáhl pro peněženku. Ale v tu chvíli si toho všiml Kenny, který okamžitě vyskočil: „To ne, Mio, na ty palačinky tě zvu.“

Což mě pochopitelně naprosto vyděsilo. Nechtěla jsem, aby mě Kenny zval na palačinky. Nebo Larse na jeho pět kafí.

„Ale ne,“ odporovala jsem. „To není třeba.“

To ovšem tak docela nezabralo, protože Kenny trval na svém: „Rozhodně,“ a jal se házet na hromadu na stole dolarové bankovky.

Vzpomněla jsem si, že jako princezna musím být velkorysá a vůbec, takže jsem akorát řekla: „No, tak díky moc, Kenny.“

A hned potom Lars podal Michaelovi dvacetidolarovku a povídá: „To je za ty lístky do kina.“

Jenže to si zase Michael odmítl vzít ode mě peníze – dobrá, byly to Larsovy peníze, ale táta by mu je rozhodně vrátil. Trochu se začervenal a povídá: „Ani náhodou. Zvu vás.“ I přes všechny moje námitky.

Takže pak mi nezbylo než říct: „No, tak díky moc, Michaeli,“ ale to už se mi chtělo místo toho zaječet: „Proboha, dostaňte mě odsud někdo!“

Protože když za mě platili dva kluci, připadala jsem si, jako bych s nimi byla s oběma na rande najednou!

Což jsem taky, svým způsobem, nejspíš byla.

Člověk by řekl, že budu mít radost. Totiž, když uvážím, že jsem nikdy předtím nebyla na rande ani s *jedním* klukem, natož se *dvěma*.

Až na to, že to vůbec ale ani trochu nebyla legrace. Protože, zaprvé, jsem s jedním z nich vůbec nikdy na rande jít nechtěla.

A za druhé, ten, co jsem s ním nikdy na rande jít nechtěla, byl zároveň ten, co se opravdu přiznal, že mě má rád… i když anonymně.

Bylo to naprosté utrpení a já jsem nejvíc ze všeho chtěla jít domů a zalézt si do postele a přetáhnout si přes hlavu peřinu a předstírat, že se nic z toho nestalo.

Akorát že ani to nešlo, protože vzhledem k tomu, že máma je s panem G. v Mexiku, musím bydlet s Grandmère a s tátou v hotelu Plaza, dokud se nevrátí.

Ale zrovna, když jsem si myslela, že prožívám nejhorší chvíle svého života, a všichni se začali soukat dovnitř do limuzíny (totiž, pár lidí poprosilo, jestli bychom je nesvezli domů, a copak jsem mohla odmítnout – místa je tam dost pro všechny), Michael, který stál náhodou vedle mě a čekal, až na něj přijde řada nastoupit do auta, povídá: „Chtěl jsem předtím říct, Mio, že vypadáš fakt… vypadáš fakt…“

Zamrkala jsem na něj v růžovomodrém světle neonů ze znaku nad vchodem do Round the Clock. Je to k nevíře, ale i v růžovomodrém neonovém světle a s falešnými vnitřnostmi vyhřezlými zpod košile vypadal Michael naprosto –

„Vypadáš v těch šatech fakt moc hezky," vypravil ze sebe rychle.

Usmála jsem se na něj a najednou jsem si připadala úplně jako Popelka… Však víte, na konci toho Disneyova filmu, když ji konečně najde princ a navlékne jí na nohu střevíček a její ušmudlané šaty se samy od sebe změní zpátky v plesovou róbu a všechny myši vylezou z děr a začnou zpívat.

Přesně tak jsem si aspoň na chvíli připadala.

A pak se přímo za námi ozval nějaký hlas: „Tak jedete nebo ne?" A my jsme se tím směrem podívali a uviděli jsme Kennyho hlavu a neamputovanou ruku čouhat ven ze střešního okna.

„Um," povídám a připadala jsem si najednou naprosto trapně. „Jo, jedeme."

A nastoupila jsem do auta, jako by se nic nestalo.

A když to tak vezmete, tak se vlastně opravdu nic nestalo.

Až na to, že celou cestu do hotelu Plaza mi nějaký hlásek uvnitř v hlavě opakoval: „Michael řekl, že vypadám *hezky. Michael* řekl, že vypadám hezky. Michael řekl, že vypadám hezky."

A víte co ještě? Možná mi Michael nepsal milostné dopisy. A možná si nemyslí, že jsem jako Josie.

Ale myslí si, že vypadám ve svých růžových šatech hezky. A to je všechno, na čem mi záleží.

Takže teď sedím u Grandmère v apartmá, mezi všemi těmi svatebními dary a dětskými výbavičkami, a Rommel oblečený do růžového kašmírového svetříku se třese na druhém konci pohovky a já bych měla psát poděkování hostům, ale namísto toho samozřejmě píšu deník.

Ale zdá se, že si toho nikdo nevšiml, nejspíš proto, že jsou tu babí s dědou. Zastavili se tu cestou na letiště, aby se rozloučili, než odletí zpátky do Indiany. Moje dvě babičky právě sepisují seznam možných jmen pro mého budoucího sourozence a dohadují se, koho pozvou na křtiny (ach ne, ne znova), a táta s dědou se baví o střídání zemědělských plodin, což je téma důležité pro farmáře z Indiany stejně jako pro genovské pěstitele oliv. I když děda vlastní krám s elektrickými spotřebiči a táta je kníže. Ale co. Aspoň že se mají o čem bavit.

Je tu i Hank, který se taky přišel rozloučit a ještě jednou ujistit babí a dědu, že nedělají chybu, když ho nechají tady v New Yorku – i když po pravdě řečeno, zatím mu to ujišťování moc nejde, taky proto, že co přišel, ještě nepřestal telefonovat z mobilu. Zdá se, že většina těch hovorů je s družičkami ze včerejší oslavy.

A já si začínám myslet, že to všechno není zase tak hrozné. Totiž, budu mít mladšího bratříčka nebo sestřičku a taky jsem získala nejenom nevlastního tátu, který rozumí matice, ale nádavkem i stůl na stolní kopanou.

A můj vlastní táta mi ukázal, že na světě existuje přinejmenším jeden člověk, který se nebojí Grandmère… a i Grandmère se zdá být v lepší náladě než obvykle, i přesto, že nikdy neodjela do Baden-Badenu.

I když s tátou ještě pořád nemluví, pokud to není bezpodmínečně nutné.

A je sice pravda, že mám jít dneska do kina s Kennym na maratónské promítání japonských kreslených filmů, protože jsem to slíbila a vůbec.

Ale potom jdu na návštěvu k Lilly a budeme natáčet další díl jejího pořadu, který je o potlačených vzpomínkách. Budeme se pokoušet navzájem hypnotizovat, abychom zjistily, jestli si vzpomeneme na něco z našich minulých životů. Lilly je například přesvědčená, že v jednom ze svých minulých životů byla Alžběta I.

A víte co? Já jí to docela věřím.

No a potom zůstávám přes noc u Lilly a půjčíme si na videu *Hříšný tanec* a pokusíme ze z něj udělat něco na způsob *Rocky Horror Show*. Budeme pokřikovat v odpověď na repliky herců a házet věci na obrazovku.

A je tady určitá naděje, že zítra ráno přijde na snídani Michael v pyžamu s rozepnutým vrškem, jako se to už jednou stalo.

Což by pro mě po pravdě řečeno byl celkem dojemný zážitek.

Celkem *velice* dojemný zážitek.

Meg Cabotová

Místo pro princeznu!

Z anglického originálu Princess in the Spotlight
vydaného nakladatelstvím HarperCollins
v New Yorku roku 2001
přeložila Eva Lapáčková
Obálku navrhl Ivan Brůha
Vydala Euromedia Group, k. s. – Knižní klub
v Praze roku 2002 jako svou 1849. publikaci
Odpovědná redaktorka Alena Peisertová
Technický redaktor David Dvořák
Počet stran 176
Sazba SF SOFT, Praha
Tisk Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica
Vydání první